

DE STER

April 1982 · 82ste jaargang · Nummer 4

Verslag van de
151ste halfjaarlijkse conferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
op 3 en 4 oktober 1981 in de
Tabernakel te Salt Lake City, Utah.

Het Eerste Presidium, v.l.n.r.: president N. Eldon Tanner, eerste raadgever, president Spencer W. Kimball, president Marion G. Romney, tweede raadgever en president Gordon B. Hinckley, raadgever.

1203,7
5838D
v.82
1982

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalebureau, Parkstraat 38, NL-3581 PL Utrecht.

Nieuwsredacteur: George Ph M. Kraanen, Spoorlaan 15, NL-3721 PA Bilthoven.

Toespraken en gang van zaken zoals die plaatsvonden op 3 en 4 oktober 1981 in de Tabernakel te Salt Lake City, Utah.

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Abrea, Angel	44	Larsen, Dean L.	49
Asay, Carlos E.	124	Maxwell, Neal A.	13
Ashton, Marvin J.	172	McConkie, Bruce R.	89
Benson, Ezra Taft	112	Monson, Thomas S.	29
Bradford, William R.	95	Packer, Boyd K.	58
Clarke, J. Richard	151	Perry, L. Tom	71
Didier, Charles	101	Petersen, Mark E.	118
Dunn, Paul H.	133	Peterson, H. Burke	65
Faust, James E.	142	Randall, JoAnn	165
Haight, David B.	106	Randall, Nyle	168
Hales, Robert D.	35	Richards, LeGrand	53
Hanks, Marion D.	137	Romney, Marion G.	25, 83, 180
Hinckley, Gordon B.	4, 77	Scott, Richard G.	18
Hunter, Howard W.	21	Smith, Barbara B.	159
Kikuchi, Yoshihiko	129	Tanner, N. Eldon	148
Komatsu, Adney Y.	40		

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1982 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagmorgenvergadering, 3 oktober 1981

Steuverlening aan kerkelijke ambtenaren. <i>Gordon B. Hinckley</i>	4
Zekerheid: de kern van het evangelie. <i>President Gordon B. Hinckley</i>	5
Onze goddelijke Verlosser. <i>Ouderling Neal A. Maxwell</i>	13
Het plan voor geluk en verhoging. <i>Ouderling Richard G. Scott</i>	18
Conferentietijd. <i>Ouderling Howard W. Hunter</i>	21
„Tenzij iemand wederom geboren wordt”. <i>President Marion G. Romney</i>	25

Zaterdagmiddagvergadering, 3 oktober 1981

Hij is opgestaan. <i>Ouderling Thomas S. Monson</i>	29
Voorbeelden uit het leven van een profeet. <i>Ouderling Robert D. Hales</i>	35
Het evangelielicht. <i>Ouderling Adney Y. Komatsu</i>	40
„De kleine dingen” en het eeuwige leven. <i>Ouderling Angel Abrea</i>	44
De kracht van het koninkrijk is in ons. <i>Ouderling Dean L. Larsen</i>	49
Weest gijlieden voorbereid. <i>Ouderling LeGrand Richards</i>	53

Priesterschapsvergadering, 3 oktober 1981

Het Aäronische priesterschap. <i>Ouderling Boyd K. Packer</i>	58
De bediening van de Aäronisch-priesterschapsdrager. <i>Bisschop H. Burke Peterson</i>	65
„Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezén”. <i>Ouderling L. Tom Perry</i>	71
Vier wenken voor jongens. <i>President Gordon B. Hinckley</i>	77
De volmaakte wet van de vrijheid. <i>President Marion G. Romney</i>	83

Zondagmorgenvergadering, 4 oktober 1981

„Wie gelooft, wat wij gehoord hebben?”. <i>Ouderling Bruce R. McConkie</i>	89
Heiliging door zendingswerk. <i>Ouderling William R. Bradford</i>	95
Volgen of niet volgen, daar gaat het om. <i>Ouderling Charles Didier</i>	101
Van mens tot mens. <i>Ouderling David B. Haight</i>	106
Joseph Smith: de profeet van onze generatie. <i>President Ezra Taft Benson</i>	112

Zondagmiddagvergadering, 4 oktober 1981

Volg de profeten. <i>Ouderling Mark E. Petersen</i>	118
Verzet tegen Gods werk. <i>Ouderling Carlos E. Asay</i>	124
„Mijn schapen horen naar mijn stem”. <i>Ouderling Yoshihiko Kikuchi</i>	129
Leer ze „waarom”. <i>Ouderling Paul H. Dunn</i>	133
„Mijn specialiteit is barmhartigheid”. <i>Ouderling Marion D. Hanks</i>	137
Het groeiende erfdeel van Joseph Smith. <i>Ouderling James E. Faust</i>	142
Onthoud wie u bent. <i>President N. Eldon Tanner</i>	148

Welzijnsvergadering, 3 oktober 1981

Liefde gaat verder dan gemak. <i>Bisschop J. Richards Clarke</i>	151
Een veilige haven voor het huwelijk en het gezin. <i>Barbara B. Smith</i>	159
Vreugde vinden door anderen te dienen. <i>JoAnn Randall</i>	165
Versterkt worden door dienstbetoon. <i>Nyle Randall</i>	168
„Geef met wijsheid, opdat zij met waardigheid mogen ontvangen”. <i>Ouderling Marvin J. Ashton</i> ..	172
Het naleven van welzijnsbeginselen. <i>President Marion G. Romney</i>	180

Algemene vergadering van de Zustershulpvereniging, 26 september 1981

De liefde vergaat nimmermeer. <i>President Gordon B. Hinckley</i>	185
De Zustershulpvereniging in tijden van verandering. <i>Barbara B. Smith</i>	189
Een gelegenheid om voortdurend te leren. <i>Shirley W. Thomas</i>	196
De Zustershulpvereniging in de welzijnszorg. <i>Marian R. Boyer</i>	200
De eervolle positie van de vrouw. <i>President Ezra Taft Benson</i>	204

Toespraken en

gang van zaken zoals die plaatsvonden

op 3 en 4 oktober 1981 in de Tabernakel

te Salt Lake City

Kerkleiders en -leden uit de gehele wereld vergaderden opnieuw in Salt Lake City in de historische Tabernakel op het Tempelplein en in andere, nabijgelegen gebouwen voor de 151ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De bijeenkomsten op 3 en 4 oktober werden gekenmerkt door de afwezigheid van president Spencer W. Kimball, twaalfde president van de kerk, die nog steeds in het HLD-ziekenhuis te Salt Lake City ligt, sinds hij daar op 4 september werd opgenomen.

Sinds oktober 1969, toen president David O. McKay ziek was en de algemene conferentie niet kon bijwonen, is er geen algemene conferentie geweest die niet door de president werd bijgewoond.

In oktober 1981 zijn alle conferentievergaderingen gepresideerd door president N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium, en geleid door president Tanner, president Marion G. Romney, tweede raadgever, en president Gordon B. Hinckley, raadgever.

Alle algemene autoriteiten waren aanwezig, behalve president Kimball, en ouderling G. Homer Durham en ouder-

ling Theodore M. Burton die ook in het ziekenhuis liggen en ouderling F. Burton Howard, die het zendingsgebied Uruguay Montevideo in Zuid-Amerika presideert.

Er werd geen studiebijeenkomst voor de regionale vertegenwoordigers gehouden tijdens deze herfstconferentie, zoals dat de laatste tien jaren gebruikelijk was, maar deze is wel gepland voor de algemene conferentie in april 1982.

Evenals in het verleden, werd ook deze conferentie weer geheel of gedeeltelijk in vele talen uitgezonden over de gehele wereld.

Een week voor de algemene vergadering, op 26 september, werd 's avonds de algemene vergadering van de Zustershulpvereniging gehouden in de Tabernakel en ook deze werd naar vele plaatsen over de gehele wereld uitgezonden.

Foto's in dit nummer: Public Communications Photo Services: Eldon K. Linschoten, hoofdfotograaf; Jed A. Clark; en Jon T. Lockwood. De foto's in deze uitgave tonen zowel een groot aantal genealogische activiteiten, als beelden van de algemene conferentie.

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Voorgesteld wordt Gordon B. Hinckley te steunen als raadgever in het Eerste Presidium. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruikte hetzelfde teken.

Ook wordt voorgesteld ouderling Neal A. Maxwell te steunen als lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruikte hetzelfde teken.

Ook wordt voorgesteld dat wij ouderling G. Homer Durham steunen als een president van het Eerste Quorum der

Zeventig. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruikte hetzelfde teken.

Met uitzondering van de broeders, die wij zojuist hebben gesteund, zijn er sinds de vorige algemene conferentie geen veranderingen geweest in de algemene autoriteiten. Derhalve wordt voorgesteld alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals thans in functie, steun te verlenen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie er tegen is, gebruikte hetzelfde teken. Dank u. □

Zekerheid: de kern van het evangelie

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Ik neem aan dat er nooit overvloediger bewijzen van liefde gegeven zijn dan die welke president Kimball, onze profeet, heeft mogen ontvangen. Als volk danken wij de Heer eendrachtig, één van hart en één van stem, voor zijn zegeningen en bidden wij dat president Kimball weer helemaal zal mogen genezen.

Wij bidden voor de ouderlingen G. Homer Durham en Theodore M. Burton, die ook in het ziekenhuis liggen en wij melden de afwezigheid van ouderling Burton Howard, die het zendingsgebied in Uruguay presideert.

Broeders en zusters, wij danken u voor uw trouw dienstbetoon aan de kinderen van onze Vader. Wij danken u voor de inspanningen die u zich getroost om hier te komen. Ik bid dat wanneer wij morgen weer uiteengaan, wij allen het gevoel mogen hebben dat wij van het brood des levens hebben gegeten. Ik spreek dezelfde bede uit ten gunste van degenen die de uitzending van deze conferentie thuis ontvangen.

Ik wil namens u onze waardering uitspreken voor degenen die de uitzending van deze conferentie via radio, televisie en de kabel mogelijk maken. Het is een daad die door honderdduizenden op prijs gesteld wordt.

Wij zijn thans bezig het wonder van de transmissie per satelliet uit te breiden ten gunste van de leden van de kerk in de Verenigde Staten. Sinds de voltooiing van een nieuwe installatie in de bergen ten noorden van Salt Lake City, kunnen het geluid en de beelden van deze conferentie uitgezonden worden naar een satelliet zo'n 35.000 km boven de evenaar. Daar worden zij versterkt en doorgeseind naar de ontvangers die geïnstalleerd zijn op ringgebouwen in verschillende delen van het land. Er zijn nog maar enkele van deze ontvangers geïnstalleerd, maar in de komende achttien maanden zullen er nog zo'n vier- tot vijf-honderd bijkomen. De meeste kerkleden in de Verenigde Staten zullen dan aan de algemene conferenties deel kun-

Leden van het Eerste Presidium: president N. Eldon Tanner, eerste raadgever, president Marion G. Romney, tweede raadgever, en president Gordon B. Hinckley, raadgever.

nen nemen, hetzij thuis door middel van de conventionele radio, televisie of kabeltelevisie, of door het bijwonen van de vergaderingen in de ringgebouwen.

Vanwege de groei van de kerk zullen wij waarschijnlijk nooit een zaal kunnen bouwen die groot genoeg is om allen, die op één plaats zouden willen vergaderen, plaats te bieden. Bovendien laten de stijgende reiskosten niet toe dat zij komen. De wetenschap verschaft thans geriefelijker mogelijkheden. Wij vertrouwen erop dat de Heer - naarmate het werk des Heren zich verder uitbreidt - mensen zal inspireren om middelen te ontwikkelen waardoor de leden van de kerk, waar zij zich ook mogen bevinden, op een persoonlijke manier door de gekozen profeet toegesproken kunnen

worden. Communicatie is de factor die de kerk tot een groot gezin samenbindt. Dank zij de voorzieningen die nu reeds beschikbaar zijn en die welke binnen afzienbare tijd beschikbaar zullen komen, wordt het mogelijk om naar de behoeften van de omstandigheden met elkander te spreken.

Ik hoop dat u het mij niet kwalijk zult nemen als ik nu drie of vier minuten over mijzelf spreek.

Twintig jaar geleden werd ik tijdens de oktoberconferentie voorgesteld als lid van de Raad der Twaalf Apostelen. Daarvoor was ik tweeënehalf jaar werkzaam als assistent van de Raad der Twaalf. Het waren veelbewogen jaren, waarin vier grote geïnspireerde mannen de kerk presideerden: David O. McKay,

Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee en Spencer W. Kimball. Het waren jaren waarin het evangelie zich op opvallende wijze over de wereld heeft verspreid. Het waren jaren waarin miljoenen leden zich bij onze kerk aansloten. Het waren ook jaren waarin sterke stemmen zich tegen ons verhieven. Men heeft ons bekritiseerd, maar deze kritiek heeft op geen enkele manier de vooruitgang van het werk verhindert. In feite hebben velen zich daardoor ingezet om ons te verdedigen en te steunen en in sommige gevallen zijn er mensen lid door geworden.

Voor mij persoonlijk waren het moeilijke jaren, jaren vol zware verantwoordelijkheid en bevredigende ervaringen. Ik had de gelegenheid de heiligen over de gehele wereld te leren kennen. Ik ben in vele delen van de wereld bij u thuis geweest en ik wil u danken voor uw hartelijkheid en gastvrijheid. Ik heb uw vergaderingen bijgewoond en naar uw woorden vol geloof en getuigenis geluisterd. Ik heb met enkelen van u geweend over uw verdriet en mij met velen verheugd over wat u bereikt hebt. Waar ik ook geweest ben, mijn geloof is er gegroeid, mijn kennis is toegenomen, mijn liefde voor de kinderen van onze Vader is er versterkt.

In de laatste maanden had ik de gelegenheid om door de Volksrepubliek China en door de landen van Oost-Europa, met inbegrip van Rusland, te reizen. De hartelijkheid van alle goede mensen heeft mijn hart geraakt. Zij zijn allen kinderen van onze Hemelse Vader. Het is waar, er zijn politieke en ideologische verschillen, maar in wezen zijn alle mensen gelijk. Zij zijn allen zonen en dochters van God. Fundamenteel hebben zij in hun hart dezelfde verlangens. De mannen houden van hun vrouw, de

vrouwen van hun man. De ouders houden van hun kinderen en de kinderen van hun ouders. Hun verstand geeft gehoor aan dezelfde waarheden als hen de gelegenheid geboden wordt ze te horen. De mensen verlangen over het algemeen naar vrede, niet naar oorlog. Zij wensen broederschap, geen strijd. Zij wensen de waarheid, geen propaganda. Wij hebben de grote verantwoordelijkheid om de volken der aarde het evangelie te onderwijzen. Vele poorten zijn thans nog voor ons gesloten, maar ik ben ervan overtuigd dat de Heer ze op zijn tijd zal openen, als wij er maar voortdurend naar blijven streven ze te openen en er om blijven bidden, als wij maar klaar staan om er gebruik van te maken als ze geopend worden. Ik weet niet precies wanneer dit werk van de Heer zal plaatsvinden, maar ik weet wel dat wij ijverig werkzaam moeten zijn.

Gedurende die twintig jaar dat ik als algemene autoriteit werkzaam ben, heb ik op een zeer persoonlijke manier en van zeer nabij kunnen zien hoe het werk in enige grote landen in Azië op wonderbaarlijke wijze mogelijk is gemaakt en zich heeft ontwikkeld. Wij hebben nu meer dan honderdduizend leden met sterke wijken en ringen in landen waarvan wij maar vijftientwintig jaar geleden nauwelijks durfden te dromen daar ooit binnen te komen. De Heer heeft op een wonderbaarlijke wijze die grenzen geopend en de harten van de mensen geraakt. Dit gebeurt thans ook in andere landen, daar ben ik van overtuigd, hoewel de vooruitgang bijna niet waarneembaar lijkt.

Terugkijkend op deze twintig jaar, ben ik dankbaar voor de grote uitbreiding van het werk des Heren.

En nu is er deze nieuwe opdracht. Ik

waardeer het vertrouwen van president Kimball, van de presidenten Tanner en Romney en van mijn broeders van de Raad der Twaalf, de zeventigen en de Presiderende Bisschop. Mijn enige wens is loyaal te dienen, waar ik ook geroepen word. Ik dank de velen onder u die mij zo vriendelijk en gul gelukkiggewest hebben in mijn nieuwe roeping. Deze heilige roeping heeft mij mijn zwakheden doen beseffen. Als ik ooit iemand gekrenkt heb, bied ik hem mijn verontschuldiging aan en ik hoop dat u mij vergeven wilt. Onverschillig of deze opdracht van lange duur of slechts kortstondig zal blijken te zijn, ik beloof u dat ik mijn best zal doen en dat ik mijn taak met liefde en geloof zal vervullen.

Ik smEEK om begrip voor elkaar, verdraagzaamheid en vergevengezindheid onder ons volk. Wij allen hebben te veel te doen om onze tijd en onze energie te verspillen aan kritiek, vitterij en kwaadsprekerij. De Heer heeft ons geboden: „Versterk daarom uw broederen door uw ganse levenswandel, door al uw gebeden, door al uw vermaningen, en door al uw handelingen.” Dit is het gebod, in alle duidelijkheid; en dan volgt deze prachtige belofte: „En zie, Ik ben met u om u voor eeuwig te zegenen en te verlossen. Amen.”

(Leer en Verbonden 108:7-8.)

Als ik door de Geest geleid mag worden, zou ik nu over iets anders willen spreken. Kortgeleden gaf een vooraanstaand journalist uit het Oosten (van de Verenigde Staten) in deze stad een toespraak. Ik heb hem niet gehoord, maar ik heb het verslag van zijn rede in de kranten gelezen. Een van zijn opmerkingen werd daarin aangehaald en wel deze: „Zekerheid is de vijand van de godsdienst.” Ik heb veel nagedacht over deze woorden,

die hem worden toegeschreven. De zekerheid die ik zou willen definiëren als de vaste overtuiging, is niet de vijand van de godsdienst. Het is de kern ervan. Zekerheid is overtuiging. Het is de macht van het geloof dat aan kennis grenst - ja, het wordt zelfs kennis.

Aan het eind van een van de conferentiezittingen gaat de pasgeroepen raadgever in het Eerste Presidium, president Gordon B. Hinckley, de eerste raadgever in het Eerste Presidium, president N. Eldon Tanner (links) voor, langs de leden van de Raad der Twaalf Apostelen: ouderling Thomas S. Monson, ouderling Boyd K. Packer, ouderling Marvin J. Ashton en ouderling Bruce R. McConkie.

Zekerheid scheidt enthousiasme, en niets is te vergelijken met enthousiasme als het gaat om het overwinnen van oppositie, vooroordeel en onverschilligheid.

Er zijn nooit grote gebouwen gezet op onbetrouwbare fundamenten. Weifelden leiders hebben nooit veel bereikt. Het evangelie is nooit zonder zekerheid verkondigd ter overtuiging van anderen. Geloof, dat in wezen persoonlijke overtuiging is, is altijd de basis van godsdienstig leven en streven geweest en zal het altijd blijven.

Er was geen onzekerheid in Petrus' geest toen de Heer hem vroeg: „Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Simon Petrus antwoordde en zeide: Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God.” (Matteüs 16:15-16.)

Ook was er geen enkele twijfel van de kant van Petrus toen de Heer de menigte in Kafarnaüm onderwees en van Zichzelf verklaarde dat Hij het brood des levens was. Vele discipelen die zijn leringen niet wilden aanvaarden „keerden . . . terug en gingen niet langer met Hem mede. Jezus zeide dan tot de twaalfen: Gij wilt toch ook niet weggaan? Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods.” (Johannes 6:66-69.)

Zouden de apostelen na de dood van de Heiland doorgegaan zijn met het verkondigen van zijn leer en zouden zij bereid geweest zijn zelfs onder de pijnlijkste omstandigheden hun leven te geven, als er maar enige onzekerheid bij hen heerste omtrent Degene Die zij vertegenwoordigden en wiens leer zij onderwezen? Er was geen gebrek aan zekerheid in het hart van Paulus nadat hij op de weg naar Damascus, waar hij

de christenen ging vervolgen, een licht gezien en een stem gehoord had. Meer dan dertig jaar lang wijdde hij zijn tijd, zijn energie, zijn leven, aan het verspreiden van het evangelie van de opgestane Heer. Zonder te letten op persoonlijk gemak of veiligheid trok hij door de wereld die in zijn tijd bekend was en verkondigde dat „noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander scheidsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.” (Romeinen 8:38-39.) Paulus werd in Rome ter dood gebracht en bezegelde zijn laatste getuigenis van het goddelijk zoonschap van Jezus Christus met zijn dood.

Zo ging het ook met de eerste christenen, waarvan er duizenden en duizenden liever gevangenschap, marteling en de dood ondergingen dan hun geloof in het leven en de opstanding van de Zoon van God te herroepen.

Zou er ooit een reformatie geweest zijn zonder de zekerheid die zulke grote mannen als Luther, Hus, Zwingli en anderen ertoe dreef stoutmoedig verder te gaan?

Zoals het vroeger was, zo is het ook in deze tijd. Zonder de zekerheid in het hart van de gelovigen, wordt een godsdienst week, zonder spierkracht, zonder de drijvende kracht die zijn invloed kan vergroten en de harten en de toewijding van mannen en vrouwen kan winnen. Over theologie kan gedebatteerd worden, maar een persoonlijk getuigenis, gepaard aan werken, kan niet worden weerlegd. De evangeliebedeling waarin wij leven, is ingeleid door een heerlijk visioen waarin de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith verschenen. Na

die gebeurtenis vertelde hij erover aan een predikant in zijn omgeving. Deze had niets dan verachting voor het verslag van Joseph Smith „en zei, dat het allemaal van de duivel kwam, en dat er tegenwoordig niet zulke dingen bestonden als visioenen of openbaringen.” (Joseph Smith 2:21.)

Anderen waren dezelfde mening toegedaan en hij werd het slachtoffer van een bittere vervolging. Maar hij zei, en let op zijn woorden: „Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken, en al werd ik gehaat en vervolgd, omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en zolang als de mensen mij vervolgden, smaadden en liegende alle kwaad over mij spraken, omdat ik dat zei, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad, en wie ben ik, dat ik God kan weerstreven, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik wel terdege heb gezien? Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet.” (Joseph Smith 2:25.)

Er is geen gebrek aan zekerheid in die verklaring. Voor Joseph Smith was die ervaring zo echt als de warmte van de zon midden op de dag. Hij twijfelde nooit en zijn overtuiging verslapt niet. Luister naar zijn getuigenis van de opgestane Heiland dat hij later uitsprak: „En nu, na vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de

stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vader is – Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn.” (Leer en Verbonden 76:22-24.)

Zo zeker was hij van de zaak die hij leidde, zo zeker van zijn roeping door God, dat hij er meer waarde aan hechte dan aan zijn eigen leven. Hoewel hij van tevoren wist dat het zijn dood zou betekenen, gaf hij zich over aan degenen die hem zonder bescherming over zouden leveren aan een bende. Hij bezegelde zijn getuigenis met zijn bloed.

En zo was het ook met zijn volgelingen. Men zal in hun leven geen bewijs vinden, nog geen greintje bewijs, dat de zekerheid de vijand van de godsdienst is. Keer op keer verlieten zij hun gerieflijke woningen, eerst in New York, toen in Ohio en Missouri, later in Illinois; en zelfs nadat zij deze vallei hadden bereikt, trokken velen nog verder om nieuwe vestigingen te stichten in het westen van de Verenigde Staten. Waarom? Wegens hun geloof in de zaak waarvan zij deel uitmaakten.

Velen stierven tijdens die lange gevaarlijke reizen als slachtoffers van ziekte, slechte weersomstandigheden en wrede aanvallen van hun vijanden. Zo'n zesduizend liggen er tussen Missouri en deze vallei begraven. Hun liefde voor de waarheid betekende meer voor hen dan het leven zelf.

En zo is dat sindsdien gebleven. Ik heb de volgende prachtige woorden van president David O. McKay opgeschreven toen hij enkele jaren geleden eens tot een kleine groep mensen sprak. Hij zei: „Zo absoluut als de zekerheid die u hebt dat deze nacht morgenochtend gevolgd

zal worden door de dageraad, is mijn zekerheid dat Jezus Christus de Heiland van het mensdom is, het licht dat de duisternis in de wereld zal verdrijven, door het evangelie dat hersteld werd door rechtstreekse openbaring aan de profeet Joseph Smith."

Onze geliefde president Spencer W. Kimball heeft gezegd: „Ik weet dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is en dat Hij gekruisigd werd voor de zonden der wereld. Hij is mijn Vriend, mijn Heiland, mijn Here, mijn God.” (De Ster van april 1979, blz. 146.)

Het is deze zekerheid die deze kerk voort doet gaan, ondanks vervolging, spot, opoffering van bezittingen, en verwijdering van dierbare familieleden en vrienden, om naar verre landen te reizen om het evangelie te brengen. Die overtuiging motiveert ons zoals zij vanaf het begin van dit werk gedaan heeft. Het

geloof in het hart van miljoenen, dat deze zaak waar is, dat God onze Eeuwige Vader is en dat Jezus de Christus is, moet altijd de grote stuwende kracht in ons leven blijven.

Wij hebben op het ogenblik zo'n dertigduizend zendingen in het veld en dit kost hun families miljoenen. Waarom doen zij dat? Omdat zij overtuigd zijn van de waarheid van dit werk. Het ledental van de kerk nadert de vijf miljoen. Wat is de reden van deze buitengewone groei? Het is omdat er jaarlijks zekerheid komt in het hart van honderdduizenden bekeerlingen, bekeerlingen die beïnvloed worden door de macht van de Heilige Geest. Wij hebben een groots welzijnszorgprogramma dat op doeltreffende wijze functioneert. Zij die het zien, verbazen zich erover. Het functioneert alleen maar door het geloof van hen die er aan deelnemen.

In verband met de groei van de kerk moeten wij nieuwe kerkgebouwen zetten, vele honderden zelfs. Zij kosten veel geld. Maar de mensen geven een deel van hun inkomen, niet alleen voor dit doel, maar door regelmatig en getrouw hun tiend te betalen, vanwege de zekerheid van de waarheid van dit werk.

Het prachtige en wonderbaarlijke is dat iedereen die de waarheid wil weten die overtuiging kan krijgen. De Heer heeft zelf gezegd hoe, toen Hij zei: „Indien iemand diens (Gods) wil doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek.” (Johannes 7:17.)

Het vereist het bestuderen van het woord van God. Het vereist gebed en een ijverig zoeken naar de bron van alle waarheid. Het vereist het evangelie leven, het experimenteren met het navolgen van deze leringen. Omdat ik zelf heb ervaren, dat uit dit alles door de macht van de Heilige Geest, een overtuiging,

Het is de zekerheid die deze kerk voort heeft doen gaan, ondanks vervolging, spot, opoffering van bezittingen en verwijdering van dierbare familieleden en vrienden.

een getuigenis, een zeker weten zal ontstaan, aarzel ik niet dat te beloven. De mensen van de wereld, tenminste vele van hen, schijnen het niet te kunnen geloven. Wat zij zich niet realiseren is dat de dingen Gods slechts begrepen kunnen

worden door de Geest Gods. Er is inspanning voor nodig. Het vraagt nederigheid. Het vergt gebed. Maar de resultaten zijn verzekerd en het getuigenis is vast.

Als onze mensen, ieder voor zich, ooit die zekerheid zouden verliezen, zou de kerk verdwijnen zoals zoveel andere kerken verdwenen zijn. Ik ben daar niet bang voor. Ik vertrouw erop dat een steeds toenemend aantal leden naar die persoonlijke overtuiging die wij getuigenis noemen, zal streven. Dat getuigenis komt door de macht van de Heilige Geest en kan de stormen van tegenspoed doorstaan.

Op degenen die twifelen, die afzien zich tot iets te verplichten, die hun beweringen als zij over de dingen Gods spreken door onzekerheden beperken, zijn deze woorden uit Openbaring van toepassing:

„Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet! Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen.” (Openbaring 3:15-16.)

Mijn broeders en zusters, aan het begin van deze grootse conferentie, spreek ik niet alleen de wens uit dat de Heer u moge zegenen, maar ik geef u ook met alle stelligheid mijn getuigenis van de waarheid. Ik weet dat God onze Eeuwige Vader leeft. Ik weet dat. Ik weet dat Jezus de Christus is, de Heiland en Verlosser van het mensdom, de bron van ons eeuwig heil. Ik weet dat dit werk, waarvan wij deel uitmaken het werk van God is; dat dit de kerk van Jezus Christus is. Groot zijn de mogelijkheden die ons in de kerk geboden worden om dienstbaar te zijn en sterk en zeker is ons geloof er in. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Onze goddelijke Verlosser

Ouderling Neal A. Maxwell
Lid van de Raad der Twaalf Apostelen

Mijn broeders en zusters, ik wil mijn oprechte dankbaarheid uitspreken aan de Heer, onze achtenswaardige en geliefde president en zijn raadgevers voor mijn roeping tot de Twaalf. Onder hen zal ik de minste zijn nog lang nadat ik niet meer de laatstgeroepene ben.

Ik spreek mijn diepe liefde en waardering uit voor mijn vrouw, die in ieder opzicht geweldig is, voor mijn goede, lieve ouders en zusters, voor mijn kinderen die toegewijd zijn aan het koninkrijk en verstandig genoeg geweest zijn om met toegewijde, eeuwige partners te trouwen.

Ik besef natuurlijk dat ik door mijn leven moet tonen dat ik de apostolische opdracht werkelijk heb aanvaard. Maar toch zal ik thans proberen tot lof en getuigenis van onze goddelijke Verlosser te spreken.

Of wij Hem nu Schepper, de Eniggeboren Zoon, Vrededorst, Voorspraak, Middelaar, Zoon van God, Heiland, Messias, Oorzaak van eeuwig heil of Koning der koningen noemen, ik getuig tot u dat Jezus Christus de enige naam is,

waardoor de mens zalig kan worden! Ik getuig dat Hij absoluut onvergelijkbaar is in wat Hij *is*, in wat Hij *weet*, wat Hij tot *stand gebracht heeft*, en wat Hij *ervaren* heeft. En toch noemt Hij ons op ontroerende wijze zijn vrienden. (Zie Johannes 15:15.)

Wij kunnen op Hem vertrouwen en Hem zonder enig voorbehoud aanbidden! Als de enige volmaakte mens die op deze planeet geleefd heeft of leven zal, is er niemand Hem gelijk! (Zie Jesaja 46:9.) Wat *intelligentie* en *datgene wat Hij volbracht heeft* betreft, overtreft Hij niet alleen ieder mens maar zelfs alle *bekwaamheden* en alle *prestaties* van alle mensen samen die geleefd hebben, thans leven en nog zullen leven. (Zie Abraham 3:19.)

Hij verheugt zich in onze oprechte goedheid en werken, maar iedere vergelijking van waar wij staan ten opzichte van Hem vertelt ons dat wij helemaal niet staan! Wij knielen!

Kunnen wij Hem zelfs bij de ernstigste ziekte iets vertellen over lijden? Op een voor ons onbegrijpelijke manier droeg

Hij onze ziekten en pijnen, zelfs voordat wij ze droegen. (Zie Alma 7:11-12; Matteüs 8:17.) Het was de druk van al onze zonden die Hem lager dan wie dan ook deed nederdalen. (Zie Leer en

„Ik getuig dat Hij absoluut onvergelijkbaar is, in wat Hij is, in wat Hij weet, *wat Hij tot stand gebracht heeft, en wat Hij ervaren heeft.*”

Verbonden 122:8.) Zo diep als Hij hebben wij nooit en zullen wij nooit hoeven te dalen. Maar door zijn verzoening is zijn medegevoel en zijn vermogen om ons te redden volmaakt geworden, en wij kunnen Hem eeuwig dankbaar zijn voor zijn steun in onze beproevingen. Er was geen ram in het struikgewas op Golgota, zoals bij Abraham, om de plaats van deze Vriend van Abraham en Isaak in te nemen.

Kunnen zij die naar eigen haard of gezin verlangen Hem iets leren over hoe het is om geen thuis te hebben en altijd maar verder te moeten trekken? Zei Hij niet eens: „De vossen hebben holen en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen.” (Matteüs 8:20.)

Kunnen wij Hem raad geven over verkeerd voorgesteld, verkeerd begrepen of verraden te worden? Of over hoe het aanvoelt als zelfs vrienden falen of gaan vissen? (Zie Johannes 21:3.)

Kunnen wij Hem iets leren over onrechtvaardigheid, of het falen van gerechtelijke systemen, terwijl Hij, de gever van de wet, in goddelijke waardigheid verdroeg dat het recht ten opzichte van Hem geheel en al verdraaid werd.

En als wij ons eens eenzaam voelen, zouden wij Hem dan iets durven leren over zich verlaten voelen, Hem die „de wijnpers alleen getreden” heeft? (Zie Leer en Verbonden 76:107 en Matteüs 27:46.)

Kan de kinderloze die naar kinderen verlangt niet op zijn medegevoel rekenen? Want Hij hield van kinderen en zei: „Want voor zodanigen is het Koninkrijk der hemelen,” en „een voor een... zegende (Hij) hen, en bad voor hen tot de Vader. En toen Hij dit had gedaan, weende Hij wederom.” (Matteüs 19:14; 3 Nephi 17:21-22.)

Zouden wij Hem iets durven leren over medelijden of barmhartigheid? Toen zijn lijden aan het kruis op zijn ergst was, troosste Hij de dief aan zijn zijde en zei: „Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn.” (Lucas 23:43.)

Kunnen wij als excuus voor onze compromissen de krachtige verleidingen van het streven naar status noemen? Hij was het die ongelooflijke onkreukbaarheid ten toon spreidde toen zijn tegenstander Hem een aanbod deed dat niet geweigerd kon worden - „al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid.” (Matteüs 4:8.) Maar Hij weigerde!

Kunnen wij Hem iets leren over het verdragen van ironie? Het enige wat Hij nog bezat, zijn kled, werd verloot toen Hij stervende was. (Zie Matteüs 27:35.) Toch was de aarde zelf zijn voetenbankje! Jezus gaf de mensheid het levend water, opdat wij nooit meer zouden dorsten, maar aan het kruis kreeg Hij

zure wijn te drinken! (Zie Johannes 4:10-19; Matteüs 27:48.)

Kunnen wij Hem de les lezen over de vrijheid? Hij die ons bevrijd heeft van onze laatste vijanden - zonde en dood? Kunnen zij, die de menselijke vrijheid eren en toch klagen over menselijk lijden, ooit de echte verzoening verkrijgen behalve door zijn evangelie?

Kunnen zij, die bezig zijn de armen eten te geven, Hem raad geven over het voeden van menigten?

Kunnen zij, die te maken hebben met de geneeskunde, Hem iets leren over het genezen van zieken?

Of kunnen wij de Verzoener iets leren over de pijn die men voelt als een bewezen dienst niet gewaardeerd of niet opgemerkt wordt? Er kwam slechts een van de tien melaatsen terug om Jezus te danken, zodat Hij vroeg: „Waar zijn de negen anderen?” (Lucas 17:17.)

Zouden degenen die ernaar streven het leven van de mensen te verlengen, Hem die de opstanding van het hele mensdom teweeg gebracht heeft, iets kunnen bijbrengen?

Zouden geleerden, wier tak van wetenschap ten doel heeft een klein deel van het ingewikkelde weefsel van waarheden te ontrafelen, de Bron van alle waarheid iets kunnen leren?

Zouden wij Hem moed mogen leren? Zouden wij voorwaarts mogen snellen om Hem onze medailles - onze schrammen en kneuzingen te tonen - terwijl Hij die vijf bijzondere wonden heeft?

Schept Hij niet nieuwe werelden door het Woord zijner macht en laat Hij andere niet voorbijgaan? (Zie Mozes 1:35-38.) En toch, hoewel Hij werelden regeert, sprak Hij zonder haast tot zijn discipelen „een voor een” (3 Nephi 28:1) en riep Hij later een boerenjongen,

ergens op het platteland van de staat New York.

Heeft Hij ons niet gevraagd zijn kosmische bekwaamheid te observeren opdat wij „God in zijn majesteit en macht werkzaam” zien? (Leer en Verbonden 88:47.) Maar zien wij Hem ook niet „in zijn majesteit en macht” bij iedere verlorene die tenslotte huiswaarts keert?

Hoewel zijn scheppingen zo talrijk zijn, zelfs voor het mensdom met zijn computers ontelbaar zijn, heeft Jezus ons verteld dat zelfs de haren van ons hoofd geteld zijn. (Zie Matteüs 10:30; Mozes 1:35-38.)

Stond de opgestane Jezus niet bij een gevangen Paulus om hem te vertellen moed te houden omdat hij ook in Rome van Hem zou mogen getuigen? (Zie Handelingen 23:11.) Zo staat Jezus bij de rechtvaardigen in al hun beproevingen.

Deed deze goede Herder het niet zonder rust na de heerlijke maar verschrikkelijke verzoening om het werk onder de verloren schapen die in de tijd van Noach ongehoorzaam waren op gang te brengen? (Zie 1 Petrus 3:18-20.) Bezocht Hij niet nog andere verloren schapen in Amerika? (Zie Johannes 10:16; 3 Nephi 15:17, 21.) En verder nog andere verloren schapen? (Zie 3 Nephi 16:1-3.) Wat kunnen wij Hem vertellen over plichtsgetrouwheid?

Inderdaad, wij kunnen Hem niets leren! Maar wij kunnen naar Hem luisteren. Wij kunnen Hem liefhebben, wij kunnen Hem eren, wij kunnen Hem aanbidden! Wij kunnen zijn geboden onderhouden en wij kunnen genieten van zijn Schriften! Ja, wij die Hem zo dikwijls vergeten en zelfs opstandig zijn, worden nooit door Hem vergeten! Wij *zijn* zijn „werk”

en zijn „heerlijkheid” en Hij wordt *nooit* afgeleid! (Zie Mozes 1:39.)

Ik wil niet alleen mijn onbegrensde bewondering voor wat Jezus tot stand gebracht heeft en mijn grote eerbied voor Hem om wat Hij is uitspreken - want ik weet dat de mooiste woorden die ik kan vinden om Hem te beschrijven slechts een echo kunnen zijn van zijn volmaaktheid - maar ook, als een van zijn bijzondere getuigen in de volheid der tijden, van de volheid zijner bediening getuigen!

Hoe kunnen sommigen zijn bediening beschouwen alsof zij louter bestond uit zaligsprekingen; zonder beginselverklaringen. Hoe kortzichtig is het om zijn bediening alleen te zien als kruisiging en de opstanding te vergeten! Hoe beperkt om alleen Golgota te zien en niet Palmyra. Alleen stil te staan bij de verwerping in een dorpje dat Kafarnaüm heette en de aanvaarding in de stad van Henoeh te vergeten! Slechts de achteruitgang in het oude Israël te

zien en niet het land Overvloed en de tientallen jaren van gerechtigheid die daarop volgden!

Jezus Christus is de Jehova van de Rode Zee en van Sinaï, de opgestane Heer, de Woordvoerder van de Vader tijdens het visioen te Palmyra, een groots schouwspel hoewel er maar één persoon aanwezig was.

Hij leeft heden ten dage en geeft vol barmhartigheid aan alle volken zoveel licht als zij kunnen verdragen en boodschappers uit hun midden om ze te onderwijzen. (Zie Alma 29:8.) En wie zou beter kunnen beslissen hoeveel licht gegeven moet worden dan het Licht van de Wereld?

Spoedig echter zullen allen Hem zien. Alle knie zal buigen en alle tong zal belijden dat Hij de Christus is. (Zie Leer en Verbonden 76:110-111; Filippenzen 2:10-11.) Knieën die nooit tevoren die houding hebben aangenomen met dat doel zullen dat dan doen - en vlug. Tongen die zijn naam nooit anders dan op godslasterlijke wijze hebben uitgesproken zullen Hem belijden - en aanbidden.

Spoedig zal Hij, die eens in scharlaken werd gekleed door mensen die de spot met Hem dreven, opnieuw verschijnen in rood gewaad om ons eraan te herinneren door wiens bloed wij verlost werden. (Zie Leer en Verbonden 133:48-49.)

Allen zullen dan erkennen dat Hij in alle opzichten rechtvaardig en barmhartig is (zie Alma 12:15) en inzien dat menselijke onverschilligheid tegenover God - niet Gods onverschilligheid tegenover de mensen - zoveel lijden heeft veroorzaakt. Dan zullen wij de ware geschiedenis van de mensheid zien - en niet meer als door een spiegel in raadselen. (1 Korintiërs 13:12.) De grote oorlogen zullen dan

slechts vuurtjes lijken die kort opvlammen, en de verslagen van de mensen op aarde zullen slechts inscripties zijn op de muur van de tijd.

Voor dat ogenblik van de afrekening er is, zullen echter zowel uw bediening als de mijne zich ontplooiën in de grimmige maar glorierijke gebeurtenissen van de laatste dagen.

Ja, er zal een gewelddadige scheiding zijn tussen het goede en het kwade op deze planeet, maar ook de merkwaardige hereniging met onze geloofsgenoten uit de stad Henoch. Ja, natie na natie zal onderling verdeeld worden, maar er zullen ook hoe langer hoe meer samenbindende huizen des Heren deze planeet sieren. Ja, Harmagedon ligt voor ons. Maar ook Adam-ondi-Ahman!

Heeft Jezus ons niet verteld wat voor hitte wij kunnen verwachten in de laatste zomer? Heeft Hij ook niet gezegd dat Hij ons geduld en geloof zal beproeven?

Heeft Hij ons ook niet het nodige inzicht gegeven in de verhoudingen die dan zullen bestaan toen Hij sprak over de betrekkelijk weinigen die het smalle pad zouden vinden dat leidt naar de enge poort? (Zie Matteüs 7:13-14.) Heeft Hij ook niet gezegd dat zijn heiligen, verspreid over de hele oppervlakte der aarde, in het midden van goddeloosheid, beroering en vervolgingen, gewapend zullen zijn „met gerechtigheid en met de macht Gods”, want Hij is vastbesloten om zich „een rein volk” te verwekken? (1 Nephi 14:12-14; Leer en Verbonden 110:16.)

Zijn werk gaat voort, bijna als in de betrekkelijke kalmte van het oog van een orkaan. Eerst zal Hij te midden van zijn heiligen regeren, spoedig regeert Hij in de gehele wereld! (Zie Leer en Verbonden 1:36; 133:2-3.)

Terwijl de luiken van de menselijke geschiedenis zich als het ware voor de opkomende storm beginnen te sluiten, en terwijl de gebeurtenissen over het menselijk toneel jagen als even zoveel bladeren voor de harde wind, zullen diegenen die voor de warme gloed van het evangelievuur staan misschien even huiveren. Toch weten wij door onze geloofs zekerheid, zelfs te midden van al deze dingen, dat Gods doeleinden niet verijdeld zullen worden. „Doch de Here weet alle dingen van den beginne; daarom bereidt Hij een weg om al zijn werken onder de kinderen der mensen tot stand te brengen.” (1 Nephi 9:6.)

Nederig beloof ik daarom te gaan waar ik ook maar heengezonden zal worden, te streven om de woorden te zeggen die Hij wil dat ik zeg en erken ik met een bevend hart dat ik zijn bijzondere getuige niet kan zijn, tenzij mijn leven in zijn geheel bijzonder is. Ik wil sluiten met de smeekbeden van het gezang „O, goddelijke Verlosser”, die ook mijn smeekbeden zijn:

*O, wend U zich niet van mij af,
Aanvaard mij, hoewel onwaardig, . . .
Hoor mijn geroep, . . .
Aanschouw, O Heer,
mijn ellende! . . .
Toon mij uw medelijden in mijn diepe smart! . . .
Bescherm mij in gevaar, hoed mij!
O, goddelijke Verlosser!
Schenk mij vergeving, en gedenk niet
mijn zonden, Heer!
Help mij, mijn Heiland.*

(Naar Charles Gounod, New York: G. Schirmer See Chicago 14:12).

In de heilige naam van Jezus Christus.
Amen. □

Het plan voor geluk en verhoging

*Richard G. Scott
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Onze zoon heeft een kleine speelgoedrobot. Deze kan lopen en andere eenvoudige dingen doen. Als hij komt te vallen kan hij met enige moeite weer opstaan. Hij doet waarvoor hij geprogrammeerd is op een mechanische wijze, zonder gevoel. Hij heeft niet de mogelijkheid in zich om te groeien of zijn vastgestelde koers te wijzigen. Hij reageert onmiddellijk op welke druk van buitenaf ook, en houdt op te functioneren zodra de veer binnen in hem is afgelopen. De satan zou willen dat alle kinderen van onze Vader in de hemel zich zo zouden gedragen.

Hoe anders is het plan van de Heer. Neem de geboorte van een kind - een onafhankelijke geest, door God geschapen (zie Mozes 6:36) en tot volwassenheid gekomen in het voorsterfelijke bestaan, neemt op aarde een lichaam van vlees en beenderen aan. Een vader en een moeder nemen met God deel aan deze heilige gebeurtenis. Deze ouders houden van het opgroeiende kind, leiden en inspireren het. Met een juist begrip

van de leringen van de Heiland en door gehoorzaamheid leert het kind „regel op regel” (zie Leer en Verbonden 98:12), en door de waarheid in de praktijk te brengen wordt het een zelfstandige, liefhebbende, dienstwillige zoon of dochter van God met onbegrensde mogelijkheden tot verdere groei en ontwikkeling! Als het geheel gehoorzaam is, is zijn bestemming terug te keren in de tegenwoordigheid van God om deel te hebben aan zijn heerlijkheid en aan zijn verheven werk. Zo iemand kan ook in dit leven veel geluk ervaren.

Het aardse leven is een proefterrein. God heeft gezegd: „Wij zullen een aarde maken waarop dezen kunnen wonen; En wij zullen hen hiermee beproeven om te zien of zij alles zullen doen wat de Here, hun God, hun ook zal gebieden.” (Abraham 3:24-26.)

Onze proefterreinen verschillen. Sommigen van ons worden geboren met lichamelijke beperkingen; anderen zijn eenzaam of niet gezond. Anderen worden

beproefd door economische omstandigheden, het gebrek aan een goed ouderlijk voorbeeld, of talloze andere dingen die het ons moeilijk kunnen maken. Hoewel veel van de pijn en het verdriet die wij ondergaan het resultaat zijn van onze eigen ongehoorzaamheid, worden veel van de dingen die hindernissen op onze weg lijken, gebruikt door een liefhebberende Schepper voor onze persoonlijke groei.

Het is nooit de bedoeling geweest dat dit leven gemakkelijk zou zijn. Integendeel, het is een periode van beproeving en groei. Het is doorweven met moeilijkheden, problemen en lasten. Wij worden ondergedompeld in een zee van aanhoudende wereldlijke druk, die ons geluk kan vernietigen. En toch kunnen deze moeilijkheden, als wij ze moedig tegemoettreden, ons de gelegenheid bieden tot een geweldige persoonlijke groei en ontwikkeling. Het overwinnen van tegenspoed versterkt het karakter, schept zelfvertrouwen, zelfrespect en brengt succes als wij op een rechtvaardige wijze naar iets streven.

Iemand die in geloof zijn vrije wil uitoefent, groeit door problemen, wordt gereinigd door verdriet en leeft in vrede. Iemand die er daarentegen alleen maar aan denkt zijn eigen lusten en wereldse verlangens te bevredigen, zal als in een neerwaartse spiraal tot tragische diepten meegesleurd worden. Hij oefent zijn vrije wil door zich steeds maar weer te laten verleiden.

Sommigen van ons laten soms toe dat de druk van het leven of de valse leringen van de wereld ons zicht vertroebelen, maar als ons zicht duidelijk is, is het verschil tussen het plan van God en dat van de satan onmiskenbaar. De satan zou goddelijke, onafhankelijke geesten

willen veranderen in schepselen die gebonden zijn door gewoonten, beperkt door lusten en verslaafd door overtredingen. Hij is nooit afgeweken van zijn intentie om ons tot slaven te maken en te vernietigen. Hij zou ons willen overhalen de ons door God geschonken gave van de vrije wil op een verkeerde wijze te gebruiken. Door subtiele verleidingen moedigt hij ons aan ons verlangen naar persoonlijke macht en invloed te bevredigen of toe te geven aan onze lusten. Geleidelijk bindt hij hen die toegeven aan de lusten van het vlees. Tenzij zij zich bekeren, worden zij op doelmatige wijze veranderd in robots die hun eeuwige bestemming niet langer beheersen. Op handige wijze brengt hij sommigen in verwarring totdat zij God zien als een veeleisende, strenge rechter, of een verre godheid die zorgvuldig bijhoudt hoeveel goed en hoeveel kwaad wij doen. God is geen van beide. Hij is een liefhebberende, geduldige Vader die ons begrijpt en erg geïnteresseerd is in ons persoonlijk wel-

„Nederigheid is de kostbare, vruchtbare grond waarin een rechtvaardig karakter zich kan ontwikkelen. Daarin ontkiemt het zaad van persoonlijke groei.”

zijn, ons graag gelukkig wil zien, en geheel en al toegewijd is aan onze eeuwige vooruitgang.

„Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon

gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.

Want God heeft zijn Zoon niet in de wereld gezonden, opdat Hij de wereld veroordele, maar opdat de wereld door Hem behouden worde." (Johannes 3:16-17.)

Ons geluk op aarde en onze eeuwige zaligheid vereisen vele juiste beslissingen, die geen van alle moeilijk te nemen zijn. Te zamen vormen zij een karakter dat de afbrekende invloeden die ons omringen kan weerstaan. Een nobel karakter is als kostbaar porselein, dat uit uitgelezen grondstoffen gemaakt wordt, door geloof wordt gevormd, zorgvuldig bewerkt door aanhoudende rechtvaardige daden, en gebakken in de oven van opbouwende ervaringen. Het is een voorwerp van grote schoonheid en onschatbare waarde. Maar het kan in een ogenblik gebroken worden door overtreding. Wanneer het beschermd wordt door zelfbeheersing kan een rechtvaardig karakter tot in de eeuwigheid blijven bestaan.

Wij moeten ware nederigheid ontwikkelen, niet de vaardigheid om nederig te lijken, maar de heilige gave van oprechte nederigheid.

Nederigheid is de kostbare, vruchtbare grond waarin een rechtvaardig karakter zich kan ontwikkelen. Daarin ontkiemt het zaad van persoonlijke groei. Wanneer het verzorgd wordt door geloof, gesnoeid door berouw, en versterkt door gehoorzaamheid en goede werken, zal dat zaad het kostbare zaad van een geestelijke instelling opbrengen. (Zie Alma 26:22.) Goddelijke inspiratie en macht zijn er het resultaat van. Inspiratie is de wil van God kennen. Macht is de bekwaamheid om die geïnspireerde wil te doen. (Zie Leer en Verbonden 43:15-16.) Een dergelijke macht komt van God nadat wij zelf alles gedaan hebben wat in ons vermogen ligt. (Zie 2 Nephi 25:23.) Mag ik de volgende gedachten van iemand, die zichzelf goed had leren kennen en de weg naar het geluk had leren vinden aan u doorgeven: „De Heer houdt werkelijk heel veel van mij. Hij zal alles doen wat ik Hem toelaat te doen, voor mijn geluk. De sleutel om die macht te ontsluiten ben ik zelf. Terwijl anderen raad zullen geven, voorstellen zullen doen, zullen vermanen, aandringen, heeft de Heer mij de verantwoordelijkheid en de vrije wil gegeven om de fundamentele beslissingen voor mijn geluk en eeuwige vooruitgang zelf te nemen. Als ik de Schriften lees en overdenk, als ik in oprecht geloof mijn Vader zoek in gebed, voel ik vrede in mijn gehele wezen. Door oprechte bekering en gehoorzaamheid aan de geboden van God, gepaard aan oprechte belangstelling en dienstbetoon aan anderen, wordt mijn hart van angst gezuiverd. Ik ben bereid om goddelijke hulp te ont-

vangen en te interpreteren waardoor mijn pad duidelijk is gemerkt. Geen vriend, bisschop, ringpresident of algemene autoriteit kan dat voor mij doen. Het is mijn goddelijk recht het voor mijzelf te doen. Ik heb geleerd zo te leven, dat ik vrede in mijn hart voel en gelukkig kan zijn. Ik weet dat ik een lonend, produktief en zinvol leven zal leiden.”

Degene die dit zei is geen robot die gevangen is in tegenspoed, en dat is ook voor ons niet nodig als wij onze vrije wil

op een verstandige manier gebruiken door de leringen van de Heiland te volgen.

Met alle liefde die er in mijn hart is, nodig ik allen uit om een volledig begrip te krijgen van het plan voor geluk en verhoging dat onze Heiland ons heeft gegeven. Ik getuig tot u dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen u dit kan geven. Ik heb u lief en vraag u naar die volheid te streven, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Conferentietijd

*Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

In deze tijd van het jaar komen duizenden uit alle delen van de wereld hier samen in Salt Lake City, ook wel de „viersprong van het westen” genoemd, voor een conferentie van de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Het is jaren geleden dat de pioniers met hun huifkarren deze vallei in het Rotsgebergte binnentrokken. De conferentie was een belangrijke gebeurtenis in die dagen, en

is dat nog steeds in onze tijd. Gelovige en toegewijde mensen komen hier dan samen om dat geloof te hernieuwen en te versterken.

De conferentie is voor ons een tijd van geestelijke opleving, waarbij onze kennis en ons getuigenis dat God leeft en de getrouwen zegent, wordt vergroot en verstevigd. In die dagen wordt de wetenschap dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, diep in de harten

geplant van degenen die Hem dienen en zijn geboden onderhouden. Tijdens de conferentie geven onze leiders ons geïnspireerde richtlijnen waarnaar wij ons leven behoren te richten. De confe-

„Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw.”

(2 Nephi 26:33.)

rentie is voor ons een tijd dat harten worden geraakt en dat mensen zich voornemen betere echtgenoten, betere vader of moeders, gehoorzamere zonen of dochters, betere vrienden en burens te worden.

Naast de geest van de conferentie komt er nog een ander gevoel in ons op - een gevoel van diepe dankbaarheid dat wij het evangelie van Jezus Christus, zoals het in deze bedeling werd hersteld, hebben begrepen. Wij ontmoeten anderen uit alle delen van de wereld die datzelfde gevoel hebben, en wij wensten dat mannen en vrouwen overal het ook zouden kunnen begrijpen en de vreugde en de vrede zouden kunnen vinden die ontstaat als men weet dat alle mensen kinderen van God zijn en dus broeders en zusters - in de meest letterlijke zin, ongeacht hun ras, kleur, taal of gods-

dienst. In de Schriften vinden wij deze woorden:

„Hij nodigt allen uit tot Hem te komen en deel te hebben aan Zijn goedheid; en Hij zendt niemand heen, die tot Hem komt, hetzij zwarte of blanke, dienstknecht of vrije, man of vrouw.” (2 Nephi 26:33.)

Als wij deelnemen aan de conferentie worden wij herinnerd aan de grote verantwoordelijkheid jegens onze medemens, onze broeders en zusters over de gehele wereld. Het is de verplichting om de gave die wij gekregen hebben met hen te delen. Het is de grootste gave die wij hen kunnen geven - de volheid van het evangelie. Het is onze plicht om aan de gehele wereld te verkondigen dat Jezus van Nazaret de Heiland van het mensdom is, dat Hij voor onze zonde geboet heeft door zijn verzoenend offer, dat Hij opgestaan is uit de doden, en dat Hij heden ten dage leeft. Het is onze verantwoordelijkheid om de mensen van de wereld te helpen de ware aard van onze Vader in de hemel te begrijpen; dat Hij een persoonlijke God is, een liefhebbende Vader, en dat een ieder van ons tot Hem kan gaan met zijn problemen en zorgen.

Zij, die hier vandaag samengekomen zijn, maken er aanspraak op dat zij een bijzondere, unieke kennis bezitten van het evangelie van de Heiland. Wat degenen die voor het eerst kennis met ons maken het meeste opvalt is onze boodschap aan de wereld dat wij geleid worden door een levende profeet van God - een profeet die in contact staat met God, door Hem geïnspireerd wordt en openbaringen van God ontvangt. Hoe weten wij dat deze dingen waar zijn? Wij weten het omdat God in onze tijd gesproken heeft. De hemelen zijn geo-

pend; God heeft zijn woord bekendgemaakt aan de mensen; eeuwige waarheden zijn aan de wereld gegeven door de Vader van ons allen. God, de Vader, en Jezus Christus, zijn Zoon, zijn aan de mensen verschenen en hebben met hen gesproken in deze bedeling. In feite is de Heer talrijke malen verschenen.

Wij weten dat onze Hemelse Vader van ons houdt en geïnteresseerd is in ons geestelijk en stoffelijk welzijn. Wij weten dat zijn Zoon, Jezus Christus, onze oudste Broeder, ons de mogelijkheid heeft gegeven om terug te keren in Gods tegenwoordigheid; dat ons verblijf hier op aarde een goddelijk doel heeft; dat wij werk te doen hebben als belangrijk onderdeel van zijn plan. Verder kennen wij vele bijzonderheden van dat plan en hebben wij duidelijke instructies gekregen aangaande onze verantwoordelijkheden.

Voor degenen die onze boodschap horen

en zich afvragen hoe wij kunnen beweren dingen te weten die niet logisch zijn of niet bewezen kunnen worden, zouden wij een verklaring van Paulus willen aanhalen uit een brief aan de kerk te Korinte:

„Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en wat in geen mensenhart is opgekomen, al wat God heeft bereid voor degenen, die Hem liefhebben.

Want óns heeft God het geopenbaard door de Geest. Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. Wie toch onder de mensen weet, wat in een mens is, dan des mensen eigen geest, die in hem is? Zo weet ook niemand, wat in God is, dan de Geest Gods tenzij de Geest Gods in hem is. Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is.

Hiervan spreken wij dan ook met woor-

den, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken.” (Naar de vertaling van Joseph Smith van 1 Korintiërs 2:9-13.) De geleerdheid en de wijsheid van de wereld en alles wat tijdelijk is komt tot ons door onze zintuigen op een aardse, tijdelijke wijze. Wij raken iets aan, wij zien, wij horen, wij proeven en ruiken en leren. Maar geestelijke kennis komt tot ons, zoals Paulus zei, op een geestelijke wijze van zijn geestelijke bron. Paulus vervolgde:

„Doch een ongeestelijk mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is.” (1 Korintiërs 2:14.)

Wij weten dat de enige manier om geestelijke kennis te verkrijgen is onze Vader in de hemel te benaderen door de Heilige Geest in de naam van Jezus Christus. Wanneer wij dit doen en wij zijn geestelijk voorbereid, zien wij dingen die onze ogen niet eerder hebben gezien, en horen wij dingen die wij niet eerder hebben gehoord - „al wat God heeft bereid”, om de woorden van Paulus te gebruiken. (1 Korintiërs 2:9.) Deze dingen ontvangen wij door de Geest.

Wij geloven en getuigen tot de wereld dat communicatie met onze Vader in de hemel heden ten dage mogelijk is en dat wij ook thans door Hem geleid kunnen worden. Wij getuigen dat God tot de mensen spreekt zoals Hij in de dagen van de Heiland en van het Oude Testament deed. Wij zouden tot de wereld willen zeggen: „Luister naar de woorden die op deze conferentie gesproken worden en overweeg ze met zorg; overdenk de richtlijnen en de raadgevingen die gege-

ven worden door degenen die hier spreken. Dan, nadat u er met een gebed in uw hart over nagedacht hebt, zal de diepe overtuiging die van de Heilige Geest komt, tot u getuigen dat hun woorden waarachtig zijn.”

Laat mij u de woorden voorlezen van de Heer die tot ons gekomen zijn door middel van zijn profeten:

„God (is) barmhartig . . . jegens allen, die in Zijn naam geloven; daarom verlangt Hij in de eerste plaats, dat gij zult geloven, ja, in Zijn woord geloven. . . . Doch ziet, als gij uw talenten wilt opwekken en wakker schudden, al is het slechts om mijn woorden te toetsen, en een sprankje geloof wilt oefenen, al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven, laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen.

Laten wij nu het woord bij een zaadkorrel vergelijken. Indien gij plaats inruimt in uw hart, zodat er een zaadkorrel kan worden gezaaid, en het een echte of goede zaadkorrel is, en gij die niet door uw ongeloof uitwerpt, zodat gij de Geest des Heren wederstaat, ziet, het zal in uw boezem beginnen te zwellen, en wanneer gij dat gevoelt, zult gij tot uzelf zeggen: Het moet wôl een goed zaad zijn, of een goed woord, want het begint mijn ziel te verruimen; ja, het begint mijn verstand te verlichten, ja, het begint mij aangenaam te stemmen.” (Alma 32:22, 27-28.)

Tot u die zoekt naar het doel van het leven en er vragen over heeft, tot u die zich afvraagt waarom wij op aarde zijn en wat de Heer van ons verlangt terwijl wij hier zijn, zou ik willen zeggen zoals een profeet van deze moderne tijd gezegd heeft: „Laat niemand deze dingen

lichtvaardig opnemen of eraan twijfelen; maar laat een ieder ijverig proberen de waarheid te begrijpen en zijn kinderen leren vertrouwd te worden met de waarheden uit de hemel, die in de laatste dagen op aarde zijn hersteld.” (*Evangelieleer*, blz. 5.)

Het is een eer om in de dienst te zijn van de Heer, de opdracht van Hem te hebben gekregen om de wereld te verkondigen dat zijn koninkrijk hier is op aarde, beschikbaar voor allen die willen luisteren, zijn evangelie willen aanvaarden, en

zijn geboden willen gehoorzamen. Wij weten dat dit werk voort zal gaan, zoals de profeet Joseph Smith heeft gezegd: „totdat het ieder werelddeel heeft doordrongen, ieder klimaat heeft bezocht, ieder land heeft doorkruist, in ieder oor geklonken heeft, totdat de doeleinden des Heren volbracht zullen zijn, en de grote Jehova zal zeggen dat het werk voltooid is.” (*History of the Church*, deel 4, blz. 540.)

Van deze dingen getuig ik, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Tenzij iemand wederom geboren wordt”

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

In het zeventiende hoofdstuk van Johannes, lezen wij dat toen Jezus tot de Vader bad voor zijn discipelen, Hij zei: „Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.” (Johannes 17:3.)

In zijn gebed maakte Jezus het volkmen duidelijk dat de elf discipelen wisten

dat Hij de Zoon van God was. Hij had ze geleerd wie Hij was en dat Hij door de Vader gezonden was. Dat zij een getuigenis van de waarheid van zijn leringen in hun hart en ziel hadden ontvangen wordt duidelijk gemaakt in de volgende verklaring van Johannes:

„Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en zeide: Vader, de ure is geko-

men; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke, gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken. . . .

Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij behoorden U toe en Gij hebt hen Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard. Nu weten zij, dat al wat Gij Mij gegeven hebt, van U komt, want de woorden die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en in waarheid erkend, dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.” (Johannes 17:1-2, 6-8.)

Door de boodschap van de Heiland te ontvangen en Hem te aanvaarden voor wat Hij was en is, ontvingen de apostelen het eeuwige leven.

Deze kennis van „de enige waarachtige God en Jezus Christus” (Johannes 17:3) is de belangrijkste kennis in het heelal; het is de kennis waarvan de profeet Joseph Smith zei dat zonder die kennis geen mens zalig kon worden. Het ontbreken van die kennis is de onwetendheid waarover gesproken wordt in de openbaring die luidt: „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden.” (Leer en Verbonden 131:6.)

Wij mogen niet vergeten dat er meer dan een bron van kennis is. Er is de kennis die verkregen kan worden door middel van de gewone menselijke zintuigen. Die kennis dient nagestreefd te worden. De Heer heeft ons geboden op deze manier alle kennis te vergaren die wij kunnen. Er is ook de kennis van goddelijke dingen die komt door rechtstreekse openbaring - godsdienstige kennis wordt deze wel eens genoemd. En er zijn twee

soorten godsdienstige kennis. De ene is de grote voorraad godsdienstige kennis die wij in de Schriften hebben. Vanaf het begin, van vader Adam tot nu toe, heeft de Heer door middel van openbaringen aan zijn profeten godsdienstige kennis gegeven. Deze kennis heeft betrekking op de waarheden van het leven; heeft te maken met God en zijn geliefde Zoon, het grote plan van het evangelie, en Jezus' taak als Heiland en Verlosser. De andere soort kennis is het persoonlijk getuigenis dat verkregen wordt door inspiratie, een vorm van openbaring die iedereen kan ontvangen.

De gehele wereld heeft toegang tot het geopenbaarde woord van God zoals dat in de Bijbel staat. De hele wereld zou *toegang kunnen hebben* tot de geopenbaarde godsdienstige kennis in het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde.

Miljoenen mensen die de Bijbel lezen en bestuderen begrijpen hem niet. Miljoenen begrijpen niet wat Jezus zei in het gebed dat in het zeventiende hoofdstuk van Johannes staat en dat het onderwerp van deze toespraak is. De reden dat zij dat niet begrijpen is, dat hun verstand niet verlicht is door de macht van de Heilige Geest. Zij hebben geen persoonlijk getuigenis ontvangen.

Om God, de eeuwige Vader, en Jezus Christus, die Hij gezonden heeft te kennen, dient men, evenals de apostelen vanouds, door goddelijke openbaring over hen te leren. Men dient wedergeboren te zijn. Laat mij u een illustratie van wat ik bedoel geven uit de opgetekende leringen van de Heiland.

In het derde hoofdstuk van Johannes staat geschreven dat Nikodemus, een zeer wijs man, in feite een lid van het sanhedrin, in de nacht tot Jezus kwam -

hij had nog niet genoeg moed om Hem overdag op te zoeken. Maar hij kwam 's nachts tot Jezus en zei:

„Rabbi, wij weten, dat Gij van God gekomen zijt als leraar; want niemand kan die tekenen doen, welke Gij doet, tenzij God met hem is.” (Johannes 3:2.) In deze verklaring onthulde Nikodemus zonder het zelf te weten, maar heel duidelijk, dat hij niet wist wie Jezus was. Alles wat hij kon zien in de Zoon van God was een groot leraar. Dit was echter

„U die gedoopt bent, hebt recht op de Geest. Verlang ernaar. Bid erom. Werk ervoor, en God zal Hem u geven.”

ook alles wat van hem verwacht kon worden te zien, omdat hij zijn kennis wie Jezus was, baseerde op wat hij gezien en gehoord had van de wonderen van de Meester. Omdat Hij dit bemerkte, deelde Jezus hem mede dat de kennis van goddelijke dingen niet verkregen kon worden door menselijke zintuigen.

„Tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.” (Johannes 3:3.)

Hoewel Nikodemus wijs was wat de dingen van de wereld betreft, begreep hij deze eenvoudige verklaring van de waarheid niet. In feite liet zijn antwoord verbazing blijken:

„Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is?” zei hij. „Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan

en geboren worden?” (Johannes 3:4.) Jezus bleef proberen het hem te doen begrijpen, en zei: „Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, kan hij het Koninkrijk Gods niet binnengaan.” (Johannes 3:5.) Hier zegt de Heiland dat het koninkrijk Gods noch gezien, noch binnengegaan kan worden tenzij men wedergeboren is.

Maar Nikodemus begreep het nog steeds niet. Toen vermeldde Jezus de grote wet: „Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is,” sprak Hij, „is geest.” (Johannes 3:6.) Datgene wat wij met onze normale zintuigen leren heeft met de aarde te maken. De dingen die wij leren door inspiratie zijn van God, van de Geest. Iedereen die God, de Eeuwige Vader, en Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft, wil kennen, moet deze kennis krijgen door de Geest. Leden van de kerk hebben dit natuurlijk al ondervonden. Zij zijn gedoopt en bevestigd tot leden van de kerk en hebben door de oplegging der handen de Heilige Geest ontvangen. Door deze verordeningen is de deur ontsloten. Zich hieraan onderwerpen is absoluut noodzakelijk om wedergeboren te worden. Maar om het eeuwige leven te verkrijgen, dient men zich zo te vernederen en te reinigen, dat men in feite door de macht van de Heilige Geest een persoonlijk getuigenis ontvangt dat God de Eeuwige Vader is, en dat Jezus Christus de Zoon van God en onze persoonlijke Heiland is en ook de Verlosser van de wereld.

Laat mij u een illustratie hiervan geven. Het is iets dat in mijn eigen familie voorkwam, maar het maakt duidelijk wat ik bedoel, dus hoop ik dat u mij niet kwalijk zult nemen dat ik dit als voorbeeld gebruik. Mijn vrouw groeide op in

een gezin waar iedere morgen en iedere avond gebeden werd; waar zij bijna dagelijks de beginselen van het evangelie bespraken rondom de haard. Zij studeerde graag en wilde naar de universiteit gaan. Haar vader was echter van mening dat de universiteit voor jongens was. Door haar streven naar een hogere opleiding had zij een diep ontzag ontwikkeld voor mensen die afgestudeerd waren. Als lid van het zondagsschoolbestuur van de ring in Idaho Falls, had zij een klas. In haar klas zat een niet-lid van de kerk, de vrouw van een van de broeders van het bestuur. Deze vrouw was afgestudeerd aan de universiteit van Idaho. Mijn vrouw, die nog niet zo ver was, voelde zich niet zo erg op haar gemak tegenover deze vrouw.

Een van de lessen in de cursus behandelde het Eerste Visioen van de profeet Joseph Smith. Terwijl zij deze les voorbereidde, drong het tot haar door dat die vrouw weer in de klas zou zijn. Deze gedachte werd gevolgd door de vraag: „Wat zal zij van mij denken, zo'n onwetend kind, dat durft te beweren dat de Vader en de Zoon in werkelijkheid uit de hemel nedergedaald zijn en aan een veertienjarige jongen zijn verschenen?” Die gedachte ontstelde haar, en zij kwam tot de conclusie dat zij het niet kon doen. In tranen ging zij naar haar moeder en zei: „Moeder, ik kan deze les niet geven. Ik weet niet of Joseph Smith de Vader en de Zoon heeft gezien. Ik weet wel dat u en vader het mij mijn hele leven hebben onderwezen. Ik heb u geloofd, maar ik weet het niet zelf. Deze vrouw zal de draak met mij steken. Ik kan niet voor de klas gaan staan en deze les geven terwijl die vrouw er is.”

Nu was haar moeder niet zo lang naar school geweest. Zij was volgens wereldse

normen geen geleerd iemand, maar zij had geloof in God, de Eeuwige Vader, en in Jezus Christus, zijn Zoon, en zij zei tegen haar dochter: „Wat heeft Joseph Smith gedaan om dat visioen te krijgen?” „Wel, hij heeft gebeden,” antwoordde zij.

„Waarom doe jij dat dan niet?” zei zij tegen haar dochter.

Dit jonge meisje keerde terug naar haar kamer en daar, voor het eerst in haar leven ging zij tot de Almachtige met een oprecht verlangen om te weten of Hij leefde en of Hij en de Heiland werkelijk aan de profeet Joseph Smith verschenen waren. Toen zij uit die kamer kwam, ging zij naar haar zondagsschoolklas en gaf die les met vreugde, met kennis, met overtuiging. Zij was wedergeboren uit de Geest. Zij wist het.

Mijn geliefde broeders en zusters, iedereen moet een geestelijke ervaring ondergaan om het eeuwige leven te verkrijgen, om God, de Eeuwige Vader, en Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft, te kennen. Ik smeed u, zo u deze kennis nog niet hebt, ernaar te streven. U weet de weg. Het is geen ervaring die u als groep zult beleven. Het is iets dat tot u persoonlijk moet komen. U moet het ervaren. Degenen die u onderwijst moeten het ervaren. Wij moeten met de Geest onderwijzen, „en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen”. (Leer en Verbonden 42:14.)

U die gedoopt bent, hebt recht op de Geest. Verlang ernaar. Bid erom. Werk ervoor, en God zal Hem u geven.

Dat een ieder van u deze kennis van God, de Eeuwige Vader, en Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft, moge ontvangen; de kennis die het eeuwige leven is, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hij is opgestaan

*Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Niet lang geleden vroeg een bezoeker: „Wat zou ik kunnen gaan zien terwijl ik hier in Salt Lake City ben?” Spontaan stelde ik een bezoek aan Temple Square voor, een tocht naar de ravijnen in de omgeving, een bezoek aan de Bingham kopermijnen en misschien even gaan zwemmen in het Grote Zoutmeer. Omdat ik bang was niet goed begrepen te worden sprak ik de gedachte: „Heb je eraan gedacht een paar uur in een van onze kerkhoven door te brengen?” niet uit. Ik heb hem niet verteld dat waar ik ook ben, ik altijd probeer het kerkhof van de stad te bezoeken. Het is een goede gelegenheid om na te denken over de zin van het leven en de onvermijdelijkheid van de dood.

In het kleine kerkhof in het even kleine stadje van Santa Clara (Utah) waren het, naar ik mij herinner, overwegend Zwitserse namen die de verweerde grafstenen sierden. Veel van deze mensen verlieten hun huis en hun familie in het groene Zwitserland om gehoor te geven

aan de oproep „Kom tot Zion”, en zij vestigden zich in de dorpjes waar zij nu in vrede rusten. Zij verdroegen overstromingen in de lente, droogten in de zomer, schamele oogsten en zwaar werk. Zij lieten een erfenis aan opofferingen na.

De grootste kerkhoven, en die welke in vele opzichten de meeste gevoelens opwekken, zijn die welke de rustplaats zijn van mannen die in de oorlog vielen in het uniform van hun land. Daar moet men denken aan verbrijzelde dromen, onvervulde hoop, bedroefde harten, en levens die plotseling afgebroken werden door de scherpe zeis van de oorlog.

Hectaren keurige witte kruisen in Frankrijk en België tonen welk een zware tol aan mensenlevens de Eerste Wereldoorlog heeft geëist. De omgeving van Verdun (Frankrijk) is in feite een enorm kerkhof. Elke lente als de boeren hun land bewerken halen zij weer een helm of een stuk van een geweer naar boven, grimmige herinneringen aan de

miljoenen mannen die letterlijk de grond doorweekten met hun bloed.

Een rondreis door Gettysburg (Pennsylvania) en andere slagvelden van de Amerikaanse Burgeroorlog doen ons denken aan die strijd, waarin broer tegen broer vocht. Sommige gezinnen verloren hun boerderij, andere hun bezittingen. Een gezin verloor alles. Laat mij u een gedenkwaardige brief voorlezen die president Abraham Lincoln schreef aan mevrouw Lydia Bixby:

Geachte mevrouw,

Men heeft mij uit de archieven van het ministerie van oorlog een verklaring laten zien van de adjudant-generaal van Massachusetts, waarin staat dat u de moeder van vijf zonen bent die op eervolle wijze zijn gevallen op het slagveld. Ik voel zelf, hoe zwak en vruchteloos al mijn woorden zijn als ik u zou proberen te troosten in uw verdriet om dit grote verlies. Maar ik kan toch niet nalaten u de troost te schenken, die gevonden kan worden in de dankbaarheid van de republiek waarvoor zij

Ouderling Thomas S. Monson van de Raad der Twaalf Apostelen.

gestorven zijn. Ik bid, dat onze Hemelse Vader de pijn van uw verlies moge verzachten, zodat u alleen de dierbare herinnering aan degenen die u toegewijd waren, maar die u verloren hebt, overhoudt, en de grote trots die uw deel moet zijn, omdat u zo'n kostbaar offer gelegd hebt op het altaar van de vrijheid. Met de meeste hoogachting, Abraham Lincoln." (21 november 1864. *Aangehaald in Selections from the Letters, Speeches and State Papers of Abraham Lincoln*, blz. 109.)

Een wandeling over het Punchbowlkerkhof te Honolulu of het Memorial kerkhof van de Stille Oceaan te Manilla herinnert ons eraan dat niet alle gevallen van de Tweede Wereldoorlog begraven liggen in stille, groene velden. Velen zijn gezonken in de golven van de oceaan waarop zij voeren en waarop zij stierven. Onder de duizenden soldaten die gedood werden tijdens de aanval op Pearl Harbor, was een zeeman, William Ball, uit Fredericksburg (Iowa). Wat hem onderscheidde van vele anderen die op die dag in 1941 vielen, was niet een bijzondere dappere daad, maar de tragische reeks gebeurtenissen die zijn dood teweegbracht.

Toen Williams jeugdvrienden, de vijf Sullivanbroers, van de nabijgelegen stad Waterloo het bericht kregen van zijn dood, gingen zij als één man op pad om bij de marine dienst te nemen. De Sullivans, die de dood van hun vriend wilden wreken, stonden erop dat zij bij elkaar zouden blijven, en de marine stemde erin toe. Op 14 november 1942 werd de kruiser waarop de broers dienst deden geraakt. De U.S.S. *Juneau* zonk tijdens een gevecht bij de Solomon Eilanden.

Er gingen bijna twee maanden voorbij

voordat mevrouw Thomas Sullivan het nieuws ontving, niet per telegram zoals gebruikelijk. Een speciale afgevaardigde van de marine kwam haar het bericht brengen dat haar vijf zonen als vermist opgegeven waren na een slag in de zuidelijke Stille Oceaan en dat men aannam dat zij dood waren. Hun lichamen zijn nooit gevonden.

Er is maar één zin, uitgesproken door slechts één Persoon, die een geschikt grafschrift voor hen zou kunnen zijn: „Niemand heeft grotere liefde, dan dat hij zijn leven inzet voor zijn vrienden.” (Johannes 15:13.)

Zelden wordt er gesproken over de grote invloed die iemand kan hebben op het leven van anderen en soms wordt het niet eens opgemerkt. Dit was de ervaring van een lerares van een klas van twaalfjarige bijenkorfmeisjes van de OOV. Zij had zelf geen kinderen, hoewel haar man en zij heel erg naar kinderen verlangden. Haar liefde uitte zich in haar toewijding aan de meisjes van haar klas, die zij de eeuwige waarheden en levenslessen onderwees. Toen kwam ziekte, gevolgd door de dood. Zij was nog maar zevenentwintig jaar.

Elk jaar op de gedenkdag voor de gevallen bezochten de meisjes samen het graf van hun lerares. Eerst waren het er zeven, toen vier, toen twee en tenslotte slechts één, die het jaarlijks bezoek bracht en altijd een bos irissen op het graf legden - een symbool van intense dankbaarheid. Dit jaar was het haar vijftiende bezoek aan de rustplaats van haar lerares. Zij geeft nu zelf les aan meisjes. Het is geen wonder dat zij zo'n goede lerares is, want zij is een weerspiegeling van de lerares die haar vroeger inspireerde. Het leven dat die lerares leidde, de lessen die zij onderwees, zijn

niet begraven onder de steen die op haar graf ligt, maar leeft door in de persoonlijkheden die zij hielp ontwikkelen en in de levens die zij op zo'n onzelfzuchtige wijze verrijkte. Dit doet ons denken aan een andere Meesterleraar, de Heer zelf. Eens schreef Hij een boodschap in het zand. (Zie Johannes 8:6.) De wind heeft de woorden die Hij toen schreef voor altijd weggevaagd, maar het leven dat Hij leidde niet.

„Alles wat wij kunnen weten over degenen die wij liefhadden en die wij verloren hebben,” schreef Thornton Wilder, „is dat zij zouden willen dat wij hen blijven gedenken met een dieper besef van hun werkelijkheid. . . . De hoogste lof die wij een dode kunnen geven is niet verdriet maar dankbaarheid.”

Twee jaar geleden keerden een liefhebberende moeder en een toegewijde vader naar hun persoonlijke veilige haven, hun thuis, terug in de mooie Heber Vallei ten oosten van Salt Lake City, en ontdekten dat hun drie oudste zoons dood waren. Het was een bitter koude nacht en de harde wind had de sneeuw opgejaagd zodat de schoorsteen verstopt werd en het huis gevuld was met het dodelijke koolmonoxyde.

De gezamenlijke begrafenisdienst voor de jongens Keller was een van de meest ontroerende ervaringen uit mijn leven. De mensen uit de omgeving hadden hun dagelijkse taak terzijde gelegd, de kinderen waren vrij van school en allen waren verzameld in de kapel om hun diepgevoeld medelijden te tonen. Zo lang als tijd en herinnering blijven bestaan zal ik mij de aanblik van de drie glanzende doodskisten, gevolgd door de diepbedroefde ouders en grootouders op hun weg naar het voorste gedeelte van de kapel herinneren.

De eerste spreker was de coach van het worstelteam van de plaatselijke middelbare school. Hij bewees de laatste eer aan Louis, de oudste jongen. Met een van ontroering bevende stem en zijn tranen terugdringend vertelde hij dat Louis zeker niet de meest begaafde worstelaar van het team was geweest, maar voegde hij eraan toe: „Niemand deed meer zijn best. Wat hem ontbrak aan natuurlijk talent werd vergoed door zijn vastbeslotenheid.”

Daarna sprak een jeugdleider over Travis. Hij vertelde dat Travis zo'n goede padvinder was geweest en zijn werk als Aäronisch-priesterschapsdrager zo goed had gedaan. Hij was een bijzonder goed voorbeeld voor zijn vrienden geweest. Tenslotte vertelde een onderwijzeres, die er gedistingeerd en heel bekwaam uitzag, iets over Jason, de jongste van de drie. Zij beschreef hem als een rustige, zelfs verlegen jongen. Toen, zonder enige schroom vertelde zij hoe Jason haar eens de liefste en meest welkome brief geschreven had die zij ooit ontvangen had. Het was maar een korte brief, in

zijn onhandige jongensschrift stonden er maar vier woorden: „Ik hou van jou”. Zij kon haar toespraak nauwelijks afmaken, zo ontroerd was zij.

Door de tranen en het verdriet van die bijzondere dag heen kon ik de eeuwige lessen zien die door deze jongens, die hier de laatste eer bewezen werd en wier aardse zending voltooid was, onderwezen waren.

Een coach sprak zijn voornemen uit om verder te kijken dan sportieve prestaties en in het hart van iedere jongen te kijken. Een jeugdleider sprak een plechtige bede uit dat iedere jongen en ieder meisje van het programma van de kerk zou kunnen profiteren. Een onderwijzeres van de lagere school keek naar de kleine kinderen, de klasgenootjes van Jason. Zij zei niets, maar in haar ogen was haar besluit te lezen. De boodschap was onmiskenbaar: „Ik zal van ieder kind houden. Iedere jongen, ieder meisje zal geleid worden in het zoeken naar de waarheid, in de ontwikkeling van talenten, en binnengeleid worden in de prachtige wereld van dienstbetoon.”

En de aanwezigen, waaronder de ouderlingen Marvin J. Ashton en Thomas S. Monson zullen nooit meer dezelfde zijn. Allen zullen streven naar die volmaaktheid waarover de Meester heeft gesproken. Wat zal ons inspireren? Het leven van de jongens, die nu rusten van zorgen en verdriet, en de geestkracht van ouders, die op de Heer vertrouwen met hun gehele hart, die niet op eigen inzicht steunen, die Hem in al hun wegen kennen, en weten dat Hij hun paden zal recht maken. (Zie Spreuken 3:5-6.)

Laat mij u een stukje van een brief voorlezen die de edele moeder van deze drie zoons mij zond. Hij werd kort na hun overlijden geschreven.

„Er zijn nog dagen en nachten dat wij met onszelf geen raad weten. De verandering in ons huiselijk leven is zo drastisch geweest. Nu bijna de helft van ons gezin is weggefallen, is het koken, het wassen en zelfs het boodschappen doen anders. Wij missen het lawaai en de rommel, het plagen en het spelen samen. Dat is allemaal voorbij. De zondag is zo rustig. Wij missen het rondbrengen van het avondmaal door onze jongens. Zondag was echt een dag die wij als gezin samen doorbrachten. Wij staan vaak stil bij de gedachten: geen zendingen, geen bruiloften, geen kleinkinderen. Wij zouden niet om hun terugkeer willen vragen, maar wij kunnen niet zeggen dat wij ze ooit vrijwillig hadden opgegeven. Wij hebben onze kerkelijke plichten en onze verantwoordelijkheden in het gezin weer opgenomen. Ons verlangen is zo te leven dat het gezin Keller een eeuwig gezin zal zijn.”

Voor de Kellers, de Sullivans, ja, voor allen die liefgehad en verloren hebben, zou ik de overtuiging van mijn ziel, het getuigenis van mijn hart en de feitelijke ervaring van mijn leven willen uitspreken.

Wij weten dat een ieder van ons in de geestenwereld leefde bij onze Hemelse Vader. Wij weten dat wij naar de aarde gekomen zijn om te leren, te leven, vooruitgang te maken op onze eeuwige weg naar volmaking. Sommigen blijven slechts kort op aarde, terwijl anderen lang in het land leven. De maatstaf is niet hoe lang wij leven maar hoe goed wij leven. Dan komt de dood en het begin van een nieuw hoofdstuk in ons bestaan. Waar leidt dat hoofdstuk heen?

Jaren geleden stond ik aan het bed van een jongeman, de vader van twee kinderen, zwevend tussen leven en dood. Hij

nam mijn hand in de zijne, keek mij aan en vroeg smekend: „Bisschop, ik weet dat ik ga sterven. Vertel mij wat er met mijn geest gaat gebeuren als ik sterf.”

Ik bad om hemelse leiding voordat ik probeerde te antwoorden. Mijn aandacht werd getrokken door een Boek van Mormon op het nachtkastje. Ik nam het boek in mijn hand en ik getuig tot u dat zo zeker als ik hier sta, het boek opensloeg op het veertigste hoofdstuk van Alma. Ik begon eruit voor te lezen: „Nu, mijn zoon, er is nog iets, dat ik u zou willen zeggen; want ik bemerk, dat uw geest aangaande de opstanding der doden verontrust is. . . .

Nu aangaande de toestand der ziel tussen de dood en de opstanding: Zie, het is mij door een engel bekendgemaakt, dat de geesten van alle mensen, zodra zij uit dit sterfelijke lichaam zijn heengegaan, ja, de geesten van alle mensen, hetzij goede of boze, huiswaarts

„Dit is de schallende boodschap van het christendom. De realiteit van de opstanding schenkt aan een ieder en aan allen de vrede, die alle verstand te boven gaat.”

worden geleid naar die God, Die hun het leven heeft gegeven.

En dan zal het geschieden, dat de geesten van hen, die rechtvaardig zijn, in een staat van gelukzaligheid worden ont-

vangen, die paradijs wordt genoemd, een staat van rust, een staat van vrede, waarin zij van al hun moeiten en van alle zorg en smart zullen uitrusten.” (Alma 40:1, 11-12.)

Mijn jonge vriend sloot zijn ogen, dankte mij oprecht, en ging stilletjes heen naar dat paradijs waarover wij gesproken hadden.

Dan komt die heerlijke dag van de opstanding, wanneer geest en lichaam herenigd zullen worden, om nooit meer gescheiden te worden. „Ik ben de opstanding en het leven,” zei de Christus tegen een bedroefde Martha. „Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.” (Johannes 11:25-26.)

„Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; niet gelijk de wereld die geeft, geef Ik hem u. Uw hart worde niet ontroerd of versaagd.” (Johannes 14:27.)

„In het huis mijns Vaders zijn vele woningen - anders zou Ik het u gezegd hebben - want Ik ga heen om u plaats te bereiden; . . . opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.” (Johannes 14:2-3.)

Deze alles te boven gaande belofte werd werkelijkheid toen Maria van Magdala en de andere Maria (Matteüs 28:1) het graf in de hof naderden, het graf dat nog niet eerder was gebruikt. Laat Lucas, de dokter, deze gebeurtenis beschrijven:

„Maar op de eerste dag der week gingen zij reeds vroeg in de morgenstond . . . naar het graf. Zij vonden de steen van het graf afgewenteld, en toen zij er ingegaan waren, vonden zij het lichaam van de Here Jezus niet. En het geschiedde, terwijl zij daarover in verlegenheid waren, dat, zie, twee mannen in een blinkend gewaad bij haar stonden. (Dezen) zeiden tot haar: Wat zoekt gij de levende bij de doden? (Lucas 24:1-5.)

„Hij is hier niet; maar Hij is opgewekt.” (Matteüs 28:6.)

Dit is de schallende boodschap van het christendom. De werkelijkheid van de opstanding schenkt aan een ieder en aan allen de vrede, die alle verstand te boven gaat. (Zie Filippenzen 4:7.) Zij troost degenen wier geliefden in Vlaanderen begraven liggen, in de diepter der zee verdwenen zijn of op het kleine kerkhof van Santa Clara of van de Heber Valle rusten. Het is een universele waarheid. Als de minste van zijn discipelen geef ik mijn persoonlijk getuigenis dat de dood overwonnen is, de overwinning op het graf is behaald. Moge de woorden die door Hem die ze ten uitvoer gebracht heeft, geheiligd zijn, iedereen bekend worden. Vergeet ze niet. Koester ze. Eer ze. *Hij is opgestaan*. Dit is mijn vurig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Voorbeelden uit het leven van een profeet

*Ouderling Robert D. Hales
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Veel van de voorbeelden die onze Heiland, Jezus Christus, gebruikte als Hij iets wilde onderwijzen, waren alledaagse gebeurtenissen die om Hem heen plaatsvonden. Op vrijwel dezelfde manier onderwijzen de hedendaagse profeten ons door hun voorbeeld. De eenvoudige, maar krachtige, boodschap is: „Kom, volg mij”.

Mag ik enige van de aanwijzingen en lessen die ik van een hedendaagse profeet heb ontvangen aan u doorgeven?

Wij kunnen veel leren van het doorzettingsvermogen dat president Kimball heeft getoond tijdens zijn vele ziekten. Hij is een levend getuigenis dat wij door pijn en tegenspoed te overwinnen, onze ziel kunnen reinigen en ons geloof in en getuigenis van Jezus Christus kunnen versterken. Wat de beproevingen die hij heeft ondergaan betreft, kan hij in vele opzichten een hedendaagse Job worden genoemd.

Het verhaal van Job in het Oude Testament beschrijft drie grote beproevingen

die wij allen 't hoofd moeten kunnen bieden tijdens de een of andere periode in ons leven. Ten eerste, materiële tegenslag. Job verloor alles wat hij bezat. Ten tweede, lichamelijke ziekten die ons geloof en getuigenis op de proef stellen. En ten derde, ontmoediging. Job zei: „Waarom ben ik niet bij de geboorte gestorven?” (Job 3:11.) „Mijn ziel heeft een afschuw van het leven.” (Job 10:1.) Maar de grote les die wij van Job kunnen leren is: „In dit alles zondigde Job niet en schreef Gode niets ongerijmds toe.” (Job 1:22.) Maar al te vaak gebruiken wij tegenslag als een voorwendsel om te zondigen en ons af te wenden van de leringen van Jezus Christus, de profeten die ons leiden, en onze familie en vrienden. Job behield zijn getuigenis en werd gezegend in zijn standvastig geloof dat God leefde en dat hij eenmaal in Gods tegenwoordigheid zou mogen staan.

President Kimball is net als Job een rechtvaardig mens en hij heeft vele

beproevingen doorstaan - keelkanker, hartoperaties, steenpuisten, hersenoperaties en vele andere kwalen. President Kimballs ervaringen dienen als een voorbeeld van hoe wij het hoofd behoren te bieden aan dergelijke tegenslagen en ziekten in ons leven.

President Kimball heeft niet gezondigd of God iets ongerijmds toegeschreven. Hij heeft zijn integriteit en zijn getuigenis behouden, en de lof van de Heer gezongen gedurende zijn vele lichamelijke beproevingen. Wij hebben hem nooit horen klagen over zijn beproevingen. Integendeel, hij had nog de moed om „geef mij daarom dit bergland” te zeggen. (Zie Jozua 14:12.)

De moed en het geloof van president Kimball om tegenslag te overwinnen zijn een voorbeeld voor ons allen, en getuigen tot ons dat ook wij de moeilijk-

heden van het leven het hoofd kunnen bieden. Onze kwalen en pijnen zijn slechts gering in vergelijking met de zijne. Na zijn keeloperatie had president Kimball geen stem meer. Tijdens een getuigenisvergadering in de tempel, vroeg president McKay hem zijn getuigenis te geven. Hij kon er geen woord uitbrengen. Hij kon alleen maar onverstanebare geluiden voortbrengen. Na de vergadering gaf hij president McKay een briefje met de vraag: „Waarom heb je mij dat aangedaan?” De president antwoordde: „Spencer, je moet je stem terugkrijgen, je hebt nog een hele grote taak te verrichten.” (Wat een ontroerend voorbeeld van liefde van de ene profeet voor de andere.) President Kimball gehoorzaamde. Hij leerde hoe hij lucht kon opnemen in zijn slokdarm om wat er nog over was van zijn laatste

stemband te gebruiken, herkreeg zijn stem en zette zijn taak voort. Wat president Kimball als profeet bereikt heeft, is vergelijkbaar met datgene wat welke andere profeet in deze of andere bedelingen bereikt heeft.

President Kimballs vrouw, Camilla, heeft haar man vol liefde en toewijding op iedere stap van de weg gevolgd. Ik herinner mij een avond in Samoa, toen zowel president als zuster Kimball 40 graden koorts hadden. De volgende morgen waren zij de eersten in de bus. Hij leidde alle vergaderingen en zij hielden zich de hele dag aan hun drukke agenda. Zij ondergingen het niet slechts, maar waren vriendelijk en attent en dachten aan de behoeften van alle mensen om hen heen.

Toen president Kimball geroepen werd om lid te worden van de Raad der Twaalf, aanvaardde hij die roeping met nederige tranen. Hij vroeg zich af of hij zo'n hoge roeping wel waardig was. Nadat hij de telefoon opgehangen had, was het Camilla die hem verzekerde: „Je kunt het, Spencer. Je kunt het.” Camilla is een volmaakt voorbeeld van de vrouw die zich één voelt met haar man. Toen men haar eens vroeg hoe haar gezondheid was, antwoordde zij: „Als hij zich goed voelt, is het met mij ook goed.” President Kimball gaf mij een les toen ik geroepen werd tot de algemene autoriteiten. Hij vroeg mij of ik naar Salt Lake City wilde komen om de rest van mijn leven als algemene autoriteit dienst te doen. Ik was overmand door ontroering. Mijn antwoord was: „President Kimball, ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen.” Toen zei hij: „Ik wil alleen maar dat je ja zegt.” De les was duidelijk; het is niet nodig om een mooie toespraak te houden om onze toewijding of onze

liefde uit te drukken wanneer wij een roeping ontvangen van de profeet. Hij weet dat allemaal al.

President Kimball reikt zijn hand altijd met oprechte liefde uit naar de „eenling”.

Wij waren ons aan het voorbereiden voor een instructievergadering in verband met een gebiedsconferentie, en toen ik president Kimballs kantoor binnenkwam, zat hij met zijn rug naar de deur. Hij typte even door en draaide toen zijn stoel om om mij te begroeten. In de ene hand hield hij een brief van tweeëndertig velletjes van een jongeman die zijn boek *Het wonder der vergeving* had gelezen, en in de andere zijn door hemzelf getikte brief als antwoord op de brief van de jongeman, die zijn hulp nodig had om zich te kunnen bekeren. De boodschap voor mij was duidelijk: Hoe druk je het ook hebt, vergeet nooit degenen die je hulp nodig hebben.

Als bijzondere getuige geeft hij zonder vrees voor de mensen zijn getuigenis. Ik heb het meegemaakt. Tijdens de gebiedsconferentie te Kopenhagen, die gehouden werd van 3 tot 5 augustus 1976, ging president Kimball het prachtige beeld van Thorvaldsen (Deense beeldhouwer, 1768-1844) *De Christus* bekijken. Een reproductie van dit beeld van de opgestane Christus staat zoals u weet in de bezoekerscentra in Salt Lake City, in Los Angeles en Nieuw-Zeeland. Na enige ogenblikken van rustige meditatie voor het beeld gaf president Kimball zijn getuigenis aan de conciërge die er dichtbij stond. Terwijl hij zich om draaide naar het beeld van Petrus wees hij naar de grote bos sleutels in Petrus' rechterhand en verklaarde: „De sleutels van het priesterlijk gezag die Petrus droeg als president van de kerk, draag ik

Ouderling Robert D. Hales van het Eerste Quorum der Zeventig.

thans als president van de kerk in deze bedeling." Toen zei hij tegen de conciërge: „U werkt iedere dag met apostelen van steen, maar vandaag staat u in de tegenwoordigheid van levende apostelen." Toen stelde hij president N. Eldon Tanner, ouderling Thomas S. Monson en ouderling Boyd K. Packer voor. Hij schonk de conciërge een Deens Boek van Mormon en gaf hem zijn getuigenis van de profeet Joseph Smith. De Geest die de conciërge daar voelde in de tegenwoordigheid van de profeet en de apostelen bracht tranen in zijn ogen. Toen wij de kerk verlieten erkende hij: „Vandaag ben ik in de tegenwoordigheid geweest van dienstknechten des Heren."

President Kimball werkt met liefde, met ijver, met zijn hele hart, verstand, macht en kracht. Hij eist niet of verwacht niet dat de mensen in zijn omgeving zijn tempo aanhouden, maar hun eigen tempo. Hij is een man van de daad, zoals het eenvoudige bordje op zijn bureau aantoonde: „Doe het".

Voor degenen die met hem werken, worden zinnen als „Ik zal het proberen" of „Ik zal mijn best doen" door zijn voorbeeld gewoon uitgeschakeld. Zijn voorbeeld en liefde motiveren degenen die zijn voorbeeld volgen hogere doelen te bereiken en hun pas te versnellen op de weg naar volmaking. Hij heeft de zeldzame gave om een ieder van ons aan te moedigen meer dan ons best te doen en te blijven streven totdat wij ons doel overtreffen.

Tijdens de planning en de voorbereiding van de gebiedsconferenties in Mexico, Centraal- en Zuid-Amerika in februari 1977, hadden wij vergaderingen gepland in La Paz, Bolivia, dat iets meer dan 3000 meter boven de zeespiegel ligt. Dr. Ernest L. Wilkinson en dr. Russell M. Nelson deelden ons mede dat president Kimball vier tot zes uur rust nodig zou hebben om zijn hart en bloeddruk aan de hoogte te laten wennen. President Kimball heeft altijd een heel drukke agenda tijdens de gebiedsconferenties, en er is weinig tijd voor rust. (In werkelijkheid gingen de doktoren met de algemene autoriteiten mee opdat zij president Kimball bij zouden kunnen houden.)

Ik sprak met president Tanner en president Romney en probeerde hun hulp te krijgen om president Kimball over te halen wat te rusten voor het begin van de conferentie in La Paz. Zij glimlachten slechts en zeiden: „Je kunt het proberen."

Uitgebreide plannen voor de gebiedsconferenties in Mexico, Centraal- en Zuid-Amerika werden aan het Eerste Presidium voorgelegd. Ik zag dat president Kimball twee kleine, rode kruisjes zette bij het programma voor La Paz, Bolivia, waar twee vergaderingen gepland waren die hij niet zou hoeven bij te

wonen. „Wat zijn dat voor vergaderingen?” vroeg hij. „Waarom word ik verondersteld ze niet bij te wonen?” Even was het stil, toen zei ik: „Dat zijn rustperiodes, president Kimball.” En hij antwoordde: „Bent u moe, broeder Hales?”

Wij kwamen in La Paz en de eerste vergadering was een culturele avond. Hij wilde niet rusten. Mijn hoofd deed pijn; ik had het gevoel dat het ieder ogenblik kon barsten, en wij ademden zuurstof in om te proberen ons zo snel mogelijk aan de hoogte van 3000 meter aan te passen. Maar president Kimball gebruikte geen zuurstof. Hij begroette, omhelsde, en gaf tweeduizend heiligen de hand.

Na de laatste vergadering, nodigde hij nog eens duizend van zijn geliefde Lamanieten, die van de Altiplano, gekomen waren, uit om hem de hand te komen geven. Zij kwamen en omhelsden hem en schudden hem krachtig de hand. Hij wilde hen zijn liefde voor de Lamanieten tonen.

Dr. Wilkinson maakte zich zorgen omdat de president zich op die hoogte zo druk maakte en ging naar hem toe. Hij vroeg president Kimball of het mogelijk voor hem zou zijn om spoedig op te houden. President Kimball zei: „Als je wist wat ik weet, zou je mij dat niet vragen.” President Kimball wordt gedreven door de wetenschap dat wij ons aan het voorbereiden zijn op de wederkomst van Jezus Christus. Hij weet dat het zijn verantwoordelijkheid is, en die van degenen die geroepen zijn om met hem te werken, om de boodschap aan alle naties in hun eigen taal te brengen. President Kimball zei eens tegen de algemene autoriteiten: „Ik ben niet bang van de dood. Waar ik bang voor ben is dat ik de Heiland zal ontmoeten en dat

Hij tegen mij zal zeggen: ‚Je had het beter kunnen doen.’”

Kunt u de toewijding en de drang van een profeet voelen om het koninkrijk voorwaarts te doen gaan? „Bent u moe, broeder Hales?” lijkt nog in mijn oren te klinken als ik een ogenblik rust neem. Als wij wisten wat president Kimball weet, zouden ook wij met ons hele hart, macht, verstand en sterkte werken.

Wanneer wij probeerden zijn krachten te sparen, had hij de gewoonte om te zeggen: „Ik weet dat jullie proberen mij te sparen. Maar ik wil niet gespaard worden, ik wil verheerlijkt worden.” Dan voegde hij eraan toe dat de Heer hem als profeet zou steunen en dat wij het evangelie niet mochten tegenhouden voor hem.

De profeet Joseph Smith kreeg eens de raad:

„Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw

„Aanwijzingen en lessen die ik gekregen heb van een hedendaagse profeet, Spencer W. Kimball, wiens eenvoudige maar krachtige boodschap is: ‚Kom, volg mij.’”

tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn;

En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen; gij zult over al uw vijanden zegevieren.

Uw vrienden blijven u trouw, en zij

zullen u wederom met een warm hart en open armen begroeten.” (Leer en Verbonden 121:7-9.)

Ik vraag des Heren zegen op ons allen, opdat wij mogen aanvoelen hoe dringend dit grote werk is en zullen begrijpen wat het is dat onze profeet drijft. Hij is een zending omdat hij weet dat het hele mensdom door de Geest onderwezen en daarna gedoopt moet worden. Dan, als wij op waardige wijze geleefd hebben, zullen wij het eeuwige leven verkrijgen, verhoogd worden, en terugkeren in de tegenwoordigheid van God de Vader en

Jezus Christus om tot in alle eeuwigheid bij Hen te blijven wonen.

Ik geef u mijn getuigenis dat een profeet deze kerk heden ten dage door openbaringen leidt. President Kimball heeft eens aan het einde van een algemene conferentie gezegd: „Mijn volk zegt: ‚Heer, Heer’, maar doet niet wat ik zeg.” Het is mijn gebed dat wij „Heer, Heer”, zullen zeggen en dan zullen doen wat de profeet en degenen die deze kerk heden ten dage leiden zeggen en hun voorbeeld zullen volgen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelielicht

*Ouderling Adney Y. Komatsu
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Enkele jaren geleden werd mij opgedragen naar een van de eilanden in de Stille Zuidzee te gaan om er een nieuw kerkgebouw in te wijden. Toen ik het gebouw die avond naderde met enkele van de plaatselijke leiders, zagen wij tot onze verbazing dat het gebouw helemaal donker was. In het kerkgebouw aangekomen zagen wij dat de leden in het donker zaten en vroegen natuurlijk

waarom er geen licht was. De bisschop vertelde ons dat de inspecteur van de gebouwen die middag het gebouw had bekeken om er zeker van te zijn dat alles in orde was voor de inwijding. Maar tegen de tijd dat de dienst moest beginnen was het licht om de een of andere reden uitgevallen, hoewel er wel licht was in de naburige huizen. Alles was al gedaan om na te gaan wat de oorzaak

kon zijn, zonder enig succes, en daarom besloten de plaatselijke leiders en ik maar gewoon door te gaan met de inwijdingsdienst.

Het ene programmaonderdeel na het andere werd afgewerkt bij het licht van een olielamp voor in de kapel en terwijl ik daar zat bedacht ik dat het zeker de eerste inwijding in de geschiedenis van de kerk was, die in het donker verricht werd!

Ik weet zeker dat alle broeders en zusters in de kapel samen met mij een stil gebed in hun hart hadden om de Heer te vragen ons te zegenen en ons licht te geven, opdat de kapel ingewijd kon worden.

De sprekers gaven de één na de ander hun toespraak - in het donker. Het koor zong prachtige gezangen - in het donker. Als laatste spreker hield ook ik mijn toespraak in het donker. Toen, terwijl ik de gemeente vroeg om zich met mij te verenigen in het gebed om het gebouw in te wijden, gingen de lichten in de kapel plotseling aan. Hoe dankbaar waren wij de Heer voor deze bijzondere zegen! Ik was overmand door ontroering en voelde mij deemoedig en nederig dat wij zo gezegend waren, maar de verlichting in de kapel kon niet vergeleken worden met het licht van de liefde in ons hart en met onze dankbaarheid voor deze grote zegen in antwoord op onze gebeden.

Het deed mij denken aan de woorden van de profeet Moroni:

„En nu wilde ik, Moroni, iets aangaande deze dingen zeggen; ik zou de wereld willen tonen, dat geloof datgene is, wat men hoopt en niet ziet; betwist het echter niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis dan na de beproeving van uw geloof. . . .

Want als er geen geloof onder de mensenkinderen is, kan God geen won-

der onder hen verrichten; daarom toonde Hij Zich niet, alvorens zij geloof hadden.” (Ether 12:6, 12.)

Ja, de Heer zegende ons, hoewel ons geloof op de proef gesteld werd. Maar wij baden en hoopten.

Er zijn anderen onder ons die naar licht in hun leven zoeken. Zo was er een jongeman die vele wetten van zijn land had overtreden en veroordeeld werd tot een gevangenisstraf. Hij ontsnapte zelfs uit de gevangenis maar werd kort daarna weer gepakt en opnieuw ingesloten. Zijn leven was werkelijk een en al duisternis en ellende, maar dank zij de aanhoudende zorg van een bisschop die om hem gaf, besloot deze jongeman zijn leven te veranderen en tot Christus te komen. Deemoedig en nederig begon hij zich te bekeren, en de invloed van de Heilige Geest beroerde zijn hart.

Toen hij op het punt stond de gevangenis te verlaten, na zijn straf uitgezeten te hebben, stond zijn bisschop, die al die jaren met hem gewerkt had, daar aan de poort om hem te begroeten en die had zijn vader, moeder, broers en zusters meegebracht die hem met open armen ontvingen. Hoe waardeerde deze jongeman zijn bisschop en zijn familie, die hem nooit in de steek hadden gelaten hoewel hij ze veel moeilijkheden en slapeloze nachten had bezorgd door zijn weerspanning gedrag. Maar hun geloof had nooit gewankeld, en er was inderdaad een wonder gebeurd. Thans presideert deze jongeman het ouderlingenquorum in zijn wijk.

Welke grote kracht veranderde het leven van deze jongeman van één van geestelijke duisternis tot één van waarheid en licht? Het was de zuivere liefde van Christus, die de bisschop weerspiegelde terwijl hij met hem werkte. En deze

zuivere liefde van Christus is naastenliefde. (Zie Moroni 7:47.)

De profeet Nephi zei: „Daarom heeft de Here geboden, dat alle mensen barmhartig moeten zijn, welke barmhartigheid

„De Heer vergeeft; zijn ware volgelingen vergeven ook.

Een hand wordt in vriendschap uitgestoken; de zondaar bekeert zich; de kringloop der barmhartigheid is voltooid.”

naastenliefde is. En zonder naastenliefde zijn zij niets. Daarom, indien zij naastenliefde hadden, zouden zij niet toelaten, dat de arbeider in Zion omkomt.” (2 Nephi 26:30.)

Wij mogen ook het geloof en de moed van de familie van deze jongeman niet vergeten, daar zij veel beproevingen en hartzeer ondervond, maar hem met open armen begroette aan het eind van zijn gevangenisstraf. De profeet Moroni drukte het als volgt uit:

„Zie, het was het geloof van Nephi en Lehi, dat de verandering der Lamanieten teweegbracht, zodat zij met vuur en met de Heilige Geest werden gedoopt. Ziet, het was het geloof van Ammon en zijn broeders, dat zulk een groot wonder onder de Lamanieten wrocht.

Ja, en allen, die wonderen wrochten, wrochten deze door geloof, zowel zij, die voor Christus leefden, als zij, die na Hem kwamen. . . .

En evenmin heeft iemand te eniger tijd wonderen gewrocht dan na zijn geloof;

daarom geloofden zij eerst in de Zoon van God.” (Ether 12:14-16, 18.)

De profeet Mormon predikte „dat wonderen door geloof worden gewrocht. . . . Want volgens de woorden van Christus kan niemand zalig worden, tenzij hij geloof zal hebben in Zijn naam; . . .

Daarom moet iemand, indien hij geloof heeft, noodzakelijk hoop hebben; want zonder geloof kan er geen hoop zijn.

En verder, ziet, ik zeg u, dat niemand geloof en hoop kan hebben, tenzij hij zachtmoedig en nederig van hart is.

. . . en indien iemand zachtmoedig en nederig van hart is, en door de macht des Heiligen Geestes belijdt, dat Jezus de Christus is, moet hij noodzakelijk naastenliefde hebben.” (Moroni 7:37-38, 42-44.)

Wij worden heden ten dage herinnerd aan het belang van naastenliefde door de brief van de apostel Paulus aan de Korintiërs:

„Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelend cimbaal.

Al ware het, dat ik profetische gaven had, en alle geheimenissen en alles, wat te weten is, wist, en al het geloof had, zodat ik bergen verzette, maar ik had de liefde niet, ik ware niets.

De liefde is lankmoedig, de liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig, de liefde praalt niet, zij is niet opgeblazen, zij kwetst niemands gevoel, zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe.

Zij is niet blijde over ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid.

Alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verdraagt zij.

De liefde vergaet nimmermeer.” (1 Korintiërs 13:1-8.)

In de kerk hebben wij volop gelegenheid om naastenliefde te betrachten. Sommige van de grootste daden van naastenliefde beginnen met een uitgestoken hand. Een prachtig voorbeeld hiervan werd eens verteld door een bejaarde broeder tijdens een wijkconferentie.

Deze broeder was zondagsschoolpresident en werd verzocht zijn getuigenis te geven. Hij was twaalf jaar lang inactief geweest en gedurende die tijd was hij heen en weer geslingerd geweest door levensproblemen, totdat hij er geheel en al wanhopig door geworden was. Toen het leven het donkerst leek, werden hem in broederschap en vriendschap handen toegestoken, eerst door de huisonderwijzers, daarna door de bisschop en tenslotte door de leden van de wijk. Toen hij weer tot activiteit kwam in de kerk en de hartelijkheid van de leden ondervond, die hem zonder hem te veroordelen en zonder reserve weer in hun midden opnamen, wist hij dat het evangelie van Jezus Christus waar was en dat er altijd plaats was voor een berouwvolle ziel. De Heer vergeeft; zijn ware volgelingen ook. Een hand wordt in vriendschap uitgestoken; de zondaar bekeert zich; de kringloop der barmhartigheid is voltooid."

De profeet Mormon onderwees ook: „Daarom, mijn geliefde broeders, indien gij geen naastenliefde hebt, zijt gij niets, want naastenliefde vergaat nimmer. Houdt daarom vast aan de naastenliefde, die het voornaamste van alles is, want alle dingen moeten vergaan - Maar naastenliefde is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig; en wie ook ten laatsten dage in het bezit er van wordt bevonden, met hem zal het wel zijn.” (Moroni 7:46-47.)

Mogen wij, als wij getrouw ons rent-

meesterschap in de kerk vervullen, als wij er aan denken dat onze daden de gevoelens van ons hart uitdrukken, als wij van onze liefde voor onze Heiland getuigen, die op ons wacht om ons in zijn koninkrijk te verwelkomen, dit doen met hoop en liefde en barmhartigheid. Zijn uitnodiging aan de geslachten der mensheid klinkt door in de volgende lofzang, „O, komt tot Jezus”:

*O, komt tot Jezus, gij zwaar belasten,
moed' en gebroken door zond' bezwaard.*

*Hij leidt u veilig heen naar die haven,
die de getrouwe bewaart.*

*O, roept tot Jezus, Hij is opmerkzaam,
Schoon in het duister gij zijt gewzicht,
Zijn liefde vindt u en deze leidt u
uit donk're nacht in het licht.*

*O, bidt tot Jezus, Hij zal u horen,
richt gij in ootmoed tot Hem uw oog.
O, weet gij niet, dat d'englen nabij zijn
uit reiner sferen omhoog.*

*O, komt tot Jezus, uit alle volk'ren,
uit alle landen, ver of nabij'
tot de voornamen en de geringen
klinkt 's Heren stem „Komt tot Mij”.*

Mijn geliefde broeders en zusters, nederig geef ik u mijn getuigenis, dat ik weet dat Jezus de Christus is, de Heiland van de wereld, en als wij acht slaan op zijn woorden en tot Hem komen, zullen wij zeker gezegend worden met alle zegeningen die Hij voor de getrouwen en de rechtvaardigen heeft voorbereid. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„De kleine dingen” en het eeuwige leven

*Ouderling Angel Abrea
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Op een bijzonder hete middag reed ik door het groene landbouwgebied van de pampa's in Argentinië. De zon brandde zo hevig op de verkeersweg dat men de lucht boven de weg zag zinderen. Ik voelde mij echter op mijn gemak. Ik had net een nieuwe auto gekocht, zo uit de fabriek, met een sterke motor en volop kracht om de elementen te overwinnen en mij in staat te stellen snel en - dank zij de air-conditioning - op aangename wijze te reizen.

Plotseling merkte ik dat de temperatuur in mijn nieuwe wagen begon te stijgen en dat de sterke motor minder regelmatig ging lopen. Toen de thermometer aangaf dat de motor een gevaarlijke temperatuur benaderd had, stopte ik in de berm van de weg in de hoop dat ik met mijn zeer beperkte kennis van techniek zou kunnen ontdekken wat er aan de hand was. Ik moet bekennen dat ik nogal ontstemd was dat ik met mijn grote nieuwe wagen motorpech kon hebben. Zodra ik de motorkap oplichtte merkte

ik tot mijn verbazing de honderden helgekleurde vlindertjes die tegen de radiator waren gevlogen, het koelsysteem hadden verstopt en de auto tot stilstand hadden gebracht. Het feit dat een paar honderd vlindertjes gezamenlijk genoeg kracht konden opbrengen om de geweldige paardekracht van een motor te overweldigen, verblufte mij op dat ogenblik. Neen, het was geen arend, geen havik of iets anders waarvan je zou kunnen verwachten dat het ertoe in staat zou zijn, maar slechts een paar honderd vlindertjes.

Dit voorval deed mij denken aan wat er zo dikwijls in ons eigen leven gebeurt. Ik dacht aan de geweldige mogelijkheden die er in een ieder van ons schuilen; mogelijkheden die ons tot het eeuwige leven kunnen leiden.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Hier is dan het eeuwige leven - de enige wijze en ware God te kennen. En gij moet leren hoe gij zelf Goden moet worden, en koningen en priesters van

God, zoals alle Goden vóór u hebben gedaan, namelijk door van de ene graad naar de volgende te gaan, en van een kleine bevoegdheid naar een grotere; van genade tot genade, van verhoging tot verhoging totdat gij de opstanding der doden bereikt en in staat zijt het eeuwige branden te verduren en in heerlijkheid neder te zitten, zoals zij, die in eeuwigdurende macht zijn gezeten. . . .

Maar (gij zult) erfgenamen Gods zijn en medeërfgenen met Jezus Christus. Wat betekent dat? Dezelfde macht, heerlijkheid en verhoging te beërven, totdat gij de status van een God bereikt en de troon van eeuwige macht bestijgt, zoals zij, die u zijn voorgegaan.” (*Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 367-368.) Hoe dikwijls laten wij „vlindertjes” niet toe ons geweldig potentieel te verminderen, te beperken of terug te dringen in ons streven naar verheerlijking?

Naar verhouding zijn het er maar weinigen die in dit streven tegengehouden worden door zogenaamde ernstige zonden, zoals die welke in grote letters in de koppen van de kranten vermeld worden. In het algemeen is het niet de machtige arend die ons verslaat, maar zijn het „vlindertjes”.

Om deze gedachte duidelijker te maken, zou ik enige van de gevaren willen opsommen die hindernissen kunnen worden op onze weg naar het celestiale koninkrijk.

Hebben wij gedacht aan de enorme verslechtering van onze geestelijke instelling die het resultaat is van het niet heiligen van de sabbat? Dit gebod houdt veel meer in dan alleen maar uitrusten van onze werkzaamheden. Door het heiligen van de sabbat bouwen wij ons geestelijk op en bereiden wij ons voor op

wat er komen gaat. Door dit gebod te gehoorzamen zullen wij macht krijgen over het kwade; wij zullen beter in staat zijn om de geboden des Heren te gehoorzamen en onszelf onbesmet te houden van de zonden van de wereld. (Zie *Leer en Verbonden* 59:9.)

Sprekend over de sabbat, hebben wij ooit gedacht aan de geestelijke ondervoeding, die ontstaat door niet naar de avondmaalsvergaderingen te gaan, of ze bij te wonen met de verkeerde houding? Het heilige verbond, dat door de kerkleeders bij de doop gesloten is, dient allereerst de gedachten en de gevoelens van ons hart te beheersen terwijl wij deelnemen aan het heilig avondmaal. Als wij dit kunnen bereiken, zullen wij altijd de Geest des Heren bij ons hebben.

Geen lid van de kerk kan de wekelijkse vernieuwing van dit verbond negeren of gewoon terzijde schuiven en beweren dat hij de Geest bij zich heeft. Als wij werkelijk het doel van onze avondmaalsvergaderingen begrijpen, zullen wij ze niet slechts bijwonen om iemand te horen spreken, wat natuurlijk belangrijk is, maar om de heilige verbonden die wij met onze Hemelse Vader in de naam van zijn Zoon, Jezus Christus, gesloten hebben te hernieuwen. Zij, die er een gewoonte van maken deze wekelijkse dienst niet bij te wonen, en zich niet bekeren, brengen hun geestelijk evenwicht en welzijn in groot gevaar.

Hebben wij er ooit over nagedacht wat het voor onze zaligheid betekent als wij het gebed veronachtzamen, of als ons dagelijks gebed niet voortdurend een ervaring is die voldoening schenkt? Wij hebben het altijd over de „macht van het gebed”, maar zijn wij altijd bereid de prijs te betalen om de belofte die in 3 Nephi 18:18-20 staat te verkrijgen?

Een aantal van de kinderen van het bijzondere jeugdwerkkor, dat op de zaterdagmiddag van de conferentie heeft gezongen.

„Ziet, voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, gij moet altijd waken en bidden, opdat gij niet in verzoeking valt; want Satan begeert u te bezitten, opdat hij u als tarwe moge ziften. Daarom moet gij altijd in Mijn naam tot de Vader bidden; En wat gij ook de Vader in Mijn naam zult vragen, wat goed is, gelovende, dat gij zult ontvangen, ziet, het zal u worden gegeven.”

Nog een voorbeeld: beseffen wij dat iedere keer dat wij de leiders van de kerk onze steun toezeggen, wij ons verplichten ze die steun ook te geven? De opgestoken hand wordt een symbool van het verbond dat wij sluiten om ze te steunen. Elke keer dat wij ze bekritisieren of veroordelen, worden wij letterlijk verbondbrekers. President Joseph F.

Smith heeft het volgende hierover gezegd:

„Van het moment af dat iemand zegt dat hij zich niet wil onderwerpen aan het wettig ingestelde gezag van de Kerk - of dit de leraren zijn, de bisschop, de hoge raad, zijn quorum, of het Eerste Presidentschap - en dat inderdaad niet doet, snijdt hij zich af van de voorrechten en zegeningen van het Priesterschap en de Kerk, en scheidt hij zich af van het volk van God, want hij negeert het gezag dat de Heer in Zijn Kerk heeft ingesteld.” (*Evangelieleer*, blz. 44-45.)

Ik heb ontelbare keren de redenen moeten aanhoren van mensen die hun tiend niet betaalden. In de meeste gevallen is het slechts een gebrek aan geloof. Ik herinner mij dat ik in 1957 als nieuwe

president van een gemeente in Argentinië besloten had een persoonlijk gesprek te hebben met de leden over het belang van het betalen van de tiend. Ik sprak er ook over met een broeder van de gemeente die José heette en die moeite had met het betalen van zijn tiend. Op de man af vroeg ik hem: „Broeder José, waarom betaal je je tiend niet?” Ik weet zeker dat José niet verwachtte dat ik het hem zo ronduit zou vragen.

Na een ogenblik stilte antwoordde hij: „Zoals u weet, president, heb ik twee kinderen. Het loon van een arbeider is erg laag. Deze maand moet ik schoenen kopen voor de kinderen zodat ze naar school kunnen gaan, en hoe ik het ook bereken, ik heb gewoon niet genoeg geld.

Mijn onmiddellijke reactie was: „José, ik beloof je, dat als je je tiend trouw betaalt, je kinderen schoenen zullen hebben om naar school te gaan, en jij zult genoeg geld hebben om alles te kopen wat je voor je gezin nodig hebt. Ik weet niet hoe de Heer het zal doen, maar Hij houdt Zich altijd aan zijn beloften. Bovendien,” zei ik, „als je dan nog vindt dat je niet genoeg geld hebt, zal ik je uit mijn eigen zak de tiend teruggeven die je betaald hebt.”

Op weg naar huis vroeg ik mij af of wat ik gedaan had wel goed was. Ik was pas getrouwd, stond nog maar aan het begin van mijn carrière en moest het hoofd bieden aan mijn eigen economische problemen. Ik begon mij zorgen te maken over mijn eigen schoenen, laat staan die van José's kinderen. Hoewel mijn vrouw mij bij mijn thuiskomst van harte gelijk gaf en mij geruststelde dat alles goed zou komen, moet ik zeggen dat die avond niemand harder bad voor José's economisch welzijn dan ik.

Een maand later sprak ik weer met José. Met tranen in zijn ogen en een van ontroering bevende stem zei hij: „President, het is ongelooflijk. Ik heb mijn tiend betaald; het is mij gelukt alles te betalen wat ik moest betalen, en ik heb zelfs de nieuwe schoenen voor mijn kinderen kunnen kopen, en dat alles zonder loonsverhoging. Ik weet dat de Heer zijn beloften houdt.”

Tot op deze dag is José een trouwe tiendbetaler gebleven.

Ik heb nog maar enkele van de problemen opgenoemd die ontstaan door de kleine „vlinders” die wij op onze weg naar de eeuwigheid tegenkomen. Er zijn er natuurlijk veel meer. Wij zouden het gebrek aan zelfbeheersing kunnen noemen, dat vele mensen ertoe leidt het woord van wijsheid te overtreden; de verscheidenheid aan verontschuldigheden, die ertoe leiden zich niet te houden aan het programma voor persoonlijke en gezinsparaatheid; het gebrek aan aanmoediging en de onverschilligheid

„Onze grootste opdracht is getrouw en vastberaden alles te gebruiken wat Hij ons gegeven heeft om onze verhoging te verkrijgen.”

tegenover onze genealogische verantwoordelijkheden; het nalaten om dikwijls naar de tempel terug te keren om het werk voor onze dode verwanten te doen; in sommige gevallen het gebrek aan belangstelling, in andere gevallen de

vrees die ons ervan weerhoudt deel te nemen aan het zendingswerk. Dit zijn slechts enige voorbeelden van een lange, lange lijst.

Het is hoogst waarschijnlijk dat wij onze status als lid van de kerk nooit zullen verliezen, gewoon omdat wij ons niet houden aan één of meer van de bovengenoemde geboden. Desondanks tasten deze „vlindertjes” te zamen of afzonderlijk onze geestelijke ontwikkeling aan en fundamenteel ook de werkelijke mogelijkheden die ieder mens in zich heeft.

„Want de macht is in hen, waardoor zij naar eigen willen kunnen handelen. En voor zoverre de mensen goed doen, zullen zij geenszins hun beloning verliezen.” (Leer en Verbonden 58:28.)

De Heer heeft ons niet naar de aarde gezonden om te falen. Wij hebben alle

talenten en bekwaamheden ontvangen die nodig zijn om de reis te volbrengen en eenmaal in zijn tegenwoordigheid terug te keren. Onze grootste opdracht is getrouw en vastberaden alles te gebruiken wat Hij ons gegeven heeft om onze verhoging te verkrijgen.” Als wij dat volbrengen, als wij „leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat” (Leer en Verbonden 84:44) zullen wij aan het eind van de reis een even heerlijke gebeurtenis meemaken als aan het begin, toen de „zonen Gods jubelden”. (Job 38:7.)

Ik weet dat de Heer ons deze mogelijkheid heeft gegeven en dat Hij ons zegent, en ons zal blijven zegenen, als wij voort blijven gaan naar onze heerlijke bestemming. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De kracht van het koninkrijk is in ons

*Ouderling Dean L. Larsen
van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

Op een keer kwam een groepje Farizeeën tot de Heiland en vroeg Hem wanneer het koninkrijk Gods komen zou. (Zie Lucas 17:20.) Hun traditie had hen geleerd dat het koninkrijk Gods indrukwekkend zou zijn door zijn vertoon van macht en aardse heerschappij. Met hun vraag wilden zij dan ook de bewering van de Heiland aan de kaak stellen dat, wanneer het koninkrijk Gods op aarde opgericht zou zijn, het niet zou zijn als andere aardse koninkrijken. (Zie Johannes 18:36.)

Het antwoord van de Meester bij die gelegenheid houdt een betekenisvolle les in wat betreft de ware bron van kracht en invloed in het koninkrijk. Hij antwoordde: „Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden.” (Lucas 17:20-21, Statenvertaling.)

De Heiland probeerde zijn ondervragers te doen begrijpen dat de werkelijke macht van het koninkrijk Gods niet voorgesteld wordt door uiterlijk vertoon. Zijn kracht wordt bepaald door de

kwaliteit van het leven van de leden, de mate waarin zij rein zijn, naastenliefde en geloof betrachten, integer en toegewijd aan de waarheid zijn. Deze grote les ontving de Farizeeën, maar voor ons is ze heden ten dage van grote betekenis. Heden ten dage vindt men kerkgebouwen en gemeenten in bijna ieder land van de vrije wereld. Onze tempels zullen spoedig voor bijna alle leden eenvoudig bereikbaar zijn. Het percentage leden dat de vergaderingen en de activiteiten bijwoont is hoger dan ooit. Wij hopen dat dit aanwijzingen zijn van innerlijke kracht. Wij verheugen ons in de groei van de kerk in deze eeuw en vooral in de laatste twintig jaar. Wij worden aangemoedigd door het succes van ons zendingswerk, en dat is goed, maar bij al deze uiterlijke tekenen van toenemende kracht, mogen wij de vermaning van de Heiland niet vergeten aan degenen die verwachtten dat het koninkrijk Gods zich op een naar aardse normen indrukwekkende manier zou manifesteren. Hij

zei: „Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden.” (Lucas 17:21, Statenvertaling.) Enige maanden geleden woonde ik een conferentie bij van een ring die indrukwekkende statistische verslagen had opgesteld. Voor zover beoordeeld kon worden, moest dit een ring zijn met toegewijde, getrouwe heiligen der laatste dagen. Het bevreedde mij niet dat tijdens mijn eerste vergadering de ring-president het uitstekende statistische verslag van zijn mensen wilde doornemen. De verslagen lagen uitgespreid op zijn bureau om ons het werk te vergemakkelijken. Alvorens ze te bekijken vroeg ik de president: „Zeg mij, hoe denkt u over uw mensen. Staan zij, wat hun geestelijke instelling betreft, op een hoger peil dan verleden jaar?” Ik wilde weten hoe het met het persoonlijk inzicht van de president stond, wat de geestelijke kracht van zijn leden betreft.

„De werkelijke kracht van het koninkrijk Gods wordt bepaald door de kwaliteit van ons aller leven – de mate waarin wij rein zijn, naastenliefde en geloof hebben, integer en toegewijd aan de waarheid zijn.”

Hij maakte onmiddellijk gebruik van deze gelegenheid om mijn aandacht te vestigen op de verslagen. Omdat hij blijkbaar de bedoeling van mijn vraag verkeerd had begrepen, legde ik uit: „Ik

zal graag de verslagen met u doornemen, maar voordat wij dat doen, zou ik willen weten hoe u *denkt* over uw mensen.” Het feit dat ik aandrong op een persoonlijke beoordeling van de situatie, terwijl de verslagen op tafel lagen, bracht de president in de war. Ik merkte dat hij teleurgesteld was en zonder verdere discussie namen wij de verslagen door. Het was duidelijk dat er een aanzienlijke vooruitgang was geboekt, voor zover cijfers dit konden aangeven. Ik geloof trouwens dat de verslagen wel degelijk de geestelijke kwaliteit van de mensen aangaven. Het was mij echter niet gelukt om de president zover te krijgen dat hij mij zijn persoonlijke beoordeling van de situatie in de ring gaf, zoals ik hem dat gevraagd had. Tegelijkertijd merkte ik aan het eind van ons gesprek, dat hij enigszins verward en afwezig was. Tijdens de vergaderingen die middag en avond merkte ik herhaaldelijk dat hij met zijn gedachten ergens anders was en ik maakte mij er enigszins zorgen over. De volgende ochtend, toen de president zijn toespraak hield in de algemene vergadering van de ringconferentie, veraste hij mij door de leden te vertellen wat hij de vorige dag met mij had meegemaakt. Hij erkende zijn teleurstelling, dat ik blijkbaar niet bereid geweest was om zijn verslagen direct door te nemen, en die teleurstelling was hem tot de avond bijgebleven. Terwijl hij over deze dingen nadacht schoot hem iets te binnen wat hij in de week voorafgaande aan de conferentie had meegemaakt. Hij had bezoek gebracht aan een ringlid dat na een operatie in het ziekenhuis lag. Tijdens zijn bezoek was een verpleegster de kamer binnengekomen, die haar normale ronde langs de patiënten deed. Zij bekeek de lijsten die aan het voeten-

eind van het bed hingen, en voegde er een paar aantekeningen van haarzelf aan toe. Toen was zij aan de zijde van de patiënte gaan staan, had de polsslagen opgenomen, haar hand op het voorhoofd gelegd, en enige vragen gesteld. De president vervolgde: „Ik begreep dat de verpleegster probeerde enkele belangrijke dingen aan de weet te komen over de patiënte. Deze gegevens stonden niet op de lijst.

Op dat ogenblik,” zei de president, „begreep ik de vragen die mij gesteld waren. Ik besepte dat broeder Larsen mij vroeg hoe het geestelijk met u gesteld was; iets dat de verslagen hem niet konden vertellen.

Vandaag ga ik tot u spreken,” zei hij toen, „over die belangrijke geestelijke dingen, die niet van verslagen afgelezen kunnen worden.” Hij ging verder en gaf een van de mooiste toespraken, die ik ooit een ringpresident heb horen geven. In zijn toespraak roerde hij verder de statistische verslagen niet meer aan.

Wij hebben een goede reden om vol goede moed verder te gaan en optimistisch te zijn over de snelle groei van de kerk in de gehele wereld. Wij zijn blij dat de leden in zulke getalen deelnemen aan de activiteiten, hoewel wij erkennen dat dit nog verbeterd kan worden. De bereidheid van de mensen om te dienen en offers te brengen voor het werk des Heren is prijzenswaardig.

Maar hoe staat het met het koninkrijk binnenin ons? Er zijn bewijzen dat wij niet helemaal vrij zijn van innerlijke zwakheden. De gezinsproblemen nemen toe. Het aantal echtscheidingen ook. Tekenen dat men zich druk maakt over wereldse, materiële dingen ziet men aan alle kanten. In zaken wordt maar al te dikwijls op een bedenkelijke wijze omge-

sprongen met de beginselen van vertrouwen en onkreukbaarheid. Hoffelijkheid en vriendelijkheid worden te dikwijls vervangen door ongeduld en onbeleefdheid in menselijke verhoudingen. Wij zien overal steeds meer bewijzen van vrij geslachtelijk verkeer en ontrouw aan de huwelijksverbonden.

Hoewel de Heer erkende dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen „de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem”, was, „tot de kerk als één geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk”, had de Heer toch wel enig voorbehoud aangaande sommige leden, „want Ik, de Here,” zei Hij, „kan niet met de geringste mate van toelating de zonde aanschouwen.” (Leer en Verbonden 1:30-31.)

Bij een andere gelegenheid waarschuwde Hij de leden van zijn kerk: „Zie, snel komt wraak over de inwoners der aarde. . . .

En bij Mijn huis zal het beginnen, en van Mijn huis zal het voortgaan, zegt de Here.

Eerst onder diegenen onder u, zegt de Here, die hebben beweerd Mijn naam te kennen en Mij niet hebben gekend, en godslasterlijke taal tegen Mij in Mijn huis hebben geuit.” (Leer en Verbonden 112:24-26.)

In deze tijd van indrukwekkende groei van onze kerk, zou het goed zijn als wij in ons binnenste keken om te beoordelen hoe het geestelijk met ons is. Maar al te dikwijls geven de heiligen der laatste dagen toe aan de verleiding om de verboden dingen van de wereld te onderzoeken en uit te proberen. Dikwijls wordt dit niet gedaan met de bedoeling deze dingen te blijven doen, maar wordt er bewust een besluit genomen om er tijdelijk aan toe te geven, alsof er enige waarde aan gehecht moet worden die te belangrijk of te opwindend is om eraan voorbij te gaan. Hoewel sommigen terugkeren op hun schreden, ontstaan er hoe langer hoe meer tragische omstandigheden, die ellende en wanhoop in vele levens brengen.

Het resultaat van al deze dingen te zamen is verschrikkelijk. Zij zullen het leven van degene die eraan toegeven en het leven van degenen die ze liefhebben en vertrouwen in hen stelden, op ongelukkige en onverwachte wijzen voor onbepaalde tijd beïnvloeden. Tengevolge hiervan zakt de mensheid onverbiddelijk af naar een lager niveau, de werkelijke macht en invloed van de kerk en het koninkrijk Gods wordt vermindert, en de gehele mensheid zal onvermijdelijk het verlies voelen. Bovendien brengen wij ons vermogen om voor de kerk de behoedende en beschermende zegeningen van de Heer te verdienen in gevaar.

Voor degenen die het vertrouwen dat in hen gesteld wordt niet beschamen en niet

toegeven aan de verleidingen van deze tijd en voor degenen die de weg teruggevonden hebben of bezig zijn van donkere paden terug te keren, heb ik de diepste bewondering en dankbaarheid. U bent onze grote hoop. U bent onze echte kracht. Dank zij u zal het uiteindelijk resultaat van de dingen anders zijn. U bent de laatste, grote macht tegen het kwade, dat de wereld verzwelgt. God zegene u hiervoor!

Als ik de dagen die voor ons liggen beschouw, ben ik vol hoop wegens de beloften des Heren, en ik weet dat zijn koninkrijk zal zegevieren, maar ik beef als ik de volgende woorden van Hem, aan ons gericht, lees:

„Want dit is een dag van waarschuwing en niet van vele woorden. Want Ik, de Here, laat Mij niet bespotten in de laatste dagen.” (Leer en Verbonden 63:58.)

De blijvende kracht van het koninkrijk hangt niet af van het aantal leden, de snelheid van de groei of de schoonheid van de gebouwen. In Gods koninkrijk komt macht niet overeen met het aantal personen of de uiterlijke nakoming van voorgeschreven verplichtingen. Die macht wordt gevonden in de stille daden van liefde die niet opgetekend worden, in gehoorzaamheid en christelijk dienstbetoon, dat misschien nooit de aandacht van de officiële leiding trekt, maar dat in navolging van Christus gedaan wordt. Het is tijd, dat wij onszelf bezinnen hoe het geestelijk met ons is in die gebieden die buiten de informatie op de rapporten ligt. „Want, ziet, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden.” (Lucas 17:21, Statenvertaling.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Weest gijlieden voorbereid

*Ouderling LeGrand Richards
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De vele keren dat ik in de algemene conferentie van de kerk vanaf dit spreekgestoelte heb gesproken, heb ik mij, omdat ik een zending ben, gewoonlijk gericht tot de niet-leden van de kerk om te proberen ze te overtuigen, dat wij heden ten dage de enige ware kerk op aarde hebben - een kerk die niet gebouwd is op de wijsheid van mensen, maar in rechtstreekse opdracht van de Heer door hemelse boodschappers is opgericht.

Overwegend wat ik vandaag zou gaan zeggen, heb ik besloten mij deze keer te richten tot de inactieve leden van de kerk, zij die actief zouden moeten zijn, want velen komen uit goede gezinnen van heiligen der laatste dagen; en daarna tot degenen onder u, die familieleden hebben die niet actief zijn.

Door middel van Mozes heeft de Heer gezegd: „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Als dit zo is, dan behoort de Heer ons, zijn geestelijke kinderen, een manier te verschaffen om

te weten wat zijn programma is, opdat wij de onsterfelijkheid en het eeuwige leven kunnen verkrijgen. Dat heeft Hij dan ook gedaan: het is de taak van deze geweldige kerk.

Ik denk dat veel van onze mensen niet werkelijk beseffen wat de bedoeling van de kerk is. Jezus zei: „Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen.” (Johannes 5:39.)

En dan, sprekend over degenen die door Hem geoordeeld zullen worden ten tijde van zijn terugkeer naar de aarde, zei Hij: „Velen zullen te dien dage tot Mij zeggen: Here, Here, hebben wij niet in uw naam geprofeteerd en in uw naam boze geesten uitgedreven en in uw naam vele krachten gedaan? En dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; gaat weg van Mij, gij werkers der wetteloosheid.” (Matteüs 7:22-23.)

Toen Johannes de Openbaarder verbannen was naar het eiland Patmos zei een stem uit de hemel tot hem: „Klim hierheen op en ik zal u tonen, wat na deze geschieden moet.” (Openbaring

Ouderling LeGrand Richards van de Raad der Twaalf Apostelen.

4:1.) De engel des Heren toonde Johannes vele wonderbaarlijke dingen. Hij toonde hem de komst van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde, waar geen ziekte en geen pijn, geen verdriet en geen dood meer zullen zijn; waar wij overdag geen zon en 's nachts geen maan nodig zullen hebben, omdat de heerlijkheid Gods op aarde zal zijn; dan zal niemand meer hoeven te zeggen „kent gij de Heer”, want iedereen zal in het licht van de Heer, zijn God, wandelen. (Zie Openbaring 21:1, 4, 23-24.)

Toen Johannes dit alles had gezien wilde hij neerknielen en de engel, die hem dit

alles had laten zien, aanbidden. Maar de engel zei: „Doe dat niet! Ik ben een mededienstknecht van u en van uw broeders, de profeten.” (Openbaring 22:8-9.)

Reeds eerder had de engel hem de doden laten zien, de groten en de kleinen, die voor God stonden, en de boeken werden geopend en ieder mens werd geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken. De dood en de hel gaven de doden op, die in hen waren. (Zie Openbaring 20:12-13.) Toen zei de engel: „Zalig en heilig is hij, die deel heeft aan de eerste opstanding: over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters van God en Christus zijn en zij zullen met Hem als koningen heersen, (die) duizend jaren.” (Openbaring 20:6.) Zou het niet heerlijk zijn te voorschijn te mogen komen bij de eerste opstanding?

Maar de engel liet het niet daarbij. Hij zei: „De overige doden werden niet weder levend, voordat de duizend jaar voleindigd waren.” (Openbaring 20:5.) Is er een helder denkend mens die het risico zou willen nemen om nog duizend jaar lang in het graf te moeten blijven liggen als de Zoon des Mensen op de wolken des hemels zal komen met alle heilige engelen, en degenen die in Hem gestorven zijn uit het graf zullen voortkomen, en degenen die in Hem leven Hem in de lucht tegemoet zullen gaan en in een oogwenk veranderd worden? Ik houd van de uitspraak van de filosoof Cicero (Romeins staatsman, 106-43 v.Chr.). Hij zei dat hij veel meer geïnteresseerd was in het lange hierna-maals dan in het korte leven hier.

Tegenwoordig is het de normale gang van zaken dat onze kinderen twaalf tot twintig jaar naar school gaan, om te

leren hoe zij hier in de sterfelijkheid een voller leven kunnen leiden, beter hun brood kunnen verdienen en genieten kunnen van de cultuur en de mooie dingen van het leven. Als het de moeite waard is twaalf tot twintig jaar te besteden om zich voor te bereiden op een leven van vijfenzeventig jaar, wat is het dan waard om zich voor te bereiden op een leven dat nooit zal eindigen?

De profeet Alma heeft in het Boek van Mormon gezegd dat dit leven de tijd is om zich voor te bereiden God te ontmoeten. (Zie Alma 34:32.) En ik vind dat wij meer geïnteresseerd behoren te zijn in het lange hiernamaals dan in het korte aardse bestaan. Ik vraag mij af of wij er ooit bij stilstaan hoe lang het hiernamaals werkelijk is.

Waarschijnlijk hebt u mij dit al eerder horen vertellen, maar toen mijn vrouw en ik vijftig jaar getrouwd waren,

„Als het de moeite waard is twaalf tot twintig jaar te besteden om zich voor te bereiden op een leven van vijfenzeventig jaar, wat is het dan waard om zich voor te bereiden op een leven dat nooit zal eindigen?”

heb ik tegen haar gezegd: „Mama, wat denk je dat wij over vijftig miljoen jaren aan het doen zullen zijn?”

Zij zei: „Hoe kom je op die gekke gedachte? Alleen de gedachte eraan maakt mij al moe!”

„Nou,” zei ik, „je gelooft toch in het eeuwige leven, niet waar? Er is ons verteld dat er bij God niet zo iets als tijd bestaat. Het is een eeuwige cirkel. (De profeet Joseph Smith illustreerde dit door een ring te nemen. Hij zei, „Als je de ring doorsnijdt, is er een begin en een einde, maar zo lang je hem heel laat is er geen begin en is er geen einde.”) Toen heb ik gezegd: Wel, moeder, als je dat gelooft, dan zullen jij en ik elkaar over vijftig miljoen jaren behoorlijk goed kennen.”

Is dat niet wat Cicero bedoelde toen hij zei dat hij veel meer geïnteresseerd was in het lange hiernamaals dan in het korte leven hier?

De Heiland gaf ons tijdens zijn bediening vele gelijkenissen en verklaringen om ons voor te bereiden op zijn wederkomst in macht en glorie om op de aarde te regeren. Ik zou een paar van zijn verklaringen aan u door willen geven.

Ik geef u eerst de gelijkenis van de talenten. U herinnert zich de gelijkenis wel van de man, die op reis ging en zijn talenten aan zijn dienstknechten gaf. Aan de ene gaf hij vijf talenten; aan de andere twee en aan de derde één talent. En na een zekere tijd kwam hij terug om een afrekening te houden met die dienstknechten. En degene die vijf talenten had ontvangen zei: „Heer, vijf talenten hebt gij mij toevertrouwd; zie, ik heb er vijf talenten bij verdiend.” En hij gaf hem zijn tien talenten. En de Meester zei: „Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen; ga in tot het feest van uw heer.” (Matteüs 25:20-21.) Zou het niet heerlijk zijn om over veel gesteld te worden?

Die met de twee talenten (wij krijgen niet allemaal hetzelfde) had er twee talenten

bij verdiend, en hij kreeg hetzelfde te horen als die met de tien talenten. Maar degene die maar één talent gekregen had, had zijn talent in de grond begraven. Hij zei: „Heer, ik wist van u, dat gij een hard mens zijt, die maait, waar gij niet gezaaid hebt, en die bijeenbrengt van plaatsen, waar gij niet hebt uitgestrooid. En ik was bevreesd en ben heengegaan en heb uw talent in de grond verborgen; hier hebt gij het uwe.” (Matteüs 25:24-25.)

En wat zei de Meester? „Neemt hem dan het talent af en geeft het aan hem, die de tien talenten heeft. Want aan een ieder, die heeft, zal gegeven worden, . . . Maar wie niet heeft, ook wat hij heeft, zal hem ontnomen worden. En werpt de onnutte slaaf uit in de buitenste duisternis. Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.” (Matteüs 25:28-30.)

Zou er iemand zijn die naar die tijd uit zou willen kijken die geen einde heeft, dat lange hiernamaals, in de wetenschap dat er geweest zal zijn en tandengeknars? Nu wil ik u een andere gelijkenis van de Heiland vertellen over het zich voorbereiden op zijn wederkomst, en dat is de gelijkenis van de tien maagden. U herinnert zich dat vijf van hen genoeg olie in hun lampen hadden, en de vijf anderen niet. Toen de bruidegom kwam, gingen de vijf met olie hem tegemoet; de anderen wilden olie lenen, maar er was niet genoeg om met elkaar te delen, daarom gingen zij olie kopen. De maagden die genoeg olie hadden gingen de bruiloftszaal binnen; en de anderen vonden de deuren gesloten toen zij terugkwamen. (Zie Matteüs 25:1-3.)

Waarom denkt u dat Jezus ons een dergelijke gelijkenis gaf, als Hij niet van mening was, dat de niet actieve leden weer actief dienen te worden in de kerk?

De volgende gelijkenis die ik wil aanhalen is die van de rijke man en de arme Lazarus. U herinnert zich nog wel dat Lazarus de kruimels at die van de tafel van de rijke man vielen en dat de honden zijn zweren likten. Toen stierven zowel de rijke man als Lazarus. Lazarus werd door engelen in Abrahams schoot gedragen - dat wil zeggen, hij werd met eerbetoen ontvangen. En de rijke man moest in het dodenrijk pijnlijken ondergaan. De rijke man keek op en zag Lazarus in Abrahams schoot en hij riep en zeide: „Vader Abraham, heb medelijden met mij en zend Lazarus, opdat hij de top van zijn vinger in water dope en mijn tong verkoele; want ik lijd pijn in deze vlam!” Maar Abraham zeide: „Er is tussen ons en u een onoverkomelijke kloof, opdat zij, die van hier tot u zouden willen gaan, dit niet zouden kunnen.” (Lucas 16:24-26.)

Toen gingen de gedachten van de rijke man terug naar de aarde waar hij vijf broers had, en hij zei: „Dan vraag ik u, vader, dat gij hem naar het huis van mijn vader zendt, want ik heb vijf broeders. Laat hij hen dan ernstig waarschuwen, dat ook zij niet in deze plaats der pijniging komen. Maar Abraham zeide:

Zij hebben Mozes en de profeten, naar hen moeten zij luisteren. . . . Doch hij zeide tot hem: Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen.” (Lucas 16:27-29, 31.)

Sprekend over zijn wederkomst heeft Jezus ook gezegd: „Dan zullen er twee in het veld zijn, één zal aangenomen worden en één achtergelaten worden; twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, één zal aangenomen worden, en één achtergelaten worden.” (Matteüs 24:40-41.)

Hoe zou men zich voelen als een metgezel weggenomen wordt en men zelf een duizend jaar achtergelaten wordt?

Nu heeft Jezus ons al die mooie gelijkenissen niet voor niets gegeven. Hij zei: „Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots. En de regen viel, . . . en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest. En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.” (Matteüs 7:24-27.)

Wie zou zijn huis op het zand willen bouwen, zodat het de stormen van de tegenspoed niet zou kunnen weerstaan? Dat is mijn dringend verzoek vandaag, dat wij ons voorbereiden op zijn komst. Herinnert u zich de woorden van de profeet Jeremia? Hij zei dat de dag zou komen dat niet langer gezegd zou worden: „Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten uit het land Egypte heeft

gebracht, maar veeleer: Zo waar de Here leeft, die de Israëlieten heeft doen optrekken . . . uit al de landen waarheen Hij hen verdreven had.” (Jeremia 16:14-15.) Weet u nog dat hij zei dat de Heer vele vissers zou ontbieden om ze op te vissen, en vele jagers om ze van de heuvels en de rotskloven op te jagen. (Zie Jeremia 16:16.) Dat zijn de dertigduizend zendingen die over de gehele wereld verspreid zijn en het verstrooide Israël vergaderen.

Jeremia zei: „Bekeert u, gij afkerige kinderen! spreekt de Here want Ik heb u getrouwd.” (Jeremia 3:14, Statenvertaling.) Wat een verbond! Is het niet prachtig dat als wij acht slaan op de influisteringen van de Heilige Geest, onze verhouding tot Hem zo zou kunnen zijn alsof wij getrouwd waren?

Dan vervolgt Jeremia: „Ik zal u nemen, één uit een stad en twee uit een geslacht, en u brengen te Sion, en Ik zal u herders naar mijn hart geven, die u zullen weiden met kennis en verstand.” (Jeremia 3:14-15.)

Ga het maar na in de geschiedenisboeken. U kunt nergens anders in de wereld een plaats vinden waar één uit een stad en twee uit een geslacht verzameld zijn zoals hier in de valleien van het Rotsgebergte en waar hen herders gegeven zijn naar zijn hart zoals degenen naar wie u vandaag in deze conferentie geluisterd hebt, en waar u ook morgen nog naar zult luisteren.

Dit is mijn getuigenis tot u, en ik bid God, dat Hij u zal bewaren en dat u actief zult blijven en uw gaven en talenten zult gebruiken voor het opbouwen van het koninkrijk van onze Vader. Ik houd van u en ik geef u mijn zegen in de naam van de Heer, Jezus Christus. Amen. □

Het Aäronische priesterschap

*Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik kom altijd vroeg naar de tabernakel voor de priesterschapsvergadering om de diakenen, de leraren en de priesters een hand te kunnen geven. Ik moet ze wel opzoeken tussen de vele ouderlingen, zeventigen en hogepriesters, maar het is echt de moeite waard om de Aäronische priesterschap te ontmoeten. Wij, die het hogere priesterschap dragen groeten u, onze broeders van het Aäronische priesterschap.

Ik wil u iets vertellen over de onzichtbare macht van het Aäronische priesterschap. Een jongen van twaalf jaar is oud genoeg om dit te leren. Als je ouder wordt zul je erg vertrouwd raken met deze leidende, beschermende macht.

Sommige mensen denken dat tenzij een macht zichtbaar is, zij niet echt kan zijn. Ik denk dat ik u kan overtuigen dat dit niet zo is. Herinnert u zich dat u eens zo dom was om uw vinger in een contactdoos te steken? Hoewel u niet gezien hebt wat er precies gebeurde, hebt u het zeker wel gevoeld!

Niemand heeft ooit elektriciteit gezien, zelfs de grootste geleerden met de fijnste instrumenten niet. Maar zij hebben het evenals u wel gevoeld. En wij kunnen de gevolgen ervan zien. Wij kunnen de stroom meten, controleren, er licht mee produceren, en warmte en kracht. Niemand twijfelt aan het bestaan van elektriciteit, terwijl het toch niet gezien kan worden.

Hoewel u de macht van het priesterschap niet kunt zien, kunt u het wel voelen, en kunt u de resultaten ervan zien. Het priesterschap kan een leidende en beschermende macht in uw leven zijn. Laat mij u een voorbeeld geven.

Nadat president Wilford Woodruff lid van de kerk geworden was wilde hij graag op zending gaan.

„Ik was maar een leraar,” schreef hij, „en het is niet de taak van een leraar om erop uit te gaan om te prediken. Ik durfde de autoriteiten van de kerk niet te vertellen dat ik wilde gaan prediken, daar ik bang was dat zij zouden denken

dat ik op een of ander ambt uit was.” (*Leaves from My Journal*, 1882, blz. 8.) Hij bad tot de Heer, en zonder dat hij zijn hartewens aan wie dan ook bekendgemaakt had werd hij tot priester geordend en op zending gezonden. Zij gingen naar de omgeving van Arkansas.

Hij en zijn metgezel zwoegden door een 160 km lang moeras dat vergeven was van de alligators, nat, modderig en vermoeiend. Broeder Woodruff kreeg last van zijn knie en kon niet verder. Zijn metgezel liet hem achter, zittend op een stronk, en ging naar huis. Broeder Woodruff knielde neer in de modder en bad om hulp. De scherpe pijn in zijn knie trok weg en hij ging alleen verder.

Drie dagen later kwam hij in Memphis (Tennessee) aan, uitgeput, hongerig en onder de modder. Hij ging naar de grootste herberg en vroeg iets te eten en een plaats waar hij kon slapen, hoewel hij geen geld had om ervoor te betalen. Toen de herbergier ontdekte dat hij een prediker was, begon hij te lachen en besloot een grap met hem uit te halen. Hij bood broeder Woodruff een maaltijd aan als hij tot zijn vrienden zou prediken.

Een grote groep van de rijke en deftige mensen van Memphis waren verzameld en waren hoogst geamuseerd door deze door modder bevleete zendeling.

Niemand wilde zingen of bidden, dus deed broeder Woodruff dat zelf. Hij knielde voor hen neer en smeekte de Heer om zijn Geest en om hem de harten van deze mensen te tonen. En de Geest kwam! Broeder Woodruff predikte met grote macht. Hij was in staat om de geheime daden van hen die gekomen waren om de gek met hem te steken te openbaren.

Toen hij uitgesproken was, lachte nie-

mand meer om deze nederige drager van het Aäronische priesterschap. Hij werd daarna vriendelijk behandeld. (Zie *Leaves from My Journal*, blz. 16-18.)

Hij werkte onder de leidende, beschermende macht van het Aäronische priesterschap. Deze macht kan ook met u zijn.

Laat mij u enkele fundamentele dingen over het Aäronische priesterschap leren. Het wordt „het priesterschap van Aäron genoemd, omdat het was bevestigd op Aäron en zijn nakomelingen door al hun geslachten.” (Leer en Verbonden 107:13.) Het Aäronische priesterschap draagt nog andere namen. Laat mij ze u opnoemen en vertellen wat zij betekenen.

Het lagere priesterschap

Ten eerste wordt het Aäronische priesterschap soms het lagere priesterschap genoemd.

„De reden, waarom dit het lagere priesterschap wordt genoemd is, dat het een toevoeging is aan het hogere of Melchizedekse priesterschap, en macht geeft in uiterlijke verordeningen te bedienen.” (Leer en Verbonden 107:14.)

Dit betekent dat het hogere priesterschap, het Melchizedekse priesterschap, *altijd* het Aäronische priesterschap of het lagere priesterschap presideert. Aäron was de hogepriester, of de presiderende priester van het Aäronische priesterschap. Maar Mozes presideerde het hele volk daar hij het Melchizedekse priesterschap droeg.

Het feit dat het het lagere priesterschap wordt genoemd vermindert in geen enkele mate de belangrijkheid van het Aäronische priesterschap. De Heer noemde de ambten van het Aäronische priesterschap „noodzakelijke toevoe-

gingen van het Melchizedekse priesterschap.” (Zie Leer en Verbonden 84:30.) Iedere drager van het hogere priesterschap behoort zich ten hoogste vereerd te voelen de verordeningen van het Aäronische priesterschap te mogen verichten, want zij zijn van grote geestelijke betekenis.

Als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen, heb ik het avondmaal wel eens rondgediend. Ik verzeker u dat ik mij zo vereerd en zo nederig voelde, dat ik er geen woorden voor kan vinden, hoewel sommigen het als een routinezaak beschouwen.

Het Levitische priesterschap

Het Aäronische priesterschap wordt ook wel het Levitische priesterschap genoemd. Het woord *Levitisch* komt van de naam Levi, een van de twaalf zonen

van Israël. Mozes en Aäron, die broers waren, waren Leviëten.

Toen het Aäronische priesterschap aan Israël werd gegeven, kregen Aäron en zijn zonen de *presiderende* en besturende verantwoordelijkheid. De mannelijke leden van alle andere Levitische families werden belast met de ceremoniën van de tabernakel met inbegrip van de Mozaïsche wet van offerande.

De wet van offerande werd toegepast sinds de dagen van Adam. De offers die gebracht werden waren een symbool van de verlossing die tot stand zou komen door het offer en de verzoening van de Messias. De Mozaïsche wet van offerande werd vervuld door de kruisiging van Christus.

De mensen van weleer keken uit naar de verzoening van Christus door de plechtigheid van de offerande. Wij kijken

terug naar hetzelfde gebeurtenis door de verordening van het heilig avondmaal. Zowel het offeren vóór als het avondmaal ná het zoenoffer van Christus, richten zich op Hem, in het vergieten van zijn bloed, en in de verzoening die Hij tot stand bracht voor onze zonden. Zowel vroeger als nu berust het gezag om deze verordeningen te verrichten bij de Aäronische priesterschap.

Dit is inderdaad een heilige verantwoordelijkheid en verenigt u in een broederschap met die vroegere dienstknechten van de Heer. Het is geen wonder dat wij ons zo nederig voelen als wij deelnemen aan de verordeningen die van de Aäronische priesterschar zijn toegewezen.

Ziet u nu dat het juist is om het het Aäronische of het Levitische priesterschap te noemen? Het is een kwestie van het aangeven van de plichten; het is alles één priesterschap.

Het voorbereidende priesterschap

Tenslotte wordt het Aäronische priesterschap ook het voorbereidende priesterschap genoemd. Dit is ook een goede benaming, want het Aäronische priesterschap bereidt jongemannen voor op het hogere priesterschap, op een zending en op het tempelhuwelijk.

Ik heb er wel eens aan gedacht hoe symbolisch het was dat Johannes de Doper, een priester van het Aäronische priesterschap in vroegere tijden, de komst van de Heer voorbereidde. Hij kwam ook om het Aäronische priesterschap aan de profeet Joseph Smith en Oliver Cowdery te verlenen ter voorbereiding van de komst van het hogere priesterschap. De Heer zelf heeft gezegd dat „er niemand opgestaan (is), groter

dan Johannes de Doper.” (Matteüs 11:11.)

U zou er goed aan doen goed op te letten op uw vader en uw leiders om te zien hoe het Melchizedekse priesterschap werkt. U bent zich aan het voorbereiden om u te voegen bij de ouderlingen, zeventigen, hogepriesters en patriarchen en om dienst te doen als zendelingen, quorumleiders, bisschoppen, ringleiders en als vaders van gezinnen.

Enkelen van u die nu daar zitten als diakenen, leraren en priesters zullen eenmaal hier zitten als apostelen en profeten en zullen de kerk presidere*n*. *U moet voorbereid zijn.*

Het is inderdaad juist om het Aäronische priesterschap het voorbereidende priesterschap te noemen.

De beginselen van het priesterschap

Laat mij u enige belangrijke beginselen van het priesterschap leren. Als u het Aäronische priesterschap ontvangt krijgt u het helemaal. Er zijn drie soorten gezag met betrekking tot het priesterschap. U dient ze te begrijpen.

Ten eerste is er het priesterschap zelf. De ordening die u ontvangen hebt, houdt in dat u het gezag ontvangen hebt om alle verordeningen die onder het gezag van het Aäronische priesterschap vallen kunt verrichten. U hebt de macht van het Aäronische priesterschap ontvangen.

Dan zijn er ambten binnen het Aäronische priesterschap. Ieder van deze ambten heeft verschillende voorrechten. Drie ervan - diaken, leraar en priester, kunnen u verleend worden tussen de leeftijd van 12 en 19 jaar. Het vierde ambt, dat van bisschop, kan u gegeven worden als u volwassen bent en

waardig bent om tegelijkertijd hogepriester te worden.

De diaken moet over de kerk waken als een plaatselijke dienaar. (Zie Leer en Verbonden 84:111; 20:57-59.) Het quorum bestaat uit twaalf diakenen. (Zie Leer en Verbonden 107:85.)

„De macht van het priesterschap komt door het doen van uw plicht in de gewone dingen; het bijwonen van vergaderingen, het aanvaarden van opdrachten, het lezen van de Schriften, zich houden aan het woord van wijsheid.”

De leraar moet altijd over de leden der kerk waken en met hen zijn en hen sterken. (Zie Leer en Verbonden 20:53.) Het lerarenquorum bestaat uit vierentwintig leraren. (Zie Leer en Verbonden 107:86.)

De priesters dienen „te prediken, te onderwijzen, uit te leggen, te vermanen, te dopen en het avondmaal te bedienen, en de huizen van alle leden te bezoeken.” (Leer en Verbonden 20:46-47.) Het priestersquorum bestaat uit achtenveertig leden. De bisschop is de president van het priestersquorum. (Zie Leer en Verbonden 107:87-88.)

U zult altijd een van deze ambten dragen. Als u het volgende, hogere ambt ontvangt, behoudt u het gezag van het voorgaande. Wanneer u bijvoorbeeld

tot priester geordend wordt, behoudt u het gezag om alles te doen wat u als diaken en als leraar deed. Zelfs wanneer u het hogere priesterschap ontvangt, behoudt u alle gezag van het lagere priesterschap en kunt u als u toestemming daarvoor heeft, alle verordeningen verrichten die tot het lagere priesterschap behoren.

Ouderling LeGrand Richards, die veertien jaar lang de presiderende bisschop was, heeft dikwijls gezegd: „Ik ben slechts een volwassen diaken.”

Er is geen bepaalde formule voor uw ordening. Zij bestaat uit het verlenen van het priesterschap, het verlenen van een ambt, en nog een bijzondere zegen. Ik woonde eens een vergadering bij met president Joseph Fielding Smith. Iemand vroeg president Smith iets over een brief die rondgestuurd werd door een afvallige, die beweerde dat de kerk het priesterschap verloren had omdat bepaalde woorden niet gebruikt waren toen het verleend werd. President Smith zei: „Voordat wij over zijn bewering gaan praten, zal ik u iets vertellen over de man zelf.” Hij beschreef het karakter van de man en besloot: „En dus ziet u, die man is gewoon een leugenaar.”

De ambten zijn een onderdeel van het priesterschap, maar het priesterschap is groter dan welk ambt ervan ook. Het priesterschap behoort u voor eeuwig toe, tenzij u zichzelf uitsluit door overtreding.

Wanneer wij actief en getrouw zijn beginnen wij de macht van het priesterschap te begrijpen.

Er is nog een ander soort gezag dat aan u verleend wordt wanneer u aangesteld wordt als quorumpresident. Dan ontvangt u de sleutels van het gezag van dat presidentschap.

U ontvangt het priesterschap en het ambt dat u draagt binnen het priesterschap (diaken, leraar, priester) door ordening. De sleutels van presidentschap ontvangt u door aangesteld te worden.

Als u een diaken wordt, mag uw vader en in het algemeen gesproken, behoort uw vader, u te ordenen. Ook iemand anders die de bevoegdheid daartoe heeft kan dat doen.

Als u geroepen wordt als president van uw quorum, zal uw bisschop u aanstellen. De sleutels van presidentschap kunt u alleen maar krijgen van iemand die ze zelf ontvangen heeft. Tenzij uw vader ook uw bisschop is, zal hij deze sleutels niet dragen. Deze sleutels van presidentschap zijn tijdelijk. Het priesterschap en de ambten binnen het priesterschap zijn blijvend.

Nog iets: U kunt het priesterschap slechts ontvangen van iemand die hier toe gezag heeft „en het de kerk bekend is, dat hij gezag heeft”. (Leer en Verbonden 42:11.)

Het priesterschap kan niet aan u ver-

leend worden als een diploma. Het kan niet aan u overhandigd worden als een getuigschrift. Het kan niet aan u gezonden worden als een boodschap of in een brief. Het kan alleen verleend worden door de juiste ordening. Een priesterschapsdrager die daarvoor geroepen is moet aanwezig zijn. Hij moet zijn handen op uw hoofd leggen en u ordenen. Dit is een reden waarom de algemene autoriteiten zoveel reizen - om de sleutels van het priesterlijk gezag te verlenen. Iedere ringpresident in deze wereld heeft zijn gezag ontvangen door handoplegging van een van de presiderende broeders van de kerk. Er is geen enkele uitzondering, noch is die er ooit geweest. Vergeet deze dingen niet. Het priesterschap is heel erg kostbaar in de ogen van de Heer. Hij hecht veel waarde aan de manier waarop het verleend wordt en door wie. Het wordt nooit in het geheim gedaan.

Ik heb u verteld hoe het *gezag* aan u verleend wordt. De *macht* die u ontvangt, hangt af van wat u gaat doen met deze onzichtbare, heilige gave.

Uw gezag komt door uw ordening; uw macht komt door gehoorzaamheid en waardigheid.

Ik zal u eens vertellen hoe een van mijn zoons geleerd heeft te gehoorzamen. Toen hij zo'n twaalf, dertien jaar oud was, bezochten wij eens zijn grootvader op diens boerderij in Wyoming. Hij wilde een paard dat hij gekregen had af gaan richten. Het had tot op dat ogenblik vrij rondgelopen in de heuvels.

Wij hadden er bijna een hele dag voor nodig om de groep wilde paarden binnen de omheining te krijgen en zijn paard te tuigen met een zwaar hoofdstel en een touw. Ik vertelde hem dat zijn paard daar vast moest blijven staan totdat het

rustig geworden was; hij mocht er tegen praten, het voorzichtig aanraken, maar onder geen enkele omstandigheid mocht hij het losmaken.

Wij gingen tenslotte naar binnen om te eten. Hij at snel en ging weer vlug terug naar zijn paard. Plotseling hoorde ik een schreeuw. Ik wist wat er gebeurd was. Hij had het paard losgemaakt. Hij wilde hem al gaan africhten. Toen het paard zich los wilde rukken had hij instinctief iets gedaan wat ik hem gezegd had nooit, maar dan ook nooit te doen. Hij had het touw om zijn pols geslagen om het paard beter in toom te kunnen houden.

Toen ik het huis uitrende, zag ik het paard voorbij galopperen. Onze jongen kon het touw niet laten gaan; met grote sprongen rende hij achter het paard aan dat hem voorttrok. Toen viel hij! Als het paard rechtsaf geslagen was, was hij het hek doorgegaan en had de jongen de heuvels in gesleept en dat had zeker zijn leven gekost. Maar het sloeg linksaf en bleef even staan in de hoek van een heining. Voor mij lang genoeg om het touw om een paal te slaan en mijn zoon te bevrijden.

Ik heb toen een hartig woordje met mijn zoon gesproken! „Jongen, als jij dat paard ooit wil leren beheersen, zul je iets anders moeten gebruiken dan je spieren. Het paard is groter dan jij, het is sterker dan jij en dat zal het altijd blijven. Misschien zul je hem ooit nog eens kunnen berijden, maar dan moet je hem leren gehoorzamen, en dat is een les die je zelf eerst zult moeten leren.” Hij had een heel waardevolle les geleerd.

Twee zomers later gingen wij weer eens naar de boerderij om te zien hoe het paard het maakte. Het had de hele winter met de wilde paarden in de heuvels gelopen. Wij vonden ze in een

weiland bij de rivier. Ik bleef op een heuveltop staan kijken terwijl hij met zijn zuster voorzichtig naar de rand van de weide liep. De paarden werden zenuwachtig en liepen de andere kant op. Toen floot hij. Zijn paard aarzelde en verliet toen de kudde en draafde naar hen toe.

Hij had geleerd dat er een grote macht bestaat in dingen die niet gezien kunnen worden, zulke onzichtbare dingen als gehoorzaamheid.

Evenals gehoorzaamheid aan bepaalde beginselen hem de macht gaf het paard af te richten, heeft gehoorzaamheid aan het priesterschap hem geleerd zich te beheersen.

Gedurende uw gehele leven zult u deel uitmaken van een quorum van het priesterschap; uw broeders zullen u versterken en u steunen. Het gaat zelfs nog verder - u zult het voorrecht hebben om hen te steunen.

Veel van wat ik u verteld heb over het Aäronische priesterschap is ook van toepassing op het Melchizedekse priesterschap. De namen van de ambten zijn anders, het houdt meer gezag in, maar de beginselen blijven dezelfde.

De macht van het priesterschap komt door het nakomen van uw plicht in de gewone dingen; het bijwonen van vergaderingen, het aanvaarden van opdrachten, het lezen van de Schriften, zich houden aan het woord van wijsheid.

President Woodruff heeft eens gezegd: „Ik heb duizenden kilometers afgelegd en als priester het evangelie verkondigd, en, zoals ik aan gemeenten al eerder heb gezegd, heeft de Heer mij, terwijl ik dat ambt bekleedde, evenzeer gesteund en zijn macht ter bescherming van mijn leven evenzeer getoond als sinds ik het ambt van apostel bekleed.

De Heer geeft zijn steun aan iedere man die een deel van het priesterschap draagt, of hij nu priester, ouderling, zeventig of apostel is, als hij maar zijn roeping verheerlijkt en zijn plicht doet.” (*Millennial Star* van 28 september 1905, blz. 610.)

Johannes de Doper herstelde het Aäronische priesterschap met deze woorden:

„Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het evangelie der bekering, en van

doop door onderdompeling voor de vergeving van zonden.” (Leer en Verbonden 13.)

U, onze diakenen, leraren, en priesters, hebben een heilig gezag ontvangen. Mogen de engelen u bedienen. Moge de macht van het priesterschap op u zijn, geliefde jonge broeders, en op uw zonen in de toekomstige geslachten. Ik getuig tot u dat het evangelie waar is, dat het priesterschap een grote macht bezit, een leidende, beschermende macht voor degenen die het Aäronische priesterschap dragen. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

De bediening van de Aäronisch- priesterschapsdrager

Bisschop H. Burke Peterson
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Mijn broeders van het priesterschap, dit is voor mij een bijzondere avond. Zoals sommigen van u misschien weten, hebben mijn vrouw en ik vijf dochters. Zij zijn mooi, talentrijk en getrouw. Zij zijn

mijn oogappels. Maar wij hebben geen zoons. Als jongen ging ik op zondag altijd met mijn vader en broers naar de priesterschapsvergaderingen. Als vader ben ik altijd alleen gegaan. Als priester-

schapsleider heb ik honderden jongens geïnterviewd en onderwezen in het Aäronische priesterschap. Dit heb ik altijd geweldig gevonden, maar ik heb nooit een eigen zoon onderwezen. Ik heb ontelbare vader-en-zoon uitstapjes mee-gemaakt, maar nooit met een eigen zoon.

In een van de ringgebouwen in Arizona woont mijn oudste kleinzoon, die twaalf jaar oud is, vanavond zijn eerste algemene priesterschapsvergadering van de kerk bij. Toen hij geboren werd had ik meer dan twintig jaar gewacht om een paar cowboylaarzen voor een jongen te kunnen kopen. Op zijn eerste Kerstmis heb ik hem er een paar gegeven.

Vanavond zou ik mij tot hem willen richten en hem enkele dingen willen vertellen die hij misschien niet weet over het priesterschap dat hij draagt. Ik zou mij ook tot zijn vrienden willen richten - de leden van zijn diakenenquorum - en in feite tot alle jongemannen - de diakenen, leraren, en priesters in de gehele kerk. Ik zou met u willen spreken over dit heel bijzondere gezag van het Aäronische priesterschap dat u nu draagt.

Ik kan mij voorstellen dat dit bijzondere gezag voor sommigen van u op het ogenblik nog niet zoveel betekent. Anderen zijn er misschien heel opgewonden over, maar weten misschien niet waarom zij zich zo voelen. En sommigen zijn misschien nog niet zover dat zij het priesterschap hebben mogen ontvangen. Nu wil ik mij heel even richten tot mijn kleinzoon: Darren, ik herinner mij dat ik een paar weken geleden de avondmaalsvergadering in je wijk in Arizona heb bezocht. Ik zat op het podium en jij diende het avondmaal rond aan degenen die daar zaten. Je bood mij het brood en het water aan *ter gedachtenis van de Heiland*. In je ambt als Aäronische priesterschapsdrager, hielp je mij in feite mijn leven opnieuw toe te wijden aan het bewaren van Gods geboden. Zelfs al ben ik je grootvader en een Melchizedeks-priesterschapsdrager, jij gebruikte je gezag om mij te helpen mijn verbonden te hernieuwen. Dat wij dit samen mochten ervaren ontroerde mij. Toen ik jouw enigszins verlegen glimlach op je gezicht zag, dacht ik dat ook jij het iets bijzonders vond. Weet je dat ik onder heel bijzondere omstandigheden het avondmaal wel eens rondgediend heb aan het Presidium van de kerk en het Quorum der Twaalf Apostelen en de andere

algemene autoriteiten? Is het niet geweldig dat jij en ik *hetzelfde priesterlijke gezag* gebruiken om elkaar te helpen deze verbonden met de Heer te sluiten? Het avondmaal is iets heel bijzonders en jij bent er nu een belangrijk onderdeel van. Je bent nu anders dan je voordien was. De Heer heeft gezegd dat Hij je een deel van zijn macht en gezag zal geven om anderen te helpen door het leven te gaan. Hij zal je enkele heilige dingen laten doen die je voordien niet kon. Laat mij je er een paar opnoemen.

Als je zo leeft dat je het waardig bent, zul je als leraar enkele leden van je wijk mogen bezoeken met de verantwoordelijkheid ze te helpen de leringen van het evangelie beter te begrijpen. Je hoeft niet bang te zijn; je zult verbaasd en ontroerd zijn te merken dat je geïnspireerd zult worden bepaalde dingen tegen je gezinnen te zeggen. Een van onze huisonderwijzers is een Aäronisch-priesterschapsdrager. Hij komt iedere maand. Drie weken geleden bad hij met ons en vroeg om een zegen voor ons gezin. Het heeft ons goed gedaan.

Omdat je een priesterschapsdrager bent, zul je de kans krijgen om te helpen voor de behoeftigen te zorgen door de bisschop te helpen bij het inzamelen van de vastengaven van de leden van je wijk. Geen taak geeft meer bevrediging dan degenen te helpen die in behoeftige omstandigheden verkeren. Het inzamelen van vastengaven is een zegen voor je als je het ziet als het helpen van de bisschop en de armen. Misschien zie je nog wel eens de glimlach op het gezicht van een weduwe en de tranen in haar ogen als de bisschop haar wat kruide-nierswaren brengt of haar huur betaalt met de vastengave die jij voor hem ingezameld hebt.

Naarmate je ouder wordt, zul je als priesterschapsdrager nog veel meer verantwoordelijkheden krijgen. Als je priester bent, zoals zovelen in deze vergadering, zul je het avondmaal mogen inzege-

„Werk aan uw persoonlijke relatie met de Heiland. Hij leeft! Hij kent uw naam! Hij kent u door en door! Hij heeft u lief!”

nen. Je zult anderen kunnen dopen. Stel je voor! Jij, evenals de oudere jongens die hier vanavond zijn, zullen hetzelfde gezag hebben om te dopen als Johannes de Doper had toen hij de Heiland doopte. Wist je dat het zijn Aäronische priesterschap was dat hem het recht gaf om die doop te verrichten?

Denk er aan, broeders, dit alles en nog veel meer zal tot u komen *als u in waardigheid leeft*. Het zal soms moeilijk zijn om zo te leven dat u het priesterschap waardig bent. Ik ben mij ervan bewust, dat het niet gemakkelijk is om als tiener door de tegenwoordige wereld te gaan. Er komt een tijd in het leven van iedere jongen dat hij graag aanvaard wordt door zijn leeftijdgenoten, door de jongens waar hij mee omgaat. Soms lijkt dat bijna even belangrijk als de goedkeuring van vader en moeder te hebben. Als je onder zo'n druk staat op school, is het niet gemakkelijk om nee te zeggen als nee het antwoord is dat je zou moeten geven - of ja te zeggen als dat het juiste antwoord is. Er is *echte* moed voor nodig

om een getrouwe drager van het Aäronische priesterschap te zijn.

Het is mij duidelijk geworden dat *macht* in het priesterschap tot degenen komt die zich aan enkele eenvoudige regels houden. Die macht komt niet automatisch door het priesterschap, *tenzij* wij eraan werken. Jammer genoeg kennen wij een paar jongens die een beetje onzorgvuldig geworden zijn wat hun gewoontes betreft. Sommigen hebben fouten gemaakt in hun leven en hebben er zich niet van bekeerd. Zelfs als zij het priesterschap nog dragen zullen zij voorlopig een deel van zijn macht hebben verloren. Begrijpt u wat ik bedoel?

Bijvoorbeeld het recht op inspiratie nadat u hebt zitten studeren voor een toespraak in de kerk of een repetitie op school.

Of de moed om nee te zeggen als u gevraagd wordt iets te doen wat niet goed is.

Of de macht die u nodig hebt als u bidt voor een zieke moeder of vader of broer of zuster.

Als ik mijn macht als priesterschapdrager zou willen vergroten, als ik geïnspireerd wilde worden in de dingen die ik iedere dag doe, dan zou ik zeker het volgende doen:

1. Ik geloof dat ik zou proberen dagelijks tien of vijftien minuten in de Schriften te lezen. Ik zou waarschijnlijk beginnen met het Boek van Mormon en mij er geen zorgen over maken dat ik alles nog niet begrijp als ik het de eerste, tweede of zelfs de derde keer lees. Maar ik zou dikwijls lezen.

2. Ik zou iedere avond en iedere morgen neerknielen om mijn gebed te doen. Als jongen lukte het mij niet iedere avond om te bidden. Ik wilde wel, maar soms vergat ik het omdat ik zo'n slaap had.

Toen ik een beetje ouder was, had ik een geweldig idee.

Als ik u was zou ik het land eens opgaan om een steen te vinden, ongeveer zo groot als uw vuist. Ik zou hem schoonmaken en onder mijn kussen leggen. Als ik dan 's avonds naar bed zou gaan en mijn hoofd op het kussen zou neerleggen, zou ik die steen voelen en eraan denken om naast het bed te stappen en neer te knielen. Dan zou ik die steen op de vloer leggen naast mijn bed en gaan slapen. 's Morgens zou ik dan uit mijn bed springen en mijn voet tegen die steen stoten. Au! Dan zou ik eraan denken om neer te knielen en mijn morgengebed te doen. Soms hebben wij geheugensteuntjes nodig om goede gewoontes aan te wennen.

3. Ik zou vanavond het besluit nemen om te gaan bidden voor het verlangen om op zending te gaan. Ik zou er iedere dag om bidden totdat het zover was. En ik zou vandaag nog aan een zendingspaarpot beginnen. Ik zou vanavond naar huis gaan en een blik of pot met deksel zoeken, die schoonmaken en in mijn kamer zetten. Dan nadat ik mijn tiend had betaald, zou ik beginnen met wat geld te sparen voor een zending.

Misschien zouden wij nog iets meer moeten zeggen tegen onze vrienden die een paar ernstige fouten hebben gemaakt en daardoor die bijzondere macht waarover wij gesproken hebben, hebben verloren of nog niet ontvangen. De Heer heeft ons allen een grote belofte gedaan, want Hij heeft gezegd: „Ziet hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.” (Leer en Verbonden 58:42.)

Stel je voor! Hij zal vergeten wat wij verkeerd gedaan hebben als wij het volgende doen: „Hierdoor moogt gij

weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze *belijden* en *verzaken*. ” (Leer en Verbonden 58:43; cursivering toegevoegd.)

De eerste stap om uw leven weer in orde te brengen als u deze ernstige fouten hebt begaan, is met een van uw ouders te spreken. En als het niet met een van uw ouders is, ga dan naar de bisschop - morgen nog! U zult verbaasd zijn hoe gemakkelijk het wordt om te bidden nadat u met uw bisschop of een van uw ouders hebt gesproken. Ik beloof u dat u zich fijn zult voelen nadat u met hem gesproken hebt.

Iedere jongen die werkelijk luistert, kan een instrument zijn in de hand des Heren om allerlei heilige plichten van het priesterschap te verrichten, zelfs wonderen, als dit nodig mocht zijn. Ik heb u allen lief. Ik hoop dat u harder zult

proberen om te leven zoals wij u vanavond geleerd hebben. Ik wil u tot slot nog vertellen wat ik eens meegemaakt heb.

Enkele jaren geleden toen ik bisschop was in een wijk in Arizona, hadden wij een bijzondere groep tieners. De meesten van hen hadden de moed om het goede te doen. Zij gingen veel met elkaar om en hielpen elkaar als zij moeilijkheden hadden. De meesten van hen bezochten een middelbare school in de buurt. Eigenlijk vormden zij maar een klein groepje van het totale aantal leerlingen. Zij ontmoetten een meisje op school dat geen lid van de kerk was. Haar omstandigheden waren niet normaal. Zij was niet alleen doof, maar had ook een zwak hart. De enige manier waarop zij kon weten wat je zei was naar je lippen te kijken en het daar af te lezen. Zij zat voor in de klas

om te kunnen *zien* wat de leraren zeiden. Zij was een goede leerlinge maar wanneer je niet kunt horen en niet actief kan zijn, is het moeilijk om deel te nemen aan wat er allemaal gebeurt. Je bent eigenlijk meer een toeschouwster dan een deelnemster. Zij was een toeschouwster die alles vanaf de kant bekeek.

De jonge mensen van de wijk waren aardig tegen haar en nodigden haar uit in hun kring. Zij reageerde gunstig op hun vriendelijkheid. Het een leidde tot het ander, en met toestemming van haar ouders werd zij uiteindelijk uitgenodigd in een van de gezinnen om de lessen van de zendingen te krijgen. Zij werd onderwezen door twee negentienjarige ouderlingen, niet veel ouder dan zijzelf. Zij geloofde wat zij hoorde, het maakte haar gelukkig. De datum voor haar doop werd vastgesteld. Wij waren allen uitgenodigd. In het wit gekleed daalden zij en een van de zendingen in het water en werd zij gedoopt. Hij noemde haar bij haar naam en zei: „Van Jezus Christus’ wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.” (Leer en Verbonden 20:73.)

De volgende stap was haar te bevestigen tot lid van de kerk. Enkelen van ons stonden in de kring en de handen van priesterschapsdragers werden op haar hoofd gelegd. Ik was er mij van bewust dat zij de lippen van degene die haar bevestigde niet kon zien. Zij zou de zegen die haar gegeven werd dus niet kunnen horen. Ik luisterde aandachtig omdat ik haar later wilde vragen in mijn kantoor te komen, waar zij mij wel kon *zien* praten, om haar te vertellen wat er gezegd was.

Een negentienjarige ouderling bevestigde haar tot lid van de kerk. Toen ging hij

verder en sprak een zegen uit. Terwijl hij sprak begon hij beloften te doen die ik ongebruikelijk vond. Ik begon mij een beetje ongerust te voelen. Maar toen hij verder ging kwam er een gevoel van kalmte en rust over mij. Later zat ik tegenover haar en zei: „Ik wil je vertellen welke zegen de ouderling je gegeven heeft. Het was een geweldige zegen.”

Zij was even stil, en toen met tranen in haar ogen zei ze: „Bisschop, ik heb de zegen *gehoord*.”

Zij was genezen. Zij kon nu horen en haar hart klopte normaal. Zij kon nu beter deelnemen aan het evangelie en aan de zegeningen van het leven.

Er kunnen vele lessen geleerd worden uit deze geschiedenis. Ik zou graag willen dat u, Aäronisch-priesterschapsdragers, deze les niet zou vergeten: Hier was een negentien jaar oude zending, een ouderling die het Melchizedekse priesterschap droeg. Hij had zich *voorbereid* op een zending. Hij had zo geleefd dat hij *waardig* was een instrument in de hand des Heren te worden om een wonder te verrichten. Toen hij daar dan ook stond kreeg hij de indruk, een hemelse boodschap, dat deze jonge vrouw een bijzondere zegen moest ontvangen en hij was gekozen om die boodschap te brengen. Hij luisterde. Hij gehoorzaamde. En door het gezag en de macht van het priesterschap, werd een jong leven gezond gemaakt.

Moge de Heer u allen zegenen in uw persoonlijke relatie met de Heiland. Ik getuig tot u dat Hij leeft! Ik getuig tot u dat Hij uw naam kent! Hij kent u door en door! Hij heeft u lief! Moge zijn macht en zijn zegen met u zijn in uw bediening als drager van het Aäronische priesterschap. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wanneer gij zijt voorbereid, zult gij niet vrezen”

*Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Op zijn reis naar de vier hoeken van de wereld, merkt men dikwijls dat de mensen zo somber gestemd zijn. Zij maken zich zorgen over oorlogen, geruchten van oorlogen, hongersnoden, inflatie, drugverslaving, verandering van klimaat, luchtvervuiling, te grote regeringen, enzovoort. Ik kan mij voorstellen dat degenen die zonder geloof in onze Heer en Heiland zijn zich aan doemdenken overgeven. De tijden kunnen moeilijk zijn. Als men echter naar de oorzaak van de moeilijkheden zoekt, zal men ontdekken dat de moeilijkheden door de mensen zelf geschapen zijn en dat de oplossingen binnen hun bereik liggen. De Heer heeft ons de troostende verzekering gegeven: „Wanneer gij voorbereid zijt, zult gij niet vrezen.” (Leer en Verbonden 38:30.) Het evangelie van Jezus Christus leert ons hoop en geeft ons mogelijkheden. Om het geluk te vinden dat wij zoeken en ons van angst te bevrijden, moeten wij bereid zijn het systeem en de orde te volgen die de Heer

voor zijn kinderen hier op aarde heeft voorgeschreven.

De leiding van de kerk heeft ons vanaf het allereerste begin geleerd hoe wij georganiseerd behoren te zijn en heeft ons daarin getraind. Tijdens wat volgens mij de moeilijkste periode in de geschiedenis van de kerk is geweest, toen de profeet Joseph Smith onrechtmatig gevangengehouden werd in de gevangenis van Liberty, gaf de Heer hem de openbaring over het priesterschap. Op het smeken van de profeet om hulp, antwoordde de Heer:

„Hoelang kunnen stromende wateren onrein blijven? Welke kracht zal de hemelen tegenhouden? De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitstrekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, of haar stroomopwaarts te wenden, als om de Almachtige te verhinderen kennis uit de hemel over de heiligen der laatste dagen uit te storten.

„Ziet, velen worden geroepen, maar

Ouderling Derek A. Cuthbert van het Eerste Quorum der Zeventig (links) in gesprek met conferentiebezoekers.

weinig gekozen. En waarom worden zij niet gekozen?

Omdat hun hart zo zeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren -

- Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid." (Leer en Verbonden 121:33-36.)

Als een man beperkt wordt in zijn groei en volmaaktheid door zijn vermogen om zijn priesterschap te gebruiken, dan behoren wij er zeker voortdurend naar te streven om zijn macht beter te gebruiken en onszelf op een volmaktere manier te organiseren.

Tijdens mijn reizen langs de diverse ringen van de kerk heb ik opgemerkt dat de priesterschapsorganisaties op ring- en wijkniveau behoorlijk functioneerden. In het algemeen waren het de organisatie en het functioneren van zowel de Aäronisch- als de Melchizedeks-priesterschapsquorums die de zwakste plekken vertoonden. Ik zou een paar aanwijzingen willen geven aan u, die de verantwoordelijkheid hebt voor deze belangrijke schakel in de ketting van het priesterschap.

President Stephen L. Richards gaf eens een drievoudige definitie van een priesterschapsquorum. Hij zei dat een priesterschapsquorum drie elementen omvat: „Ten eerste, een cursus; ten tweede, een broederschap; en ten derde, een eenheid die diensten verleent." (*Conference Re-*

port van oktober 1938, blz. 118.) Laten wij zijn definitie eens bekijken in verband met onze priesterschapsquorums. *Ten eerste: een cursus.* In de Leer en Verbonden lezen wij: „En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88:118.)

De quorumvergaderingen zijn ingesteld met het doel ons 's Heren wet te onderwijzen. Van fundamenteel belang is daarbij het onderwijzen van onze plichten als dragers van het priesterschap. Het is geen tijd om ons te verdiepen in de mysteries van de wereld. Het is een tijd van praktisch onderwijs van grondbeginselen, die wij in ons leven kunnen toepassen. De lessen behoren ons te leren hoe wij betere echtgenoten, betere vaders en betere leden van de quorums kunnen worden en zullen ons ook onze verantwoordelijkheden tegenover onze medemens leren.

Deze zomer was ik in de gelegenheid de groepsvergadering van de hogepriesters bij te wonen in een dorpje in het zuiden van Wyoming. De les ging over rechtvaardiging en heiliging. Het bleek al snel dat de leraar goed voorbereid was om zijn broeders te onderwijzen. Op één vraag werd een antwoord gegeven dat de hele loop van de les veranderde. Het antwoord van een van de broeders op de vraag was: „Ik heb met veel belangstelling naar de les geluisterd. De gedachte is net bij mij opgekomen dat wat wij thans geleerd hebben weer spoedig vergeten zal zijn als wij geen middel vinden om het geleerde in ons dagelijks leven toe te passen.”

Toen stelde hij iets voor wat het quorum zou kunnen doen om het geleerde in praktijk te brengen. De vorige nacht was een inwoner van het dorp gestorven. Zijn vrouw was lid van de kerk, hoewel hij dat niet geweest was. De hogepriester had de weduwe bezocht om haar te condoleren. Toen hij het huis weer verliet had hij zijn oog laten gaan over de prachtige boerderij van de gestorven broeder. Hij had zo'n groot deel van zijn leven en zijn werk besteed aan het opbouwen van die boerderij. De luzerne was klaar om gemaaid te worden; het graan zou spoedig geoogst moeten worden. Hoe zou deze arme zuster het hoofd kunnen bieden aan al de problemen waarmee zij zo plotseling geconfronteerd zou worden. Zij had tijd nodig om zichzelf voor te bereiden op haar nieuwe verantwoordelijkheden.

Toen stelde hij voor aan de groep dat zij, wat zij geleerd hadden, in de praktijk zouden brengen door met de weduwe te werken en de boerderij op gang te houden totdat zij met haar gezin besloten had wat zij wilde doen. De rest van de vergadering werd besteed aan het organiseren van het project om deze zuster te helpen. De beginselen van de les konden direct toegepast worden.

Toen wij de lesruimte verlieten was er een goede sfeer onder de broeders. Ik hoorde een van hen zeggen: „Dit project was precies wat wij nodig hadden om dit quorum weer samen aan het werk te krijgen.” Er was een les onderwezen, een broederschap was versterkt, een dienstbetoonproject was georganiseerd om iemand die in moeilijkheden verkeerde bij te staan.

Broeders, laten wij van onze quorums een cursus maken waar wij het beste onderwijs krijgen dat maar mogelijk is

om ons te leiden in onze verantwoordelijkheden en plichten als dragers van zijn heilige priesterschap.

Ten tweede: het quorum als een broederschap. Vele jaren geleden werd ik geroepen als adviseur van een priestersquorum. De kerk had toen een programma ingesteld waarin quorums een onderscheiding konden verdienen. De bedoeling ervan was het hele quorum te interesseren in elk lid afzonderlijk. De onderscheiding werd gegeven voor wat het quorum als geheel tot stand had gebracht en niet voor individuele prestaties van de leden.

Dit was een quorum van geestelijk ingestelde, toegewijde jongemannen. Zij vervulden bijna voor honderd procent

hun quorumverplichtingen, met uitzondering van één lid. Bill had zijn vader het vorige jaar verloren en had er moeite mee zich bij dit grote verlies neer te leggen. Zijn moeder deed wat ze kon om Bill te helpen zichzelf opnieuw te vinden, maar hij wilde niet naar de vergaderingen gaan en wendde zich slechte gewoontes aan.

Nadat Bill een vergadering had overgeslagen werd een lid van het quorum gevraagd contact met hem op te nemen en hem aan te moedigen weer te komen. Het lukte hem niet Bill te spreken te krijgen; Bills moeder vertelde hem dat hij zaterdagavond zo laat was thuisgekomen dat zij hem zondagmorgen niet uit zijn bed had kunnen krijgen. De daaropvolgende week was Bill weer niet in de vergadering. Opnieuw werd geprobeerd contact met hem op te nemen, met hetzelfde resultaat.

Toen wij de derde week zonder Bill te zamen kwamen voor de quorumvergadering, kon ik zien dat het quorum zich ongerust maakte over het afwezige lid. Zij merkten op dat zij geen voltallig quorum waren zonder hem, en dat zij niet opnieuw een vergadering konden houden zonder hem. Ik vroeg of er iemand een idee had. Al vlug kwam het voorstel dat wij naar zijn huis moesten gaan en de vergadering dan maar daar moesten houden.

Wij reden naar Bills huis. Zijn moeder keurde ons plan goed en nodigde ons uit naar Bills slaapkamer te gaan. Daar lag Bill, nog in diepe slaap, in zijn bed. Wij begonnen de vergadering met een levendige openingslofzang. Bij de eerste noot schoot Bill tussen de lakens uit als een menselijk projectiel uit een kermiskanon. Hij vroeg zich af wat hem overkwam.

Wat daarop volgde was een van de mooiste ervaringen van mijn leven. Elk lid vertelde Bill hoeveel hij van hem hield. Dit werd gevolgd door een gebed met alle jongens geknield rondom Bills bed. Na het gebed stond Bill op terwijl er tranen over zijn wangen rolden. Wij gaven hem een hand en vertrokken, een herenigd quorum. Bill wist dat de leden van zijn quorum van hem hielden, en hij wilde er weer deel van uitmaken.

Ouderling Rudger Clawson van de Raad der Twaalf heeft eens gezegd: „De priesterschap van God op aarde is georganiseerd in quorums voor het gemeenschappelijk welzijn van de leden, en voor de vooruitgang van de kerk. Een quorum dat alleen maar samenkomt om lessen te bestuderen, beantwoordt maar ten dele aan zijn doel. . . . De geest van broederschap behoort de drijvende kracht te zijn in alle plannen en ondernemingen van het quorum. Als er op een verstandige wijze en voortdurend naar gestreefd wordt deze geest te verbeteren, zal geen enkele andere organisatie aantrekkingskracht uitoefenen op de man die het priesterschap draagt.” Laten wij die band van broederschap met elk lid van ons quorum opbouwen.

Ten derde: het quorum is een eenheid die diensten verleend. „Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen,” was de vermaning van de Heer aan Petrus. (Lucas 22:32.) Het lidmaatschap van het koninkrijk van onze Vader in de hemel brengt de verplichting met zich mee om zijn kinderen van dienst te zijn.

President Joseph F. Smith vertelde eens een gebeurtenis uit zijn jeugd. Hij zei dat hij nog erg jong was toen hij eens een feestje bijwoonde in het Mansion-huis bij zijn oom, de profeet Joseph Smith. Er

was een grote groep mensen aanwezig en er heerste dan ook een enorme drukte in de zaal. Plotseling werd de deur geopend en een man trad binnen, gekleed in gescheurde, armoedige kleding. Hij was

„In de komende maanden dienen wij vooral aandacht te schenken aan het versterken van onze priesterschapsquorums.”

vuil en zijn haar en baard waren onverzorgd. Hij zag eruit als een landloper. De profeet stond op dat ogenblik aan de andere kant van de kamer, tegenover de deur waardoor de man binnengekomen was. President Smith zei dat de profeet, die een atletische man was, bijna in één sprong aan de andere kant van de kamer was, de sjofele man omhelsde alsof hij een dierbare, naaste bloedverwant was. Deze man was een broeder in de priesterschap. Hij had heel veel meegemaakt en een groot offer gebracht voor zijn broeder, de profeet van God. (*Improvement Era* van mei 1939, blz. 294.) De geschiedenis van de kerk staat vol verslagen van die ene quorumbroeder, die met veel liefde en begrip de andere dient.

President Stephen L. Richards heeft eens gezegd: „Het priesterschap wordt gewoonlijk eenvoudig gedefinieerd als ‚het gezag van God dat aan de mens is gedelegeerd’. Deze definitie is, geloof ik, juist. Maar om praktische redenen zou ik er het begrip dienstbetoon bij willen betrekken en daarom noem ik het pries-

terschap dikwijls ‚het volmaakte plan voor dienstbetoon’. Ik doe dit omdat het mij voorkomt dat het slechts door het gebruik van de goddelijke macht, die aan mannen verleend is, zij ooit kunnen hopen de volledige betekenis en vitaliteit van deze gave te beseffen. Het is een

middel om anderen te dienen. Het gebruik en het doel van dit goddelijke gezag houdt in alle opzichten dienstbetoon in en de man die nalaat dit gezag te gebruiken zal het waarschijnlijk verliezen, want in een openbaring is ons verteld dat hij die het verwaarloost, „niet waardig (zal) worden geacht in zijn ambt te blijven”. (Leer en Verbonden 107:100.)

Ouderling Richards vervolgte:

„Het priesterschap is niet statisch en de ordening van een man is geen statische inhuldiging. Er kunnen echter wel mannen zijn die die ordening zo zien, want zij lijken zo zelfvoldaan en tevreden met hun ordeningen.

Ik kan mij voorstellen dat zo’n man in de tegenwoordigheid van de grote eeuwige Rechter komt en zegt: ‚Terwijl ik op aarde was, was ik een hogepriester. Ik kom nu de beloning opeisen van een hogepriester.’ Ik geloof niet dat het moeilijk is te raden wat het antwoord zal zijn. Waarschijnlijk zullen hem vragen als deze worden gesteld: ‚Wat heb je gedaan als hogepriester? Hoe heb je de grote macht die je verleend werd gebruikt? Wie ben je erdoor tot zegen geweest?’ Het zal van de antwoorden op deze vragen afhangen wat zijn beloning zal zijn.” (*Conference Report* van april 1937, blz. 46-47.)

Broeders, laten wij ons quorum leren hoe te dienen.

Ik ben ervan overtuigd dat de belangrijkste voorbereiding die wij kunnen treffen om ons van vrees voor de toekomst te vrijwaren niet een jaarvoorraad is in onze kelder, noch een flink bedrag op onze spaarrekening, of de aandelen en obligaties die wij in de kluis hebben opgeborgen. Even belangrijk als deze voor de bescherming van ons gezin, onze

echte zekerheid, zal volgens mij zijn een goed inzicht in de organisatie van de priesterschap en in een verstandige toepassing van de beginselen van het priesterschap. Het fundament van het priesterschap is het goed georganiseerde, getrainde en functionerende priesterschapsquorum.

Laten wij terugkeren naar onze wijken en ringen en nagaan hoe goed voorbereid wij zijn wat betreft de organisaties van onze priesterschapsquorums. Functioneren zij als een cursus om de broeders hun plichten als priesterschapsdra-

gers te leren? Functioneren zij als een broederschap, zodat zij een zegen zijn voor ieder lid? Functioneren zij als een eenheid die ten dienste staat van de gezinnen, de kerk en de gemeenschap waarin zij georganiseerd zijn?

Moge vanavond onze ogen geopend worden en zullen wij met een vast besluit in ons hart naar huis gaan om in de komende maanden vooral aandacht te schenken aan het versterken van onze priesterschapsquorums. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vier wenken voor jongens

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

De broeders vroegen mij u nu toe te spreken. Dit was een fijne vergadering. Ik hoop dat wij lang zullen onthouden wat wij hoorden.

Denkend aan enkele problemen die mensen zichzelf bezorgen omdat zij niet vooruitkijken, schiet mij een brief te binnen die ik lang geleden uit een krant knipte. Hij verscheen eerst in Engeland. Ik hoop dat u mij een beetje humor zult

vergeven. Ik gebruik deze slechts om in te leiden wat ik wil zeggen.

Een hevige storm beschadigde eens een van de gebouwen van een Engelse firma in West-Indië. Iemand werd erheen gezonden voor de nodige reparaties en die bracht het volgende verslag over zijn werk uit aan de directeur:

„Geachte heer,
Toen ik bij het gebouw aankwam,

ontdekte ik dat de storm een aantal bakstenen van de top van het gebouw had neergehaald. Ik monteerde een balk met een katrol boven in het gebouw en haalde een paar ladingen bakstenen naar boven. Na de herstelwerkzaamheden, bleek dat er veel bakstenen over waren. Ik hees de bak weer naar boven en bond het touw beneden vast, ging naar boven en vulde de bak met stenen. Vervolgens ging ik weer naar beneden om de bak te laten zakken. Ik maakte het touw los, maar jammer genoeg was het vat zwaarder dan ik en voordat ik besepte wat er gebeurde, werd ik van de grond gerukt. Ik besloot het touw niet los te laten en werd dus naar boven getrokken. Halverwege kwam ik het vat tegen dat tegen mijn schouder sloeg. Ik ging verder naar boven, stootte mijn hoofd tegen de balk en kwam met mijn vingers in de katrol terecht. Toen het vat de grond raakte, barstte het open zodat alle stenen eruit vielen.

Nu was ik zwaarder dan het vat en ik ging dus met een vaart naar beneden. Halverwege kwam ik het vat weer tegen en verwondde ernstig mijn schenen. Toen ik de grond bereikte kwam ik terecht op de hoop stenen en liep daar enkele pijnlijke snijwonden op aan de scherpe kanten.

Op dat ogenblik moet ik mijn tegenwoordigheid van geest verloren hebben, want ik heb het touw losgelaten. Het vat kwam dan ook weer naar beneden en landde op mijn hoofd, zodat ik nu in het ziekenhuis lig.

Ik vraag u daarom eerbiedig om ziekteverlof."

Als je zoiets hoort, vraag je je natuurlijk af hoe iemand zo kortzichtig en onnadenkend kan zijn. En toch zien wij iedere dag weer mensen wier leven in de war

raakt, die gestoten en gekneusd worden omdat zij nalaten te plannen, na te denken, raad te vragen aan anderen, de leringen van het evangelie te volgen. Ik waardeer wat er vanavond gezegd is tegen de jongens van het Aäronische priesterschap. En daar zij een heel behoorlijk deel vormen van deze grote vergadering, jongens, wier leven nog grotendeels voor hen ligt, zou ik mij tot hen willen richten om ze te helpen enkele van de builen en kneuzingen van het leven te vermijden.

Ik zou, wat ik „vier wenken voor jongens" heb genoemd, willen bespreken. Zij zijn: (1) Wees verstandig; (2) wees eerlijk; (3) wees rein en (4) wees getrouw.

1. *Wees verstandig.*

Wees zo verstandig om uw verstand en uw handen te trainen voor de toekomst. Een ieder van u is lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Een ieder van u is een zoon van God. U hebt de plicht om het beste van uw leven te maken. Maak nu al plannen voor zoveel mogelijk schoolopleiding en ga dan aan het werk om die plannen uit te voeren.

U leeft in een ingewikkelde tijd. De wereld heeft mensen nodig die bekwaam zijn en een goede training hebben. Probeer het niet zonder opleiding te doen.

Ik bedoel hiermee niet dat u allen moet gaan studeren. Wat ik bedoel is dit: wat u ook besloten hebt te gaan doen, zorg dat u daarvoor de nodige training krijgt. Zorg dat u er de bekwaamheid voor krijgt. Maak gebruik van de kennis van degenen die u voorgestaan zijn in welk vak u ook gekozen hebt. Een goede

President Gordon B. Hinckley, raadgever in het Eerste Presidium.

opleiding leidt sneller tot een grotere bekwaamheid, en zal u in staat stellen de fouten te vermijden die in het verleden gemaakt zijn. Welk beroep of vak u ook gekozen hebt, u kunt sneller uw doel bereiken door een goede opleiding.

De Heer heeft zelf tot ons allen gezegd: „Put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88:118.)

Door de jaren heen heeft de kerk grote bedragen uitgegeven voor het onderwijs, zowel voor het gewone onderwijs als voor het geestelijke onderwijs. Vanaf het begin van dit werk hebben onze leiders ons geleerd dat onderwijs belangrijk is. Wees verstandig, verspeel niet uw kans op een goede opleiding die u een betere toekomst kan geven, om uw verlangten

naar onmiddellijk, snel vervliegend plezier te bevredigen. Probeer ver vooruit te kijken. De meesten van u hebben nog een lang leven voor u.

Zorg dat u er netjes uitziet, dat u zich netjes gedraagt en dat u goede manieren hebt. Ik bedoel niet dat u er uit moet zien als een modeplaat. Ik bedoel dat u er schoon en netjes uitziet, dat u vriendelijk bent als u spreekt, dat u hoffelijk bent en anderen met achting behandelt. Een ieder van u is een mormoonse jongen. Of u eraan denkt of niet, uw gedrag heeft invloed op de goede naam van de kerk. Wees verstandig. Wees niet zo kortzichtig om alcohol, tabak en verdovende middelen te gaan gebruiken. Dat is gewoon niet verstandig. Het is stom, vergeef mij dit harde woord, om cocaïne, marihuana of welk ander verdovend

middel ook te gebruiken, dat u de controle over uw verstand ontnemt. Na iedere door verdovende middelen veroorzaakte „high” volgt een depressie. Waarom geld besteden aan iets dat u alleen maar kwaad kan doen? Waarom verslaafd raken aan een gewoonte die uw toekomst alleen maar kan verslechteren? Bier en andere vormen van alcohol zullen u geen goed doen. Zij zijn duur, verdoven uw geweten, en kunnen leiden tot de ziekte die alcoholisme heet, die vernederend, gevaarlijk en zelfs dodelijk is. Tabak zal uw leven verkorten. Onderzoek heeft aangetoond dat het verslavend werkt, de longen verzwakt, en statistieken hebben uitgewezen dat iedere sigaret die u rookt uw leven zeven minuten korter maakt.

Wees verstandig. Geloof de woorden des Heren. Hij heeft de prachtige belofte gegeven dat de heiligen die zijn raad in deze dingen volgen „wijsheid en grote schatten aan kennis (zullen) vinden, ja, verborgen schatten;

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.” (Leer en Verbonden 89:19-20.)

Jongelui, wilt u lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat? Wilt u in kennis en inzicht toenemen? Wees dan verstandig en mijd deze dingen die u onvermijdelijk van uw vrijheid zullen beroven, uw gezondheid aan zullen tasten, uw verstand zullen benevelen, en uw leven verkorten.

2. Wees eerlijk.

Wij horen klachten dat in de middelbare scholen waar de heiligen der laatste dagen in de meerderheid zijn, de anderen die niet van onze kerk zijn, zich gediscrimineerd voelen. De meesten van u zullen

op zending gaan, wij hopen allen. U zult dan het belang leren inzien van vriendschap te sluiten met anderen. Nu is de tijd om deze beginselen te beoefenen, om anderen vriendelijk de hand te reiken. Vele jongemannen zijn lid geworden van de kerk door hun vriendschap met een makker op de middelbare school. Ik hoop oprecht dat geen enkele jongen binnen het bereik van mijn stem ooit iets zal doen om een kameraad tegen de kerk of haar leden te bevooroordelen.

Ik zou hieraan willen toevoegen dat ik niet geloof dat er werkelijk reden is voor die beschuldigingen met betrekking tot discriminatie. Maar of zij gegronnd zijn of niet, ik zou willen voorstellen dat wij zo'n houding zouden aannemen dat zij die geen lid van de kerk zijn, aangemoedigd worden om contacten te zoeken zodat ze de prachtige programma's van de kerk leren kennen.

Ik denk aan Edwin Markhams gedicht:

*Hij trok een cirkel die mij
buitensloot -
Een ongelovige, een rebel, iemand die
bespot mocht worden.
Maar liefde en ik waren zo
verstandig het van hem te winnen.
Wij trokken een cirkel die hem
binnensloot!*

(Naar „Outwitted”, in *The Best Loved Poems of the American People*, blz. 67.)

Nu bedoel ik hier beslist niet mee dat de jongens van onze kerk uit behoren te gaan met meisjes die geen lid zijn van de kerk of meisjes van de kerk met jongens die geen lid zijn. Uw kansen om een gelukkig en duurzaam huwelijk te sluiten zullen veel groter zijn als u uitgaat met iemand die actief en getrouw is in de

kerk. Als u met zo iemand uitgaat hebt u de meeste kans om in het huis des Heren te trouwen.

Waar ik voor wil waarschuwen is welke houding ook die een ander vernedert,

„Enkele wenken voor onze jongemannen: wees verstandig, wees eerlijk, wees rein, wees getrouw.”

naar beneden haalt, of leidt tot kwaadspreken over een ander.

Tijdens sportwedstrijden behoort er geen gejuw of boe-geroep te zijn. Er worden wel eens fouten gemaakt door scheidsrechter. De spelers doen wel eens iets dat tegen de regels is. Maar de uitslag van zo'n wedstrijd zal niet veranderd worden door al het gejuw van de wereld.

Wees eerlijk. Vermijd twijfelachtige en oneerlijke gewoontes als u ouder wordt, naar de universiteit gaat en daarna. Eerlijke concurrentie is gezond; maar immorele, oneerlijke of onredelijke praktijken zijn laakbaar, vooral bij een heilige der laatste dagen.

Wees eerlijk. De beste regel die wat dit betreft ooit gegeven werd, werd uitgesproken door de Heer toen Hij zei: „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus.” (Matteüs 7:12.)

3. *Wees rein.*

De Heer Zelf heeft gezegd: „Weest

rein.” (Leer en Verbonden 38:42.) Ik spreek hier in het bijzonder over zedelijke reinheid. Er is onder de hemel geen vervangingsmiddel voor persoonlijke deugd. Wij leven in een tijd dat de wereld weinig waarde hecht aan kuisheid. U, jongemannen van de kerk, kunnen er niet weinig waarde aan hechten. Voor een heilige der laatste dagen betekent het verlies van de deugd onherroepelijk het verlies van zelfrespect, het verlies van respect voor degene met wie hij overtrede heeft, verlies van zelfbeheersing wat geest en lichaam betreft, en verlies van integriteit als drager van het priesterschap. Natuurlijk, er is bekering, en natuurlijk ook vergeving. Maar er zal ook zielesmart en spijt en teleurstelling zijn. Er kan eveneens een schaduw geworpen worden over uw kansen om dienstbaar te zijn in de kerk.

Ik vraag u niet om preuts te zijn. Ik vraag u om deugdzaam te zijn, en ik ben van mening dat er een groot verschil is tussen de twee.

Wees rein. Let op wat u leest. Het lezen van pornografische tijdschriften en dergelijke dingen zal u geen goed doen, integendeel alleen maar veel kwaad. Zij zullen slechts gedachten in u opwekken die uw zelfbeheersing zullen verzwakken. Naar films gaan die alleen maar bestemd zijn om geld uit uw zak te kloppen en in ruil daarvoor slechts minder wilskracht en lage begeerten geven kan niet goed zijn.

4. *Tenslotte, wees getrouw.*

U, jeugd van de kerk, hebt een groots geboorterecht geërd. Misschien zegt u dat niet veel op het ogenblik. Het houdt in dat er voor u grote mannen en vrouwen geweest zijn die wonderbaarlij-

ke en dappere dingen gedaan hebben. Zij hebben besluiten genomen die niet gemakkelijk te nemen waren, en in vele gevallen hebben zij een verschrikkelijke prijs moeten betalen voor die beslissingen. Sommigen van hen gaven zelfs liever hun leven dan de waarheid die zij aangenomen hadden op te geven.

In 1897, toen president Wilford Woodruff negentig jaar was, kwam er een grote menigte kinderen en jonge mensen bijeen in deze tabernakel. Deze bejaarde man, die zoveel verdriet en moeilijkheden had ondervonden, en die de Heer en zijn groots werk zo had liefgehad, stond voor die schare en zei in weloverwogen woorden:

„Ik kan niet verwachten dat ik nog veel langer bij u zal blijven, maar ik wil u wat goede raad geven. U bekleedt een ambt in de kerk en in het koninkrijk Gods en u hebt de macht van het heilige priesterschap ontvangen. De God des hemels heeft u aangesteld en u geroepen in deze dag en dit geslacht. Ik wil dat u hierover nadenkt. Jongemannen, luister naar de raadgevingen van uw broeders. Leef dicht bij God; bid terwijl u nog jong bent; leer te bidden; leer de Geest des Heren te zoeken; maak die Geest een deel van uzelf, dan zal het een geest van openbaring voor u worden, zolang u zo leeft dat u het waardig bent.” (*Wilford Woodruff; History of His Life and Labors*, blz. 602-603.)

Ik zou u iets willen vertellen over drie jongens van achttien jaar. In 1856 waren meer dan duizend van onze mensen, misschien waren er wel voorouders van u bij, in ernstige moeilijkheden terwijl zij over de vlakten trokken naar deze vallei. Door een reeks ongelukkige omstandigheden waren zij laat vertrokken. In de hooglanden van Wyoming kwamen zij

in de sneeuw terecht en het was bitter koud. Hun situatie was hopeloos en er vielen iedere dag doden.

President Young hoorde over hun moeilijkheden toen de oktoberconferentie op het punt stond te beginnen. Hij vroeg onmiddellijk om muil dieren, wagens en bestuurders en om voorraden om de in nood verkerende heiligen te gaan helpen. Toen de eerste groep de gestrande heiligen bereikte waren er niet genoeg wagens om alle heiligen te vervoeren. De helpers moesten er daarom op aandringen dat de mensen met hun handkarren verder gingen.

Toen zij op 3 november de Sweetwater rivier bereikten, dreven er stukken ijs in het ijsskoude water. Na alles wat die mensen doorgemaakt hadden en verzwakt als zij waren, leek het hun onmogelijk die rivier over te trekken. Het kwam hun voor dat in dat ijsskoude water stappen hetzelfde zou zijn als de dood zelf ingaan. Mannen die eens sterk geweest waren zaten op de bevroren grond en huilden, net als de vrouwen en kinderen. Dat konden zij niet meer opbrengen.

Nu lees ik verder voor uit het verslag: „Drie achttienjarige jongens uit de groep die ze te hulp gekomen waren brachten uitkomst. Tot een ieders verbazing zagen zij hoe zij bijna ieder lid van de ongelukkige handkarrengroep door de ijsskoude rivier droegen. De lichamelijke inspanning die dit vergde en de kou waaraan zij blootgesteld werden waren zo groot dat deze jongens later alle drie aan de gevolgen hiervan stierven. Toen president Brigham Young van deze heldendaad hoorde, huilde hij als een kind, en later verklaarde hij in het openbaar: „Door die daad alleen al zullen C. Allen Huntington, George W.

Grant en David P. Kimball eeuwige zaligheid in het celestiale koninkrijk van God, werelden zonder einde, beërvén.” (*Improvement Era* van februari 1914, blz. 288.)

Hebt u het gehoord, deze jongen waren toen achttien jaar oud. Volgens het programma dat toen toegepast werd, waren zij waarschijnlijk dragers van het Aäronische priesterschap. Groot was hun heldenmoed, heilig het offer van gezondheid en later zelfs leven dat zij gebracht hebben om anderen te helpen. Zij maken deel uit van het erfdeel van het Aäronische priesterschap dat achter u ligt. Wees trouw, mijn jonge broeders, wees trouw aan dat grote erfeel.

„Trouw aan 't geloof dat onz' ouders beleden,

Trouw aan 't geloof, waar de mart'laars voor streden,

Wat God beval, of spreken zal,

Daarvoor staan w'immer onwrikbaar pal!”

(*Lofzang*, nr. 32.)

Dit zijn mijn vier wenken voor jongens: „Wees verstandig, wees eerlijk, wees rein en wees getrouw. God heeft u zijn heilige priesterschap gegeven. Dat u daar in uw levenswandel rekening mee moogt houden, is mijn nederig gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De volmaakte wet van de vrijheid

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Ik heb deze toespraak de titel gegeven „De volmaakte wet van de vrijheid.” Als jongen maakte de bekende leuze van Patrick Henry „Geef mij de vrijheid of geef mij de dood” veel indruk op mij.

De betekenis van het woord *vrijheid* is moeilijk te omschrijven. Abraham Lincoln was van mening dat er geen goede definitie van het woord bestond. „Wij zijn allen voor de vrijheid,” zei hij,

„maar als wij dat woord gebruiken bedoelen wij niet hetzelfde. Voor sommigen kan het woord betekenen dat ieder mens mag doen wat hij wil met zichzelf en het produkt van zijn werk; maar voor anderen kan (vrijheid) wel betekenen dat zij mogen doen wat zij willen met andere mensen en het produkt van hun werk.”

Ook zei hij: „De herder verjaagt de wolf van de keel van het schaap, waarvoor het schaap hem dankt als zijn bevrijder, terwijl de wolf hem dezelfde daad kwalijk neemt.” (*Familiar Quotations*, blz. 523.)

De omstandigheden sinds de tijd van Lincoln zijn veranderd maar het woord *vrijheid* wordt nog altijd voor allerlei doeleinden gebruikt. De vrijheid waar wij echter gewoonlijk over spreken bestaat uit drie onderdelen: (1) politieke onafhankelijkheid, (2) economische onafhankelijkheid en (3) vrije wil.

Ik zou willen dat wij streefden naar de vrijheid die deze drie vrijheden omvat, en nog meer. Ik zou willen dat wij streefden naar de vrijheid van de ziel,

„Gehoorzaamheid aan de wet van Christus maakt de ziel vrij, de hoogste vorm van vrijheid.”

waarvan zij alle drie deel uitmaken. Ik zou willen dat wij die gezegende toestand zouden kunnen bereiken, die in een openbaring aan de profeet Joseph Smith als volgt werd beschreven: „Laat

deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden.” (Leer en Verbonden 121:45.) Jezus heeft gezegd dat iemand die zich verheugen kan in zo'n vrijheid „werkelijk vrij” is. (Johannes 8:36.) Hij bezit volmaakte vrijheid.

Ik wil uw aandacht vragen voor enkele illustraties die de bewering steunen dat hoewel politieke onafhankelijkheid, economische vrijheid, en de vrije wil misschien bijdragen tot de vrijheid van de ziel, zij deze niet garanderen.

Ten eerste politieke onafhankelijkheid en macht:

Op dit gebied behoren de wapenfeiten van Alexander de Grote misschien tot de meest bekende. Dank zij zijn grote lichamelijke moed, zijn stuwende energie en levendige verbeeldingskracht was hij op de onrijpe leeftijd van tweeëndertig jaar reeds de meester van de in zijn tijd bekende wereld. Maar hij was ver van vrij, want hij was niet meester over zichzelf. Hij stierf in zijn drieëndertigste jaar, een slachtoffer van zijn eigen uitspattingen. De vrijheid van de ziel was hem volkomen vreemd.

Kardinaal Wolsey (Engelse kardinaal en staatsman) moest tot zijn verdriet leren hoe weinig politieke onafhankelijkheid en zelfs politieke macht kunnen bijdragen tot de ware vrijheid. Misschien herinnert u zich dat hij een lang leven doorbracht in dienst van drie Engelse koningen, en daarbij grote vrijheid en politieke macht genoot. Uiteindelijk werd hem al zijn grootheid ontnomen door een ongeduldige koning. In Henry VIII laat William Shakespeare hem tegenover zijn vriend Cromwell de klacht uiten dat hij beter met de helft van de ijver waarmee hij zijn koning gediend

heeft, God had kunnen dienen, dat hij dan op zijn leeftijd niet onbeschermd aan zijn vijand overgeleverd was geweest. (Zie *Henry VIII*, bedrijf 3, tafereel 2.)

Enkele jaren geleden stond er een artikel in een tijdschrift over enkele financiële slimmerds van deze eeuw. Daarin stond dat sommige van deze mannen failliet en onteerd gestorven waren; anderen hadden zelfmoord gepleegd, en enkelen hadden enige tijd in de gevangenis doorgebracht. Al deze mannen hadden, in alle geval tijdelijk, economische vrijheid verkregen, maar hun economische welvaart had ze geen vrijheid van de ziel gebracht.

Hoewel het zelden of nooit beweerd wordt dat politieke onafhankelijkheid of economische vrijheid alleen volmaakte vrijheid brengt, wordt niet zelden de vrije wil als een synoniem van de vrijheid van de ziel beschouwd. En het is waar dat het door God gegeven recht om zelf zijn gedragslijn te bepalen een onmisbaar onderdeel is van die vrijheid. Zonder onze vrije wil kunnen wij nauwelijks van welke soort vrijheid ook genieten, zij het politieke, economische of persoonlijke vrijheid. De vrije wil is een van onze belangrijkste erfenissen. Wij zijn er grote dankbaarheid voor verschuldigd aan onze Hemelse Vader. God gaf de vrije wil aan de mens in de hof van Eden. (Zie *Mozes 7:32*.)

Maar de vrije wil, hoe kostbaar ook, is in zichzelf nog niet de volmaakte vrijheid die wij zoeken, en leidt er ook niet noodzakelijkerwijs naar toe. Het is zelfs een feit dat door hun vrije wil te gebruiken meer mensen in politieke, economische en persoonlijke slavernij zijn geraakt dan dat er mensen zijn die echt vrij geworden zijn.

De Nephieten bijvoorbeeld gebruikten op een gegeven ogenblik hun vrije wil op zo'n manier dat het enige resultaat politieke slavernij kon zijn. Dit deden zij terwijl zij leefden onder een regering die hun gebruik van de vrije wil zeker stelde. „Want daar hun wetten en regeringen door de stem des volks werden vastgesteld,” staat er in het verslag, „en zij, die het kwade verkozen, talrijker waren dan zij, die het goede verkozen, . . . (konden zij) door wet noch rechterlijke macht. . . worden bestuurd, tenzij dit tot hun ondergang was.” (*Helaman 5:2-3*.) Onder die omstandigheden kozen zij goddeloze mannen, die zeker hun politieke vrijheid zouden vernietigen, ter vervanging van rechtvaardige mannen die die vrijheden in het verleden hadden beschermd en dit in de toekomst ook waren blijven doen.

Door hun vrije wil te gebruiken en een koning te kiezen geraakten de Jaredieten in slavernij. (Zie *Ether 6:21-7:5*.)

Dit vond ook weer plaats in de dagen van Israël. Het volk verwierp de regering door richters, die God ingesteld had, en eiste van Samuël dat hij hun een koning zou geven. Ondanks Samuëls waarschuwing dat een koning van hun kinderen dienstknechten zou maken, ze zou belasten met zware lasten en diensten, en ze tot oorlog zou oproepen, weigerde het volk naar Samuël te luisteren en zei: „Neen, toch moet er een koning over ons zijn; dan zullen ook wij zijn als alle andere volken.” (1 *Samuël 8:19-20*.)

Samuël zalfde daarom Saul tot koning over hen. Zoals Samuël voorspeld had werden hun zware lasten opgelegd, hun zonen en dochters werden dienstknechten en dienstmaagden van de koning gemaakt, en er kwam oorlog. De natie werd verdeeld in twee koninkrij-

ken, Israël en Juda, en beide werden op hun beurt weggevoerd in gevangenschap. Zij verloren niet alleen hun politieke vrijheid, maar er kwam zelfs een einde aan het politieke bestaan van hun naties.

Een klassiek voorbeeld van het verliezen van economische vrijheid door het verkeerd gebruiken van de vrije wil kunnen wij vinden in het boek Genesis. In plaats van hun vrije wil te gebruiken en het nodige te doen om in tijden van nood voor zichzelf te kunnen zorgen, vertrouwden de Egyptenaren op de regering. Toen de hongersnood kwam waren zij dan ook genoodzaakt om voedsel van de regering te kopen. Eerst gebruikten zij hun geld. Toen dat op was gaven zij hun vee, toen hun land; en tenslotte waren zij gedwongen om zichzelf als slaven te verkopen, om maar eten te kunnen. (Zie Genesis 41:54-56; 47:13-26.)

Wij zijn zelf al een heel eind deze weg opgegaan in de laatste eeuw. Mijn raad is dat wij op ons hoede zijn voor de leer die ons aanmoedigt om onze zekerheid bij de regering te zoeken in plaats van

ons vertrouwen te stellen in onze eigen ijver.

Herinnert u zich het verhaal van Alexander Pope van de landmuis die op bezoek gaat bij de stadsmuis en daar onthaald wordt op allerlei lekkers, maar dan bijna gevangen wordt door een kat? Hij vertelt zijn gastheer dan ook, dat hij liever teruggaat naar zijn holle boom en de voorkeur geeft aan een korst brood en zijn vrijheid.

Wat het verlies van persoonlijke vrijheid betreft door het verkeerd gebruiken van de vrije wil, ons dagelijks leven is vol tragische bewijzen ervan. Wij zien de alcoholist met zijn hunkering naar drank, de verslaafde aan verdovende middelen in zijn razernij; en nog erger de man met perverse neigingen die voorgoed zijn mannelijkheid heeft verloren. Wie zou durven zeggen dat dergelijke mensen vrij zijn?

Ondanks het feit dat men door hem verkeerd te gebruiken politieke, economische en persoonlijke vrijheid kan verliezen, zal de vrije wil altijd blijven bestaan omdat het een eeuwig beginsel is. De vrije wil van ieder mens wordt echter vergroot of verkleind door de manier waarop hij die wil gebruikt. Ieder verkeerd besluit dat men maakt beperkt het gebied waarin daarna de vrije wil gebruikt kan worden. Hoe verder men gaat met het nemen van verkeerde besluiten door de vrije wil te gebruiken, hoe moeilijker wordt het om het verloren terrein terug te vinden. Als men er maar lang genoeg mee doorgaat kan men een punt bereiken waarna teruggaan niet meer mogelijk is. Men is dan een verachtelijke slaaf. Door zijn vrije wil te gebruiken, heeft men het gebied waarin men kan handelen zo beperkt dat men geen vrije wil meer heeft.

Samuël, de Lamaniet, zei eens het volgende tot degenen die zo bleven handelen: „En in de dagen uwer armoede zult gij tot de Here roepen; en gij zult tevergeefs roepen, want uw verdelging is alreeds over u gekomen en uw ondergang is verzekerd; en te dien dage zult gij wenen en huilen, zegt de Here der heirscharen. En dan zult gij klagen, en zeggen: . . .

O, dat wij ons hadden bekeerd ten dage, dat het woord des Heren tot ons kwam . . .

Ziet, wij zijn omringd door duivelen, ja, wij zijn omgeven door de engelen van hem, die heeft getracht onze ziel te gronde te richten. . . O, Here, kunt Gij Uw toorn niet van ons afwenden? En dit zullen uw woorden zijn in die dagen.

Doch ziet, de dagen van uw proeftijd zijn voorbij; gij hebt de dag uwer zaligheid uitgesteld, totdat het voor immer te laat is, en uw ondergang is verzekerd.” (Helaman 13:32, 36-38.)

De arme zielen hebben zichzelf in de

macht van Lucifer en zijn volgelingen geplaatst, die, zoals u zich zult herinneren Verderf werd. (Zie Leer en Verbonden 76:26.) Uiteindelijk zullen zij in de buitenste duisternis uitgeworpen worden, en deze straf is dan het natuurlijk gevolg van de keuzen die zij gedaan hebben terwijl zij hun vrije wil gebruikten. Het feit dat zij oorspronkelijk door hun Schepper begiftigd waren met een vrije wil spaart ze niet voor de verschrikkelijkste slavernij, de slavernij der zonde.

Evenals het nemen van verkeerde besluiten de vrije wil beperkt en tot slavernij leidt, zo zal het nemen van de juiste besluiten de mogelijkheden om zijn vrije wil te gebruiken vergroten en tot volmaakte vrijheid leiden. In feite kan men hierdoor de vrijheid van de ziel bereiken hoewel men tegelijkertijd de politieke, economische en persoonlijke vrijheid moet missen.

Laten wij als voorbeeld de profeet Joseph Smith nemen. Hier was een man

die de vrijheid van de ziel bezat hoewel hij bijna alle andere vrijheden moest missen. Wat hij in zijn leven moest meemaken kan in sommige opzichten vergeleken worden met wat de apostel Paulus moest ondergaan. Deze werd dikwijls geslagen, gevangen gezet, en herhaaldelijk geconfronteerd met de dood. Deze gebeurtenissen samenvattend schreef hij aan de Korintiërs:

„Van de Joden heb ik vijfmaal de veertig-min-één slagen ontvangen, driemaal ben ik met de roede geselsd, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een etmaal heb ik doorgebracht in volle zee; telkens op reis, in gevaar door rivieren, in gevaar door rovers, in gevaar door volksgenoten, in gevaar door heidenen, in gevaar in de stad, in gevaar in de woestijn, in gevaar op zee, in gevaar onder valse broeders; in moeite en inspanning, tal van nachten zonder slaap, in honger en dorst, tal van dagen zonder eten, in koude en naaktheid.” (2 Korintiërs 11:24-27.)

Ondanks dit alles kon hij zijn geliefde Timoteüs vanuit zijn cel in Rome, kort voor zijn dood, schrijven: „Reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden staat voor de deur. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige rechter, mij zal geven, doch niet alleen mij, maar ook allen, die zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Timoteüs 4:6-8.)

Voorzeker heeft Paulus, in zijn ziel, volmaakte vrijheid bezeten.

De conclusie van de apostel dat de beloning die door hem verkregen wordt ook voor anderen beschikbaar is, geeft

aan dat er een manier van leven is waardoor een ieder van ons deze verkrijgen kan, en ik geloof dat dit zo is.

Vele jaren geleden, toen ik eens in de trein door Cleveland, Ohio reisde, zag ik op een gebouw de woorden staan: „Gehoorzaamheid aan de wet is vrijheid”. Als het woord *wet* op de juiste manier geïnterpreteerd wordt, hebben wij hier een gezegde dat een essentiële waarheid weergeeft. Door er drie woorden tussen te voegen krijgen wij de verklaring: „Gehoorzaamheid aan de wet van Christus is vrijheid.” (Zie Leer en Verbonden 88:21.) Deze verklaring houdt niet alleen de volmaakte wet van de vrijheid in, maar wijst ook de weg naar de volmaakte vrijheid.

In het achtste hoofdstuk van Johannes wordt een twistgesprek van Jezus met de leiders van de joden beschreven. Zij verwierpen Hem natuurlijk, maar anderen die Hem hoorden geloofden in Hem en tot hen zei Hij: Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken. (Johannes 8:31-32.)

De vrijheid die zo verkregen wordt, dat wil zeggen door gehoorzaamheid aan de wet van Christus, is vrijheid van de ziel, de hoogste vorm van vrijheid. En het heerlijkste ervan is dat het binnen het bereik van een ieder van ons ligt, wat de mensen om ons heen, of zelfs de naties, ook doen. Alles wat wij ervoor moeten doen is de wet van Christus te leren en deze te gehoorzamen. Die wet te leren en te gehoorzamen is het belangrijkste doel van het sterfelijk leven van iedere ziel.

Dat God met ons moge zijn en ons moge zegenen op onze weg naar de volmaakte vrijheid is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wie gelooft, wat wij gehoord hebben?”

*Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Wilt u met mij over de volgende vragen nadenken?

Als u in Jeruzalem gewoond had in de dagen van Jezus, zou u Hem dan aanvaard hebben als de Zoon van God, zoals Petrus en de apostelen? Of zou u gezegd hebben dat Hij van de duivel bezeten was en wonderen verrichtte door Beëlzebul, zoals Annas en Kajafas beweerden?

Als u in Nazaret of in Kana of Kafarnaüm gewoond had, zou u dan het nieuwe geloof, dat door een paar eenvoudige vissers gepredikt werd, hebben geloofd? Of zou u zich gehouden hebben aan de tradities van uw vaders waardoor geen zaligheid verkregen kon worden?

Als u in Korinte of Efeze gewoond had, zou u dan het vreemde nieuwe evangelie dat door Paulus gepredikt werd, hebben geloofd? Of zou u uw vertrouwen gesteld hebben in de grillige tradities en vormen van godsdienst die er toen heersten?

Wilt u, als u nu in New York of London of Parijs, in Chicago, Los Angeles of Salt Lake City woont, de nieuwe en toch oude godsdienst aanvaarden, het nieuwe en toch oude evangelie, de nieuwe en toch oude levenswijze die God opnieuw heeft geopenbaard in onze dagen? Of wilt u kerken blijven steunen die geen werkelijke overeenkomst meer vertonen met de kerk die onder de vroegere heiligen opgericht werd? Wat is uw reactie als u een profetische stem hoort, als een apostolisch getuigenis wordt gegeven in uw aanwezigheid, als die dienstknechten des Heren u een boodschap brengen van hun Meester? Geloofst u dit dan of gelooft u het niet?

Als u in ernstige bewoordingen wordt verteld dat Joseph Smith door God geroepen werd, dat door hem de volheid van het eeuwige evangelie werd hersteld, en dat de Heer zijn kerk opnieuw gevestigd heeft onder de mensen, gelooft

u het dan? Of wilt u zich evenals Annas en Kajafas houden aan de dingen zoals ze zijn en uw eeuwige zaligheid toevertrouwen aan door mensen gemaakte godsdiensten waarvan er zoveel zijn?

Mag ik, met deze vragen voor ons, zo vrij zijn om deze plechtige verklaring af te leggen: Wij zijn de dienstknechten van de Heer, en Hij heeft ons een boodschap gegeven om aan alle mensen te brengen. Wij zijn zwak en eenvoudig en niet geleerd. Uit onszelf kunnen wij niets, maar in de kracht des Heren zullen wij niet falen. Het is zijn macht die ons steunt en leidt.

Wij weten wat er in de toekomst te gebeuren staat, de oorlogen en de plagen en de rampen die spoedig de wereld zullen teisteren als een verterend vuur. Dit is een duistere dag van droefenis en verdriet. In de hemel verzamelen zich donkere wolken; de mensen bezwijmen van angst (zie Lucas 21:26); de naties zijn verward en weten niet tot wie zij zich kunnen wenden om vrede en zekerheid te vinden.

Dit is een dag waarin waanzinnige mensen op hoge posten in een oogwenk, plotseling, zulke verschrikkelijke wapens kunnen ontketenen dat er tussen zonsopgang en zonsondergang miljoenen doden kunnen vallen.

Er is nog nooit zo'n verschrikkelijke tijd geweest als deze. De goddeloosheid is wijd verspreid; alle perversies en alle zonden van Sodom hebben hun aanhangers. En het geopenbaarde woord verzekert ons dat, tot de komst van de Zoon des Mensen, de toestanden erger zullen worden, niet beter.

Het is vanwege het kwaad dat de aarde bedekt, omdat de mensen van de verordeningen des Heren zijn afgedwaald en zijn eeuwig verbond hebben verbroken,

omdat velen de wegen van de wereld bewandelen en vleselijk en duivelachtig geworden zijn, dat de Heer ons een boodschap gegeven heeft om aan onze medemensen te verkondigen.

„Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen,” zei Hij, „riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden.” (Leer en Verbonden 1:17.)

„De boodschap van de herstelling omvat drie grote waarheden: het goddelijke zoonschap van Christus, de goddelijke roeping van de profeet Joseph Smith, en de waarachtigheid en goddelijkheid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.”

Wat is dan onze boodschap voor alle mensen? Het is de boodschap van de herstelling. Het is de blijde boodschap dat een genadig God de volheid van zijn eeuwig evangelie heeft hersteld. Het is het heilig woord dat alle mensen, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie, zalig kunnen worden.

De boodschap van de herstelling omvat drie grote waarheden, waarheden die door de gehele mensheid aanvaard moeten worden als zij gered wil worden.

Deze zijn, ten eerste: het goddelijke zoonschap van Christus; ten tweede: de goddelijke roeping van de profeet Joseph Smith; en ten derde: de waarheid en goddelijkheid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

En zo heeft de Heer ons dan geboden om de blijde boodschap uit te dragen, het evangelie te prediken, een waarschuwend stem te verheffen, datgene te zeggen wat Hijzelf gezegd zou hebben als Hij zich persoonlijk onder de mensen bevond zoals vroeger.

Onze positie, status en goddelijke opdracht zijn dezelfde als die van de profeten en apostelen van weleer. Ook wij zijn de vertegenwoordigers van de Heer, zijn ambassadeurs; wij zijn evenals zij, wettige bestuurders die de macht hebben om op aarde te binden en het in de hemel voor eeuwig te laten verzegelen.

In sommige kringen is het nog steeds de gewoonte om te zeggen dat mormonen geen christenen zijn en ons geloof in en onze trouw aan de Heer Jezus Christus in twijfel te trekken.

Als een christen zijn betekent dat men in Christus gelooft, Hem als de Zoon van God aanvaardt in de volle betekenis van deze woorden; als het betekent het ware evangelie te hebben in zijn eeuwige volheid; als het betekent te geloven wat Petrus en Paulus geloofden en broederschap te vinden in dezelfde kerk als die waartoe zij behoorden; als het betekent de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, onze medemensen lief te hebben, en onszelf onbesmet van de wereld te bewaren (zie Leer en Verbonden 59:9), waar zullen wij dan echte christenen vinden behalve onder de heiligen der laatste dagen?

Ik zou zo ernstig, zo eenvoudig en zo duidelijk als ik maar kan willen zeggen dat wij in Christus geloven en met alle macht ernaar streven zijn geboden te houden. Hij is onze Heer, onze God, en onze Koning. Het is zijn evangelie dat wij hebben ontvangen.

Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken van Christus, wij profeteren in zijn naam, en wij weten dat er onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven is, waardoor wij behouden kunnen worden. (Zie Handelingen 4:12.)

Wij leren en getuigen dat Hij de Eerstgeborene van de Vader is, dat Hij als God is, dat Hij zelf God de Almachtige is, de grote Jehova, de Schepper van deze aarde en van alle vormen van leven.

Wij weten dat Hij de God van Israël is, de beloofde Messias, de Eniggeborene van de Vader.

Wij weten dat de Heer Jezus een tabernakel van vlees aannam, dat Maria zijn moeder was en God zijn Vader, en dat Hij van zijn moeder de macht van de sterfelijkheid en van zijn Vader de macht van de onsterfelijkheid erfde.

Het was deze tweevoudige aard, dit sterfelijke en toch goddelijke zoonschap, dat Hem in staat stelde de oneindige en eeuwige verzoening tot stand te brengen en de mens te verlossen van de tijdelijke dood en de geestelijke dood die in de wereld gekomen waren door de val van Adam.

In sommige kringen is het de gewoonte om te zeggen dat wij de profeet Joseph Smith zo hoog achten dat zelfs de Heer Jezus een tweede plaats inneemt.

Het is waar dat Joseph Smith een van de twaalf of twintig profeten is die boven alle mensen uitsteken wegens hun grootheid en geestelijk formaat. Het is waar

dat zijn plaats in de hemelse hiërarchie hem tot een profeet der profeten en een ziener der zieners maakt. Hij evenaart Henoeh en Abraham en Mozes. Maar de zaligheid is in Christus, niet in Abraham, niet in Mozes en niet in Joseph Smith.

Alle profeten zijn dienstknechten des Heren. Hun opdracht is zijn woord te onderwijzen en zijn wil te doen. Zij prediken het evangelie en verrichten zijn verordeningen. Hun taak is zielen tot Christus te brengen.

En dat geldt ook voor Joseph Smith. Hij zag God; engelen bedienden hem; visioenen van de eeuwigheid openden zich voor zijn ogen. Hij is degene door wie het evangelie werd hersteld, en aan wie de Heer de sleutels van het koninkrijk gaf.

Voor deze tijd, deze eeuw, deze bedeling, is Joseph Smith de openbaarder van Christus en van de kennis van zaligheid. Onder leiding van de Heer organiseerde hij de enige ware en levende kerk op aarde. (Zie Leer en Verbonden 1:30.)

De kerk is een georganiseerd lichaam van ware gelovigen; het is de broederschap van hen die het heilig evangelie hebben aangenomen; en het evangelie is het plan van zaligheid. De hogere priesterschap bedient het evangelie; de kerk is de organisatie waardoor de zaken van de Heer op aarde geregeld worden en waardoor de zaligheid beschikbaar wordt gesteld aan allen die geloven en gehoorzamen.

En daarom brengen wij, dienstknechten des Heren, gehoorzaam aan zijn geboden, zijn boodschap aan de wereld. Wij getuigen van Christus die opnieuw openbaard is door Joseph Smith en wij nodigen een ieder uit zijn evangelie te aanvaarden en lid te worden van zijn

Ouderling Bruce R. McConkie en ouderling Thomas S. Monson van de Raad der Twaalf Apostelen.

kerk en erfgenamen te worden van het koninkrijk waar Hij en zijn Vader wonen.

Wat de profeten van weleer deden tijdens hun bediening, doen wij nu. Wij zeggen wat zij gezegd hebben: Bekeer u en geloof het evangelie, want het koninkrijk der hemelen is nabij. (Zie Matteüs 3:2.) Verlaat Babylon; vlucht naar Zion; zoek een schuilplaats in een van haar ringen. Verblijf in heilige plaatsen, en bereid u voor op de wederkomst van de Zoon des Mensen. (Zie Leer en Verbonden 45:32.)

Zaligheid komt tot degenen die het ware evangelie aannemen en zijn wetten naleven. Zaligheid is voor degenen die de Heer aanroepen in machtig gebed totdat Hij zijn geest op hen uitstort.

Het was Paulus die zei:

„Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben? Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn?” (Romeinen 10:13-14.)

Waarlijk „zo is dan het geloof uit het horen” van het woord van God onderwezen door een wettige bestuurder die door God geroepen is. (Romeinen 10:17.) En zoals het vroeger was, zo is het heden ten dage - het heeft „Gode behaagd door de dwaasheid der prediking te redden.” (1 Korintiërs 1:21.)

Onze boodschap is er een van blijdschap en vreugde, glorie en eer. Ware gelovigen verheugen zich altijd in het evangelie.

Wij zeggen niet dat iedereen, die het herstelde evangelie aanneemt, aan de oorlogen en rampen van de laatste dagen zal ontsnappen. Maar wij zeggen wel dat al hun verdriet en lijden door de vreugde van het evangelie overvleugeld zullen worden.

Sommigen die oprecht en getrouw zijn zullen in de dagen die voor ons liggen met de goddelozen omkomen. Maar wat maakt het uit of wij leven of sterven als wij Christus gevonden hebben en Hij ons tot de zijne verzegeld heeft?

Waarom zouden wij ons zorgen maken als wij ons leven moeten opofferen voor de zaak van de waarheid en de gerechtigheid of ter verdediging van onze godsdienst, ons gezin en onze vrije instellingen?

Wij houden ons niet met gretige handen

aan het leven vast, in angst voor de toekomst. Wanneer wij eenmaal het evangelie aangenomen hebben en verzoend zijn met God door de bemiddeling van Christus, wat maakt het dan nog uit of wij opgeroepen worden tot het rijk der vrede om daar op onze erfenis te wachten bij de opstanding der rechtvaardigen?

Door onze hoop op Christus weten wij dat wij op zullen staan en in heerlijke onsterfelijkheid een plaats zullen ontvangen bij Abraham, Isaak en Jakob in Gods koninkrijk, om er nooit meer uit te gaan.

Ouderling Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalf Apostelen.

„Wie gelooft,” zoals Jesaja het uitdrukte, „wat wij gehoord hebben, en aan wie is de arm des Heren geopenbaard?” (Jesaja 53:1.)

Wie zal onze woorden geloven en wie zal onze boodschap horen? Wie zal de naam van Joseph Smith eren en het evangelie dat door hem is hersteld aannemen?

Wij zouden antwoorden: Dezelfde mensen die de woorden van de Heer Jezus en de apostelen en profeten van weleer geloofd zouden hebben als zij in hun tijd geleefd hadden.

Als u de woorden van Joseph Smith gelooft, zou u geloofd hebben wat Jezus en de profeten van vroeger gezegd hebben.

Als u Joseph Smith en zijn boodschap verwierpt, zou u Petrus en Paulus en hun boodschap hebben verworpen. Als u de profeten die de Heer in uw tijd zendt

aanneemt, neemt u ook de Heer die ze zond aan.

Als u het herstelde evangelie verwierpt en uw bedenkingen heeft op het plan van zaligheid dat onderwezen wordt door degenen die God in deze laatste dagen heeft gezonden, zou u dezelfde leringen hebben verworpen toen zij onderwezen werden door de profeten en apostelen van weleer.

Ik heb duidelijk gesproken over onze verplichtingen als dienstknechten van de Heer om de boodschap van de herstelling aan de wereld te verkondigen. Dit doen wij nu voorzover onze tijd, talenten en middelen het toelaten.

Maar hoe staat het nu met degenen aan wie de boodschap gebracht wordt? Hoe staat het met de andere kinderen van onze Vader die Christus en zijn evangelie zoals zij door Joseph Smith zijn geopen-

baard nog niet hebben aangenomen? Heeft ieder mens op aarde niet de persoonlijke verplichting om de waarheid te zoeken, de waarheid te geloven en de waarheid na te leven?

Wij nodigen alle mensen van alle sekten, partijen en kerkgenootschappen uit om na te denken over vragen als de volgende:

Honger en dorst ik naar de gerechtigheid zoals de heiligen van weleer? (Zie Matteüs 5:6.)

Ben ik onbevooroordeeld en ben ik bereid om alles te toetsen en het goede te behouden? (Zie 1 Tessalonicenzen 5:21.)

Ben ik bereid om nieuw licht en nieuwe waarheid van de hemel te ontvangen, licht en waarheid die van een barmhartige God komen; in wiens ogen een ziel nu even kostbaar is als vroeger.

Heb ik de zedelijke moed om te onderzoeken of Joseph Smith door God geroepen werd, of hij en zijn opvolgers dezelfde sleutels van het koninkrijk Gods hebben als Petrus, Jakobus en Johannes vroeger?

Ben ik bereid de prijs te betalen voor zulk een onderzoek om een persoonlijk getuigenis te verkrijgen, dat mij vertelt wat ik moet doen om vrede te vinden in deze wereld en een erfgenaam te worden van het eeuwige leven in de komende wereld?

Wij getuigen dat God ons het eeuwige evangelie gegeven heeft en wij nodigen alle mensen uit om te komen en deel te nemen aan de zegeningen die het evangelie met zich meebrengt.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Heiliging door zendingswerk

*- Ouderling William R. Bradford
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik getuig plechtig tot u dat God, de Eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, in deze bedeling zijn verschenen. Deze twee glorierijke Personen zijn

werkelijk aan de jongeman Joseph Smith verschenen en hebben met hem gesproken.

Dit gebeurde in 1820. Sindsdien zijn de

hemelen opengebleven. De volheid van het evangelie is hersteld. Engelen werden gezonden als heilige boodschappers. Wij hebben verslagen ontvangen die ons vertellen hoe God handelt met zijn kinderen. De Heilige Geest heeft de waarheden uitgestort van Gods plan voor de zaligheid van zijn zonen en dochters.

De ware kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, is georganiseerd onder leiding van Jezus Christus Zelf.

Er zijn profeten en apostelen geroepen. Zij hebben macht ontvangen van boven. Zij zijn bijzondere getuigen van Jezus Christus in de gehele wereld.

In het bezit van de sleutels worden zij uitgezonden om de deuren te openen voor de verkondiging van het evangelie van Jezus Christus. Door hun werk worden deuren geopend. Het evangelie wordt door de gehele wereld gepredikt. Geïnspireerd en geleid door de Heer, hebben deze profeten, zieners en openbaarders de discipelen van Jezus Christus geroepen en ze uitgezonden zoals geboden werd:

„En de waarschuwendende stem zal tot alle mensen zijn gericht, bij monde van Mijn discipelen, die Ik in deze laatste dagen heb gekozen.

En zij zullen uitgaan, en niemand zal hen tegenhouden, want Ik, de Here, heb hun geboden.

Daarom, vreest en beeft, o gij volk, want wat Ik, de Here, daarin heb besloten, zal in vervulling gaan.” (Leer en Verbonden 1:4-5, 7.)

Op het ogenblik zijn er ongeveer dertigduizend zendelingen werkzaam in 188 zendingengebieden. Zij verkondigen het evangelie in 71 naties en gebieden in 48 verschillende talen.

Duizenden kinderen van onze Vader horen het evangelie, ontvangen een getuigenis van de waarheid en worden gedoopt in zijn ware kerk. Er zijn nu ongeveer vijf miljoen leden.

Het succes van ons zendingswerk stemt ons nederig en wij verheugen ons erin. Wij erkennen de hand des Heren en de toewijding van zijn discipelen in datgene wat wij tot nu toe hebben bereikt. Maar er is nog veel te doen.

Wij zijn van mening dat het werk erg dringt en vragen ons af of wij het niet zouden kunnen bespoedigen. Wij maken ons er zorgen over dat niet allen, die deel zouden moeten en kunnen nemen aan dit werk, de grondbeginselen en de reden waarom Gods bevel om het evangelie aan de gehele wereld te verkondigen werd gegeven, ook werkelijk begrijpen. Hoewel er nu dertigduizend zendelingen aan het werk zijn, zouden er veel meer moeten en kunnen zijn. Als zij naar voren zouden willen komen om hun heilige plicht te doen, zou het werk met een snelheid en met een omvang die onze hoogste verwachtingen overtreft verlicht kunnen worden.

Ik heb hierover nagedacht en gebeden. Ik heb naar woorden gezocht en de hemel gesmeekt mij macht te geven om ze te zeggen, zodat degenen die getrouw behoren te zijn in dit werk, gemotiveerd zouden worden.

De woorden zijn in mij opgekomen. Het zijn eenvoudige woorden. Zij zijn reeds dikwijls onderwezen. Ze te zeggen is herhalen wat u al vele malen gehoord hebt. Zij nodigen ons uit om tot Christus te komen om door Hem vervolmaakt te worden. Dit kan gebeuren door Hem te dienen met ons gehele hart, macht, verstand en sterkte. Als wij dit doen ontvangen wij vergeving van onze zon-

den, worden heilig en onbevlekt en mogen terugkeren tot onze Hemelse Vader om bij Hem te wonen en het soort leven te leven dat Hij leidt.

De Heiland staat met uitgestrekte handen en biedt ons heerlijke zegeningen aan als wij Hem willen dienen. Als wij bestuderen wat dit dienen inhoudt, zullen wij gaan inzien dat het fundamenteel bestaat uit het onderwijzen van de waarheid van zijn evangelie aan hen die het niet kennen.

Maar zelfs ondanks de eenvoud van de woorden en de goddelijke bron waar zij vandaan komen, en zelfs met de belofte van eeuwige zegeningen, zijn er nog steeds leden die zouden moeten en kunnen dienen, die er de voorkeur aan geven niet te dienen.

„Op zending gaan - een prachtige gave in tijd om zich te reinigen en te louteren, een van uw beste gelegenheden om kandidaat te worden voor het celestiale koninkrijk.”

Ik vraag mij dan ook af of zij het dubbele doel van het zendingswerk begrijpen; ten eerste om de zendeling zelf te heiligen, en ten tweede, om bekeerlingen een kennis van de waarheden van het herstelde evangelie van Jezus Christus bij te brengen en ze te dopen in zijn kerk, wat het zekere en natuurlijke resultaat is van het werk van een zendeling die bezig is geheiligd te worden.

De satan probeert dit werk tegen te houden. Zijn methoden zijn arglistig en volhardend. Velen, die dit werk zouden moeten en kunnen doen, worden het slachtoffer van zijn streven. Sommigen worden bedrogen en glijden weg van de waarheid om te experimenteren met datgene wat vals en dwaas is.

Mag ik mij tot u wenden, jongemannen die de leeftijd om geroepen te worden om op zending te gaan naderen of reeds bereikt hebben.

Sommigen van u zeggen in gedachten: „Maar u begrijpt gewoon mijn geval niet. Mijn situatie is anders. Ik ben van plan om een groot jurist te worden, of dokter, of atleet, of een ander belangrijk iemand. Noch de Heer, noch u, kunt toch van mij verlangen dat ik mijn studie op zo'n belangrijk ogenblik onderbreek. Een zending zou mijn toekomstplannen in de war brengen.”

Anderen denken: „Ja, ik weet wel dat er zoiets is als op zending gaan, maar als u een vriendin had als de mijne, zou u haar ook niet verlaten. Wat zou er met haar gebeuren terwijl ik weg ben?”

Weer anderen denken: „Op zending gaan is zo duur. Ik heb net deze baan gekregen en heb pas een auto gekocht en een stereo-installatie. Ik begin net zelf een beetje op dreef te komen. Dat kan ik nu niet allemaal opgeven. Ik kan het mij gewoon niet veroorloven.”

Dan zijn er ook nog degenen die denken: „Mijn situatie is zo dat ik er niet voor in aanmerking kom. Ik heb overtredingen begaan en neem niet deel aan het programma van de kerk. Ik ben altijd van plan geweest om op zending te gaan maar ik heb een fout begaan en nu leef ik niet volgens de normen die van een zendeling verlangd worden.”

Als ik naar u allen afzonderlijk kon

luisteren, zou ik ontdekken dat u allen een ding gemeen hebt. U probeert allen goed te praten dat u uw plicht tegenover God niet vervult.

Velen van u proberen zich zelfs te rechtvaardigen tegen de juiste raadgevingen en leringen van uw ouders in. Zij houden van u. Zij zouden u op alle mogelijke manieren steunen om het goede te doen, zo u dat toeliet.

Jammer genoeg zijn er ook ouders die het met u eens zijn. Zij hebben plannen gemaakt voor uw toekomst, en daarin is geen zending opgenomen. Zij zeggen: „Mijn zoon wordt een groot jurist, of dokter of atleet. Hij kan zijn studie niet onderbreken en twee jaar lang ergens in de wereld zijn tijd gaan verknoeien. Laat iemand anders' zonen dat maar doen. Mijn zoon is een bijzonder iemand.”

Als ik met u afzonderlijk zou kunnen spreken, jongemannen en ouders, die zich zo proberen te rechtvaardigen, dan zou ik met alle kracht die ik op kan brengen zeggen: „Wat verbeeldt u zich eigenlijk wel? Welk recht hebt u om uw wijsheid te vergelijken met die van God,

die door zijn profeten een vast gebod heeft uitgevaardigd, een plechtige opdracht heeft gegeven, dat het herstelde evangelie door de stem van zijn discipelen aan de gehele wereld verkondigd moet worden. U bent een van hen!”

Ik zou u willen herinneren aan de woorden van de Heer zelf tot hen die *niets doen* en een twijfelend hart hebben:

„Wie ben Ik, Die de mens maakte, zegt de Here, Die hem onschuldig zal houden, die Mijn geboden niet onderhoudt? Wie ben Ik, zegt de Here, Die heb beloofd, en de beloften niet heb vervuld? Ik gebied, en de mensen gehoorzamen niet, Ik herroep, en zij ontvangen de zegen niet.

Dan zeggen zij in hun hart: Dit is niet het werk des Heren, want Zijn beloften worden niet vervuld. Maar wee dezulken, want hun loon loert van beneden, en wacht hun niet van boven.” (Leer en Verbonden 58:20-33.)

Geloof u werkelijk dat aardse roem en eer, verbonden aan aardse posities en beroepen vergeleken kunnen worden met Gods beloften aan de getrouwen? Hij heeft „tronen, koninkrijken, rijken, machten”, beloofd. Hij heeft „verhoging en heerlijkheid in alle dingen” beloofd. Hij heeft „een voortzetting van de nakomelingschap” beloofd. Hij heeft het eeuwige leven beloofd. (Zie Leer en Verbonden 132:19.)

Ik zou u willen zeggen dat u zonder excuus en zonder rechtvaardiging bent en dat u uw eeuwige zaligheid in ernstig gevaar brengt.

Uw studie kan wachten. De Heer zal de deuren voor de studie en een goed beroep openen als u van uw zending terugkeert.

En wat uw vriendin betreft, de Vader wil u een van zijn uitverkoren dochters

Ouderling Richard D. Scott van het Eerste Quorum der Zeventig.

geven, een die door Hem geliefd wordt, een die rein is, een die eeuwige waarden begrijpt en naar verhoging streeft, een die in zijn heilige tempel aan u verzegeld kan worden. U kunt toch zeker niet verwachten dat dit zal gebeuren als u niet getrouw bent en datgene niet doet wat u waardig zou maken om voor haar een eeuwige metgezel te worden. Dit zult u pas zijn als u door uw zending geheiligd bent.

Om niet verkeerd begrepen te worden wil ik tot u, jonge vrouwen, zeggen, dit is ook van toepassing op u. Velen van u zeggen: „Wat zal ik beginnen als hij mij verlaat?” U houdt hen tegen. U laat toe dat uw relatie verder gaat dan zij behoort te gaan. U draagt dikwijls bij tot zijn besluit niet te gaan. Soms draagt u er zelfs toe bij dat hij niet waardig is om op

zending te gaan. Door dit te doen ontnemt u zichzelf ook het recht op de zegeningen die voor u bestemd waren. Laat hem gaan. Laat hem niet alleen gaan, moedig hem aan te gaan. Misschien hebt u in deze tijd van zijn leven de meeste invloed op hem. U kunt al het verschil van de wereld uitmaken. Help hem rein te blijven. Help hem voorbereid te zijn.

Misschien zou u zelf ook op zending willen gaan en misschien behoort u ook te gaan. Er zijn thans vele vrouwen op zending. Dezelfde zegeningen die aan de jongemannen zijn beloofd, zijn ook voor u. Hoewel uw belangrijkste taak in het leven het moederschap is, kan het juist zijn dat u eerst op zending gaat.

Voor degenen onder u die denken dat zij niet op zending kunnen gaan omdat zij

een overtreding hebben begaan, zou ik willen zeggen: „Word niet wanhopig. Er is een weg terug. Het plan van bekering werkt echt. U kunt stappen ondernemen om weer geheel waardig te worden. U kunt uw fouten op een aanvaardbare manier weer goedmaken en uzelf in dienst stellen van de Heer.”

Als ik afzonderlijk met iedere bisschop en ringpresident kon spreken over degenen die op zending zouden moeten en kunnen gaan, zou ik zeggen: „U bent een rechter. Het is uw heilige plicht om met hen en hun ouders te werken totdat zij hun plicht begrijpen, en nakomen.

U kunt ze niet laten hangen als vruchten aan een boom, die groeien, rijpen en dan op de grond vallen om verloren te gaan of opgegeten te worden, terwijl er niemand probeert om de oogst te bewaren. Als u dit doet, zult u zeker ter verantwoording geroepen worden. De dag komt dat u voor de rechterstoel van God zult staan om rekenschap af te leggen voor een ieder van hen, allemaal, zonder één uitzondering.”

Dit is een prachtig plan. Het is een middel ter heiliging. Als een zending geplaatst wordt in omgeving van orde en discipline, waar alles gedaan wordt in harmonie met de Geest, dan ervaart hij een grote verandering. De hemelen openen zich. Machten worden uitgestort. Verborgenheden worden geopenbaard. Gewoontes worden verbeterd. De heiliging begint.

Door dit proces wordt de zending een lichtbaken, dat het evangelie van Jezus Christus kan uitstralen naar een wereld in duisternis.

Er is veel te doen. U bent het koninklijk geslacht dat met „Christus in God voor de wereld verborgen geweest” is, om in

deze tijd te voorschijn te komen en het werk te doen. (Zie Leer en Verbonden 86:9.)

U behoort u voor te bereiden. U behoort er nu voor te zorgen dat u waardig en beschikbaar bent. Als u dat niet doet zal het werk doorgaan zonder u. Het zal langzamer gaan, maar het zal doorgaan. Als u er geen deel aan hebt, als u uw plicht niet doet, wat zal er dan met u gebeuren? Hoe zult u dan geheiligd worden?

Als u uw plicht niet nakomt, zullen degenen die u zou hebben kunnen onderwijzen - maar niet onderwezen hebt - het evangelie op een gegeven moment van iemand anders horen, maar wat gebeurt er dan met u? Hoe wordt u dan geheiligd?

Zendingen behoren op zending te gaan. Een zending is een prachtige gave in tijd, een tijd die u gegeven wordt en waarin u zo nu en dan hier op aarde heel even zult kunnen ervaren wat het leven in de hemel zal zijn. Het is een tijd van reiniging en loutering. Het is een bijzondere tijd waarin de Heilige Geest u de kennis van het grote plan voor uw verhoging kan geven. Het is een van uw beste gelegenheden om kandidaat te worden voor het celestiale koninkrijk.

Het onderwijzen en het bekeren van anderen is het natuurlijke resultaat van dit proces. Om uzelf te heiligen moet u anderen dienen. De hoogste vorm van dienstbetoon aan anderen is ze de waarheid onderwijzen en ze in Gods koninkrijk brengen.

Vandaar het gebod: „Zendt de ouderlingen mijner kerk uit om het evangelie te prediken aan alle geslachten, talen en volken.”

In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Volgen of niet volgen, daar gaat het om

Ouderling Charles Didier
van het Eerste Quorum der Zeventig

„*Il faut se battre!* Wij moeten vechten!” gromde met een hese stem een man die sinds wij wakker geworden waren stokstijf in de verterende modder had gelegen; „er zit niets anders op!” Met moeite draaide hij zich om. „Wij moeten alles geven wat wij hebben, onze kracht, onze huid, ons hart, ons hele leven en wat voor vreugde ons nog overgebleven is. Het leven van gevangenen zoals wij moeten wij in onze beide handen nemen. Wij moeten alles verdragen - zelfs de onrechtvaardigheid van de koning die nu regeert - en de beschamende en walgelijke dingen die wij te zien krijgen, om aan het langste eind te trekken en te winnen. Maar als wij zo'n offer moeten brengen,” voegde de vormeloze gestalte eraan toen, terwijl hij zich weer om-draaide, „dan is dat omdat wij voor de vooruitgang vechten, niet voor een land; tegen dwalingen, niet tegen een land.” (Henri Barbusse, *Le Feu*, blz. 345.)

„Ik wil niet sterven,” schreeuwde iemand toen hij tegen de muur gezet werd.

Korte bevelen voor het vuurpeloton. „Klaar, richten, vuur!” Toen was het stil. De soldaten keerden terug naar hun barakken. Zij waren net getuigen geweest van de executie van een deserteur. (Een voorval op een slagveld ergens in Frankrijk in 1917.)

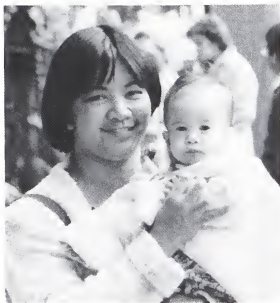
Ergens anders, gisteren, in het zendingsveld, een gesprek tussen een zendeling en een priesterschapsleider:

„Broeder, u bent geroepen door een profeet des Heren, om Hem te dienen. Weet u nog dat u de oproep kreeg, getekend door een profeet van God? Hij zei van u te verwachten dat u al uw tijd en aandacht zou wijden aan het dienen van de Heer, en dat u alle persoonlijke aangelegenheden achter u zou laten.”

Het antwoord kwam snel: „Ik wil niet meer dienen. Ik houd niet van de mensen; ik houd niet van het land; zelfs het eten staat mij tegen!”

„Waar houdt je dan wel van?”

„O,” antwoordde hij langzaam, „ik houd van autorijden. Ik wil naar huis.”

Ergens anders in de wereld, vele jaren geleden, zaten een paar kinderen met hun vader en moeder in de huiskamer voor een gezinsraad. Er was iets tragisch aan de gang. De kinderen hadden hun vader gesmeekt om te blijven en ze niet in de steek te laten. Na een korte stilte uitte de vader deze woorden: „Ik kan niet blijven. Ik wil mijn eigen leven leiden.” En hij ging.

Ergens anders, in San Francisco, een kort bericht in de krant: „Drie mensen besloten om de dood te zoeken en sprongen van de brug.”

Ergens anders, zo'n tweeduizend jaar geleden, in een menigte van vijfduizend joden, vijfduizend volgelingen van Jezus Christus, was er een ander gesprek. De menigte: „Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?”

Jezus antwoordde hun en zeide: „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt. Werkt niet om de spijs, die vergaet, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven, welke de Zoon

des mensen u geven zal; want op Hem heeft God, de Vader, zijn zegel gedrukt. Zij zeiden dan tot Hem: Wat moeten wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken?

Jezus antwoordde en zeide tot hen: Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, die Hij gezonden heeft.” (Johannes 6:25-29.)

„Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongsten dage.” (Johannes 6:40.)

De joden dan morden onder elkaar. Zelfs enkele van de discipelen morden. Na een kort stilzwijgen werden er twee beslissingen genomen.

De eerste: „Van toen af keerden vele van zijn discipelen terug en gingen niet langer met Hem mede.” (Johannes 6:66.) Zij gingen hun eigen weg.

De tweede: „Jezus zeide dan tot de twaalven: Gij wilt toch ook niet weggaan? Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven.” (Johannes 6:67-68.) Zij volgden de weg, de enige ware weg.

Deserteren, overlopen, opgeven, ontslag nemen, zich overgeven, ergens van afzien, aftreden, toegeven, afvallen, zich terugtrekken, terugkrabbelen, in de steek laten - een ieder van deze woorden betekent bijna hetzelfde. Wij zouden er een kunnen vinden voor iedere situatie in ons leven waarin wij, geconfronteerd met wat plicht wordt genoemd, weifelen die plicht te volbrengen - plicht tegenover ons land, plicht tegenover de kerk, plicht tegenover onze familie, plicht tegenover onszelf, plicht tegenover God. Weifelen is aarzelen een weg in te slaan, proberen in twee verschillende richtin-

gen tegelijk te gaan, of eenvoudig proberen twee meesters te dienen. Een van de grootste verleidingen waar de mens gedurende de helft van de geschiedenis mee geconfronteerd is geweest is de verleiding om eerst voor zichzelf te zorgen en eerst zijn eigen begeerten te bevredigen. Deze keus kan iemand tot desertie brengen. Wie *wij* ook zijn, rijk of arm, machtig of nederig, getrouw of niet - wij moeten allen het hoofd bieden aan deze verleiding.

Zich aanpassen aan de uitdagingen van het leven is niet gemakkelijk, en maar al te vaak stellen wij ultimatus aan degenen die het leven vertegenwoordigen: onze Hemelse Vader, wijzelf, een ouder, een bisschop, een naaste. De ultimatus verschillen: „Ik houd er mee op mijn tiend te betalen”, of „Ik ga het huis uit”, of „Geef mij mijn ontslag maar”, of „Ik pleeg zelfmoord”. Zij variëren van zwiiggende weerstand tot gemor of geweld.

Sinds het voorsterfelijk bestaan heeft de Heer gewaarschuid tegen het dienen van onszelf en het bevredigen van onze eigen begeerten in de eerste plaats.

„Zij zoeken de Here niet om zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die verouderd en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.” (Leer en Verbonden 1:16.)

De Heer heeft ons ook geholpen deze situatie te vermijden: „Omdat Ik, de Here, wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden;

En eveneens, opdat zij, aan wie deze geboden werden gegeven, macht zouden mogen hebben om het fundament van deze kerk te leggen en haar uit het verborgene en uit duisternis te voorschijn te brengen, de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem, waarin Ik, de Here, welbehagen heb, tot de kerk als een geheel gesproken, en niet tot ieder lid afzonderlijk.” (Leer en Verbonden 1:17, 30.)

Alle leringen van de Heer en de profeten bevatten steeds dezelfde boodschap, de wereld te overreden Hem en zijn Vader te leren kennen door middel van een levende profeet en zijn kerk. Wanneer dit eenmaal ingezien wordt, zal het ons helpen het besluit te nemen tot het einde te volharden.

De duurzame plicht tegenover God, onszelf, ons gezin, de kerk en ons land stellen een doel voor waarnaar wij allen behoren te streven en dat ons gesteld werd door de Heer toen Hij de Nephieten onderwees:

„Weifelen, eerst voor zichzelf zorgen en zijn eigen begeerten bevredigen, is een van de grootste verleidingen waar de mens mee geconfronteerd wordt.”

„Daarom zou Ik willen, dat gij volmaakt zoudt zijn, gelijk Ik, of uw Vader, Die in de hemel is, volmaakt is.” (3 Nephi 12:48.)

Deze woorden werden niet gegeven om

ons te ontmoedigen of om ons in verleiding te brengen te deserteren, maar eerder om ons te motiveren voorbereid te zijn en niet bevreesd te zijn. Voorbereid op wat? De Heer heeft ons herhaaldelijk geboden om voorbereid te zijn om te „leven bij ieder woord dat de mond Gods uitgaat” (Leer en Verbonden 84:44) en Hem te dienen met ons ganse hart, en macht, verstand en sterkte. (Zie Leer en Verbonden 59:5.)

Te volharden in gehoorzaamheid en dienstbetoon is het omgekeerde van desertie. Het is doorgaan zonder te vergaan; het uit te houden; standvastig te blijven ondanks verzoeking; geduldig te lijden en te verdragen; ontbering te verdragen; pijn, verdriet, of vernietigende krachten te weerstaan of te ondergaan zonder toe te geven.

De bemoedigende factor in tegenslag is dat wij niet alleen zijn. De Heer vertelde Joseph Smith: „Wees geduldig in bezoe-kingen, want gij zult er vele hebben; maar verdraag ze, want zie, Ik ben met u, zelfs tot aan het einde uwer dagen.” (Leer en Verbonden 24:8.)

George Q. Cannon schreef in *Evangelie- waarheden*: „En zo is het met ons allen. Van tijd tot tijd ondervinden wij veel verdriet. Het schijnt nodig te zijn dat wij beproefd worden om te zien of wij geheel en al oprecht zijn of niet. Op deze manier leren wij onszelf kennen en onze zwakheden; en de Heer kent ons, en onze broeders en zusters kennen ons.

Daarom is het een kostbare gave om geduldig te zijn, goedgehumeurd, opgewekt, niet gedeprimeerd, zich niet over te geven aan verkeerde gevoelens en ongeduldig en prikkelbaar te worden. Voor iedereen zou het een grote gave zijn.” (*Evangeliewaarheden*, blz. 418.)

Ja, er zijn hindernissen en uitdagingen.

Soms worden de mensen cynisch. Sommigen worden wanhopig en verliezen hun moed en hun vertrouwen in de toekomst, maar de boodschap blijft: Geef het niet op, want de Heer leeft. Hij is onze Heiland en Verlosser; Hij is de Vredevorst. De grote zekerheid in het leven, de grote reden voor het eeuwige leven is de Heer Jezus Christus. Er is geen andere weg.

Er is maar één weg. De leringen aangaande onze plicht tegenover God bepalen onze plicht tegenover onszelf, onze familie, onze kerk, en ons land. Geen weifeling kan toegelaten worden, want „niemand kan twee heren dienen; want hij zal of de ene haten en de andere liefhebben, of de ene aanhangen en de andere verachten. Gij kunt niet God dienen en de Mammon.” (3 Nephi 13:24.)

President George Albert Smiths grootvader had de gewoonte om te zeggen: „Er is een duidelijke grenslijn tussen Gods gebied en dat van de duivel. Als u aan Gods kant van de lijn blijft, kan de tegenstander er niet komen om u te verleiden. U bent helemaal veilig zolang u aan Gods kant van de lijn blijft. Maar . . . als u de grenslijn overschrijdt naar de kant van de duivel, dan bent u in zijn gebied, en bent u in zijn macht, en hij zal zijn best doen om u zo ver mogelijk van die lijn vandaan te krijgen als hij maar kan, in de wetenschap dat hij er slechts in kan slagen u te vernietigen als hij u weghoudt van de plaats waar veiligheid is.” (Aangehaald door George Albert Smith in *Conference Report* van oktober 1945, blz. 118.)

Het volhardend streven naar de invloed van de Heilige Geest en het onderhouden van Gods geboden leiden naar het eeuwige leven.

Hoe kunnen wij vermijden dat wij als zelfstandig wezen in tweeën gescheurd worden als wij naar de twee machten kijken, de kerk en de wereld, het goede en het kwade, de waarheid en de dwaling, terwijl wij weten dat deze machten in tegenovergestelde richtingen werken? Wij moeten beide voeten in de kerk zetten en ons erop voorbereiden ons geheel en al en voor altijd voor de kerk in te zetten.

Er is een oude fabel van een koning en een nar. Op zekere dag besloot de koning de nar te belonen. Hij liet hem roepen en gaf hem een prachtige staf met de woorden: „Je mag deze prachtige staf houden totdat je een nog grotere dwaas dan jezelf vindt.”

De tijd ging voorbij en op een dag werd de koning ernstig ziek. Hij riep de nar tot zich en vertelde hem dat hij een lange reis

ging maken en waarschijnlijk nooit terug zou keren. De nar vroeg hem: „En hebt u maatregelen getroffen voor een reis die eeuwig zal duren?”

De koning antwoordde: „Nee.”

Toen overhandigde de nar de koning zijn staf en zei: „Koning, als u geen maatregelen hebt getroffen voor een reis die eeuwig zal duren, dan is deze staf voor u. U bent een grotere dwaas dan ik.”

Hebben wij onze maatregelen getroffen? Bereiden wij ons erop voor om het hoofd te kunnen bieden aan de grootste verleidingen: de dienst des Heren te verlaten in tijden van twijfel en beproeving, die ertoe kunnen leiden dat wij ook op andere manier de zaak in de steek laten. In een van Shakespeares toneelstukken stelde Hamlet de vraag: Te zijn of niet te zijn? toen hij op het punt stond om zich aan wanhoop en zelfvernietiging over te geven. Ik zou het zo willen uitdrukken:

Een soldaat te zijn of niet.

Een zendeling te zijn of niet.

Een vader te zijn of niet.

Zichzelf te zijn of niet.

Een volgeling van Christus te zijn of niet. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben wij het antwoord op die vraag, een goddelijk antwoord dat wij *kunnen* zijn, dat wij zo kunnen leven dat wij een ware discipel zijn, dat wij zo kunnen leven dat wij een volgeling van Christus zijn - trouw tot het einde dank zij ons getuigenis.

Ons getuigenis tot de wereld is dat Jezus de Christus is, onze Heiland en onze Verlosser, dat Joseph Smith de profeet is die de waarheid op de aarde heeft hersteld, en dat deze kerk de kerk van God is. Dit is ook mijn getuigenis, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Van mens tot mens

*Ouderling David B. Haight
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Arturo Toscanini, de thans overleden beroemde dirigent van het Filharmonisch Orkest van New York, ontving eens een korte smoezelige brief van een eenzame herder uit het afgelegen bergland van Wyoming:

„Mijnheer de dirigent,

Ik heb maar twee bezittingen - een radio en een oude viool. De batterijen van mijn radio worden minder en zullen binnenkort op zijn. Mijn viool is zo slecht gestemd dat ik haar niet meer gebruiken kan. Wilt u mij alstublieft helpen? Kunt u aanstaande zondag als u uw concert begint een luide „A” laten horen, zodat ik mijn A-snaar kan stemmen; dan kan ik ook de andere snaren stemmen. Als de batterijen van mijn radio dan op zijn, heb ik altijd nog mijn viool.”

Aan het begin van het volgende radioconcert vanuit Carnegie Hall, dat door het hele land werd uitgezonden, kondigde Toscanini aan: „Voor een goede vriend en luisteraar ergens ver weg in de bergen van Wyoming zal het orkest nu

een „A” ten gehore geven. De musici speelden samen een volmaakte „A”.

De eenzame herder had slechts één toon nodig, slechts een beetje hulp om zijn instrument te kunnen stemmen; daarna kon hij zelf weer verder gaan. Hij had iemand nodig die bereid was om hem te helpen met één snaar; de andere stemmen zou dan gemakkelijk genoeg zijn. Dan, met alle snaren weer gestemd en in harmonie met elkaar, zou de eenzame herder weer een bron van gezelligheid en vreugde hebben en zou hij opbouwende muziek kunnen spelen.

Mijn woorden vanmorgen zijn bedoeld als een aanmoediging voor Gods kinderen wier batterijen misschien ook bijna op zijn of wier snaren ook nodig gestemd moeten worden, zij, wier ziel eens geraakt werd door de woorden en leringen van de Meester en zijn dienstknechten, maar die door andere interessen en bezigheden weggevoerd zijn. Sommigen zijn misschien verwaarloosd of niet genoeg betrokken geweest bij een zinvolle taak in de kerk, misschien heeft iemand

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Gordon B. Hinckley
Raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Neil A. Maxwell

Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Farnsworth

Carlos E. Asato

M. Russell Barkas

Dean L. Larson

Ryszard G. Demick

G. Homer Durham

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Marlon D. Haines

A. Theodore Lute

Theodore M. Dunton

Paul H. Dunn

Herman Nelson, Jr.

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Pivagor

W. Grant Bangalter

Robert D. Hales

Rodney Y. Romulus

Joseph B. Wrennin

Gene R. Cook

Charles DeJager

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Groberg

Jacobo de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

James M. Plummer

Richard G. Scott

Hugh W. Prosser

F. Erno Buzschi

Yoshinobu Kauchi

Ronald E. Poelman

Derek A. Cunniff

Robert L. Backman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Tadpo E. Brewerton

Jack H. Gosling, Jr.

Angel Abrea

Presiderende Bisschop

H. Burke Peterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presiderende bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Emeritus Patriarch

Elned G. Smith

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Brockbank

James A. Culmore

Joseph Anderson

Jam H. Vandenberg

O. Lieve Stone

ze ooit eens beledigd of pijn gedaan, of voelen zij zich onwaardig.

Sommigen hebben zich laten gaan en zijn niet meer goed gestemd. Zij hebben de toonhoogte verloren en zijn van de oorspronkelijke partituur afgeweken. De Heiland van de wereld heeft regels gegeven om na te leven en heeft beginselen onderwezen die bezorgdheid en aanmoediging inhouden.

„Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matteüs 11:28-30.)

Hij beperkte zijn uitnodiging ook niet tot een bepaalde groep mensen; Hij zei niet „allen die volmaakt zijn komt tot Mij” of alleen de rijken of de armen, of alleen de gezonden, of de mensen zonder zonden, of degenen die het langst bidden, of alleen de zieken. Zijn uitnodiging gold allen: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven,” troost, vrede; „want mijn juk is zacht en mijn last is licht.”

Hij vraagt allen God lief te hebben, zijn kinderen lief te hebben, zijn geboden te onderhouden en te geloven dat Jezus de Christus is, die uit God geboren is. (Zie 1 Johannes 5:1-3.)

Sommige mensen die de leringen van de Heiland hadden aangenomen en gedoopt zijn, zijn nu tijdelijk uit de kudde verdwaald, sommigen uit eigen vrije wil, maar anderen, dikwijls, door onze nalatigheid.

Matteüs vertelt ons over het laatste aardse bezoek van Jezus aan zijn discipelen. Zij waren verzameld op de berg zoals Hij ze gezegd had, en zij wachtten op hun Heer. Hij was het middelpunt

van hun leven. Zij aanbaden Hem. Zij wisten nu dat Hij hen spoedig zou verlaten. Waar zouden zij dan heengaan? Wat zouden zij dan gaan doen? Elf tegen de hele wereld. Wat ging Hij ze vertellen?

„En Jezus trad naderbij en sprak tot hen, zeggende: Mij is gegeven alle macht in hemel en op (de) aarde. Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:18-20.)

Deze laatste opdracht was niet alleen om te vinden en te dopen, maar om te onderwijzen. De toekomst van de discipelen was nu duidelijk - evenals die van de kerk en haar leden heden ten dage - deze was nieuwe zielen tot Christus brengen en ze onderwijzen. Ze de geboden onderwijzen, de beginselen van het evangelie, de liefde voor God en de liefde voor elkaar, ze met de Geest onderwijzen en met liefde. Dan zullen zij de geboden kunnen en willen gehoorzamen en ze naleven.

Er mag niemand verloren gaan, maar iedereen behoort de liefde van de Meester te voelen door zijn dienstknechten. Hij wist dat om de boodschap van het evangelie aan alle naties te kunnen brengen het nodig zou zijn dat iedereen die gedoopt is actief deel zou nemen aan het werk - niet maar enkelen, maar allen. Er waren grote standsverschillen onder de joden in de tijd van Christus, maar de Heiland mengde zich vrijelijk tussen de tollenaars en de zondaren, in tegenstelling met de Farizeeën, die geloofden dat zij zondaren niet in hun huizen behoorden uit te nodigen.

Christus bestrafte ze om hun onvriendelijkheid zeggende: „Zij die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig, maar zij, die ziek zijn.” (Matteüs 9:12.)

Zijn vijanden klaagden dat Jezus omging met zondaren en met ze at, maar

„Mensen blijven zelden weg uit de kerk wegens verschillen van mening wat leerstellingen betreft. Zij wachten op een blijk van oprechte liefde om hun pijn of twijfel weg te nemen.”

Jezus rechtvaardigde zijn optreden en onderwees duidelijk het doel van Gods liefde voor berouwvolle zondaren en de vreugde die er in de hemel is over een zondaar die zich bekeert.

De Heiland vroeg ze: „Wat dunkt u? Indien een mens in het bezit is gekomen van honderd schapen en één ervan raakt verdwaald, zal hij dan niet de negenennegentig op de bergen laten en heengaan om het dwalende te zoeken? En gebeurt het, dat hij het vindt, voorwaar, Ik zeg u, dat hij zich over dat ene meer verblijdt dan over de negenennegentig, die niet verdwaald waren. Zó bestaat bij uw Vader, die in de hemelen is, de wil niet, dat één dezer kleinen verloren gaat.” (Matteüs 18:12-14.)

En verder zei Hij toen: „En thuisgekomen, roept hij zijn vrienden en burens bijeen en zegt tot hen: Verblijdt u met mij, want ik heb mijn schaap gevonden,

dat verloren was. Ik zeg u, dat er also blijdschap zal zijn in de hemel over een zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben.” (Lucas 15:6-7.)

Michael Duffy vertelde: „Ik verstond hun namen niet en lette nauwelijks op wat zij zeiden, maar het drong tot mij door dat zij van de mormoonse kerk waren. Op de een of andere manier waren zij te weten gekomen dat ik mormoon was en zij vroegen mij of ik huisonderwijzers wilde ontvangen. Ik was in geen zestien jaar naar de kerk geweest!

Ik weet niet precies waarom ik instemde. Blijkbaar hadden allerlei gebeurtenissen mij ervan overtuigd dat er iets in mijn leven ontbrak. Vroeger hadden wij naast een mormoons gezin gewoond. Wij gingen niet naar de kerk, maar het deed mij bedenken dat mijn twee zoons nooit gezegend waren en nooit naar de kerk waren geweest.

Mijn vrouw was geen mormoonse, zij geloofde zelfs niet in Christus. Maar zij was het met mij eens dat er iets ontbrak. De huisonderwijzers namen al spoedig contact met ons op en begonnen ons regelmatig te bezoeken. Dit was het begin van een proces dat maanden zou duren, en mijn gezin voor eeuwig zou veranderen.

Ik begon de priesterschapsvergaderingen bij te wonen - onregelmatig eerst, daarna regelmatig. Ik slaagde er eindelijk in mijn problemen met het woord van wijsheid te overwinnen. Onze oudste zoon, nu vijf jaar oud, begon naar de zondagsschool te gaan. Wij begonnen zelfs wat tiend te betalen. Mijn vrouw steunde mij, maar was niet geïnteresseerd in de kerk.

Toen klopten er op een dag twee zendelingen op mijn deur. Vele maanden later, toen ik net tot ouderling geordend was, doopte ik mijn vrouw en bevestigde haar tot lid van de kerk. Later werden wij als gezin aan elkaar verzegeld in de tempel te Washington.

Als ik terugkijk," vervolgde hij, „op de gebeurtenissen die toen plaatsvonden, denk ik met veel dankbaarheid terug aan de liefde, de gebeden en de broederschap van de leden van de bisschop, het presidium van het ouderlingenquorum, en de anderen. Het was een grote zegen voor ons dat wij in een wijk woonden, die actief bezig was met minder actieve leden, dat de president van het ouderlingenquorum (ben ik nu zelf), veel aandacht besteedde aan het activeren van leden en dat zelfs een lid van het ringpresidium zich bijzonder voor ons interesseerde.”

De profeet Ezechiël waarschuwde:

„Zwakke versterkt gij niet, zieke geneest gij niet, gewonde verbindt gij niet, afgedwaalde haalt gij niet terug, verlorene zoekt gij niet.” (Ezechiël 34:3-4.)

Toen ik eens naar het vliegveld van Los Angeles reed met een drukbezette directeur van een radiomaatschappij, hoorde ik van hem dat zij, hoewel zijn vrouw en hij in de kerk geboren waren, nooit actief geweest waren. De vele feestjes waar zij naar toe gingen en de weekends die zij aan uitstapjes besteedden, beheersten hun leven.

Na acht jaar huwelijk en drie kinderen, begonnen zij zich ongerust te maken over hun leven maar deden er niets aan. Verschillende koppels huisonderwijzers kwamen en gingen. Toen kwam er een nieuwe huisonderwijzer in hun leven - een echte herder - en na enige tijd haalde deze huisonderwijzer de man over eens

naar de kerk te komen. Broeder Adamson zei dat hij het roken en drinken niet op wilde geven. Hij was vast van plan het woord van wijsheid *niet* te onderhouden, en als hij zo niet welkom was in de kerk, dan vond hij het best. De huisonderwijzer zei: „Je bent welkom, en ik haal je af.”

De eerste keer dat broeder Adamson naar de kerk ging verwachtte hij dat iemand zich wel van hem af zou wenden vanwege de sterke tabaksgeur, maar dat gebeurde niet. „Zij zullen mij vragen om te bidden of in de kerk te werken,” dacht hij. Maar ook dat gebeurde niet.

De huisonderwijzer belde niet op zondagmorgen en ontnam hem zodoende de kans een excuus te vinden en niet te komen. Hij reed naar zijn huis en vroeg: „Ben je klaar?” Deze huisonderwijzer haalde hem een jaar lang iedere zondag op.

De Adamsons begonnen *Een wonderbaar werk en een wonder* te lezen en ontdekten dat de kerk uit veel meer bestond dan alleen maar het woord van wijsheid, waarover hij zoveel gehoord had in zijn leven. (Omdat hij zich niet aan het woord van wijsheid hield, had hij gedacht dat de kerk hem niets te bieden had.)

Dit echtpaar leerde al spoedig dat de kerk een kerk van liefde is, en niet van vrees. Zij leerden over het zoenoffer van de Heiland en over onze Hemelse Vader en over bekering. Zij werden zo trots op de kerk waarin zij geboren waren, dat het woord van wijsheid niet langer van veel belang was. Zijn verkeerde gewoontes opgeven was geen probleem. Hij deed het gewoon. Er waren zoveel andere beginselen van het evangelie die nu zo belangrijk geworden waren in hun leven. Hij zei: „Voordat ik het beseftte, was ik

aan het werk aan ons nieuwe kerkgebouw en vertelde ik de bisschop op een dag: „Nu ben ik er klaar voor. U kunt mij nu vragen om tijdens de vergaderingen te bidden.’

De Heiland leerde Petrus: „Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen.” (Lucas 22:32.) Er zijn zielen toevertrouwd aan de zorg van de kerk, om over ze te waken en ze op het rechte pad te houden, om zich hun namen te herinneren en ze te voeden. (Zie Moroni 6:4.)

Een bejaard echtpaar dat in een klein mormoons dorpje in Idaho woonde, was hun leven lang lid van de kerk geweest. De man was zesentachtig jaar en zijn vrouw vierentachtig. Hij was nog steeds priester in het Aäronische priesterschap. De nieuwe huisonderwijzers, die over het gebrek aan belangstelling voor de kerk van dit gezin hadden gehoord, vroegen of zij op bezoek mochten komen.

Dit bejaarde echtpaar vond het prettig dat iemand belang in hen stelde. De huisonderwijzers onderwezen de begin-

selen van het evangelie. Het echtpaar reageerde er gunstig op. De zesentachtigjarige man werd een ouderling en verdiende met zijn vrouw het voorrecht om naar de tempel te gaan en voor tijd en eeuwigheid verzegeld te worden.

Als dit gezin niet was bezocht door toegewijde huisonderwijzers, zouden zij waarschijnlijk gestorven zijn zonder de onmisbare zegeningen van het evangelie. Goede herders zouden dit echtpaar al jaren geleden hebben kunnen bereiken, toen hun gezin in het groeistadium verkeerde. Het echtpaar was dankbaar dat er eindelijk huisonderwijzers geweest waren die de moed hadden te komen.

Mensen die afdwalen van de ware beginselen weten gewoonlijk in hun hart dat zij iets missen. De kern van de waarheid, hoe klein dan ook, blijft en wordt nooit vervangen door roem of geld of werelds genoegen.

De Heiland plaatste een klein kind te midden van zijn discipelen en leerde ze dat zij als kleine kinderen moesten worden om het koninkrijk der hemelen te mogen binnengaan. Hij zei: „Want de Zoon des mensen is gekomen om het verlorene te behouden” (Matteüs 18:11), en om zondaars tot bekering te roepen. Michael Weir vertelde:

„Mijn huwelijk was stuk gelopen. Ik leefde op een manier die niet overeenkwam met de beginselen van het evangelie. Ik was niet alleen inactief, maar ik had ook het vertrouwen verloren in de mogelijkheid om ooit terug te keren. Ik had veel succes in mijn werk, reed in de mooiste auto, en kocht dure kleren. Ik had alles wat de wereld zich maar kon wensen.

Maar op een dag stelde mijn firma Ken Wheeler aan, en ik begreep dat hij mormoon was door de manier waarop

hij zich gedroeg. Wij werden vrienden en hij nodigde mij uit naar de kerk te komen. Ik wilde gaan maar voelde mij niet waardig. Hij bleef mij uitnodigen en ik bleef weigeren. Ik wilde teruggaan, maar ik had de moed niet om het te doen.

Op een avond alleen thuis, werd ik erg gedeprimeerd en begon op een onbeheerste wijze te huilen. Ik bad tot de Heer en smeekte om zijn hulp. De volgende morgen vroeg Ken mij hoe het met mij ging; hij voelde aan dat er iets mis was. Hij sloeg zijn arm om mij heen en zei: „Hij houdt nog steeds van je en wij ook. Waarom kom je niet naar huis?” Dat was het antwoord op mijn gebed; om die hulp had ik de vorige nacht gesmeekt.

Ik ben weer naar huis gekomen! In het begin voelde ik mij niet op mijn gemak, maar het gevoel dat iedereen belang in mij stelde, maakte het gemakkelijker. Ik rijd nu niet meer in de mooiste wagen en

draag niet meer de chicste kleren, maar ik voel mij rijker dan ooit.”

Hij zei verder: „Degenen die afgefallen zijn, willen zo graag terugkomen, maar zij zijn bang de eerste stap te zetten. Zij hebben hun getuigenis niet verloren; zij hebben het vertrouwen in zichzelf verloren.”

Zij die afgedwaald zijn hebben een vriend nodig - maar één die de Herder kent. Zelden blijven mensen weg uit de kerk wegens verschillen van mening wat leerstellingen betreft. Zij wachten op een blijk van oprechte liefde om hun pijn of twijfel weg te nemen.

Nephi getuigde: „Ik zeg u, dat de Here God niet in duisternis werkt.

Hij doet niets, of het moet voor het welzijn der wereld zijn; want Hij heeft de wereld lief, zo lief zelfs, dat Hij Zijn eigen leven aflegt, opdat Hij alle mensen tot Zich moge trekken. . . .

. . . Hij zegt: Komt tot Mij, al gij einden der aarde, . . .

Heeft Hij ooit iemand verboden, deel te

nemen aan Zijn zaligmaking? . . . Neen. Maar deze heeft Hij alle mensen vrij aangeboden; en Hij heeft Zijn volk geboden, dat zij alle mensen moeten overreden zich te bekeren." (2 Nephi 26:23-25, 27.)

Wij zijn zijn volk. God verwacht van ons dat wij degenen wier snaren weer ge-

stemd moeten worden vinden, onderwijzen en terugwinnen. Mogen wij geleid worden door de reine liefde van Christus, zodat wij voor hen een zuivere „A” kunnen doen klinken.

God leeft. Jezus is de Christus. Dit is zijn werk en ik getuig hiervan in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Joseph Smith: de profeet van onze generatie

*President Ezra Taft Benson
president van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik zou vandaag de roeping en de opdracht van een hedendaags profeet voor onze generatie willen bespreken.

In het algemeen wordt aangenomen dat het geloof van de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gebaseerd is op de bewering dat Joseph Smith een profeet van God is en ook dat hij verklaarde dat het voortkomen van het Boek van Mormon het resultaat was van bezoeken die engelen hem brachten tussen de jaren 1823 en 1827.

Als sommige mensen dit horen, zeggen

zij dat het belachelijk is dat engelen de aarde zouden bezoeken in dit moderne tijdperk.

De Bijbel bevat een getuigenis dat God zijn kerk hier op aarde meer dan vierduizend jaar bestuurde door openbaringen, en, wanneer dit nodig was, door de bediening van hemelse wezens.

Als hij de omstandigheden beschrijft die aan de wederkomst van Jezus Christus vooraf zullen gaan, profeteert Johannes in het Nieuwe Testament, dat voor de wederkomst van de Heiland, de wereld een waarschuwing zal krijgen dat het uur

van Gods oordeel nadert. Deze waarschuwing zal gebracht worden door een engel uit de hemel die het eeuwige evangelie zou verkondigen. Luister naar zijn woorden:

„En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwige evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie; en hij zeide met luider stem: Vreest God en geeft Hem eer, want de ure van zijn oordeel is gekomen, en aanbidt Hem, die de hemel en de aarde en de zee en de waterbronnen gemaakt heeft.” (Openbaring 14:6-7.)

Als men het getuigenis van Johannes de Openbaarder aanneemt, dan behoort men nieuwe openbaringen vanuit de hemel en een bezoek van hemelse boodschappers aan de aarde te verwachten. Ons plechtig getuigenis is dat deze hemelse boodschapper aan de profeet Joseph Smith is verschenen in het begin van de negentiende eeuw. Deze verklaring, dat er een engel van God verscheen aan een profeet in onze tijd, is geheel in overeenstemming met de profetieën van het Nieuwe Testament en behoort daarom de belangstelling te wekken van iedere ernstige zoekter naar waarheid.

Gezien het feit dat Jezus heeft gezegd dat er in de laatste dagen voor zijn wederkomst zowel ware als valse profeten zouden opstaan, wordt de vraag waar alles om draait deze: „Sprak de profeet Joseph Smith voor God? Was hij een ware profeet?”

Het is mijn bedoeling u vandaag enkele bewijzen voor te leggen ter ondersteuning van onze bewering dat Joseph Smith geroepen werd als profeet voor deze generatie.

Het meest unieke bewijs ter ondersteu-

ning van Joseph Smiths bewering dat hij een voorvoerder van de Almachtige God was, is het publiceren van een schriftuurlijk verslag, het Boek van Mormon.

Het Boek van Mormon is een verslag van de vroegere bewoners van Amerika waarin het bezoek en de bediening van Jezus Christus aan het volk van dat continent na zijn hemelvaart te Jeruzalem beschreven wordt. Het belangrijkste doel van het verslag is een latere generatie te overtuigen dat Christus de Zoon van God is. Het Boek van Mormon is daarom evenals de Bijbel een getuige van de goddelijkheid van Jezus Christus.

Joseph Smith ontving dit oude verslag van een hemelse boodschapper precies zoals Johannes profeteerde. Deze engel verscheen aan hem en openbaarde de plaats waar oude verslagen, gegraveerd op metalen platen, in een stenen kluis verborgen waren. Te zijner tijd werden de platen en de middelen om ze te vertalen aan de jongeman gegeven. Het boek werd toen uitgegeven en in de wereld verspreid als heilige Schrift.

Het boek bevat, eveneens in overeenstemming met het getuigenis van Johannes, „het eeuwige evangelie”. Het wordt nu door onze zendelingen aan de wereld gepredikt.

Wij nodigen u uit de waarheid van ons getuigenis over de oorsprong van het Boek van Mormon te toetsen. Dit kunt u doen door het te lezen en onze Hemelse Vader te vragen of deze dingen waar zijn. Ik beloof u, dat als u oprecht bent, u bevestiging van de waarheid ervan zult ontvangen door de Heilige Geest. Miljoenen getuigen ernstig en oprecht dat zij weten dat het van God is.

Een duidelijk kenteken van een ware profeet is dat hij een boodschap van God

verkondigt. Hij voert geen verontschuldigingen aan voor de boodschap en vreest er de gevolgen niet van, al loopt hij kans bespot en vervolgd te worden. Als jongeman zocht Joseph Smith reeds de waarheid. De verwarring onder de bestaande kerken leidde hem ertoe aan God te vragen welke van die kerken de ware was. In antwoord op dat gebed vertelt hij dat er een kolom van licht verscheen. Dit zijn zijn woorden:

„Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!*” (Joseph Smith 2:17.)

Joseph vroeg de tweede Persoon, Jezus Christus, welk van de christelijke sekten de juiste was. Hem werd verteld dat hij

„De leringen van Joseph Smith hebben 150 jaar onderzoek, kritiek en vervolging weerstaan. De boodschap, de kerk en de mensen zijn een overtuigend bewijs van de waarheid van zijn getuigenis en zijn werken.”

zich bij geen van hen moest aansluiten, dat zij geen van alle gelijk hadden. Sommigen behandelden zijn getuigenis met grote minachting en begonnen valse verhalen over hem te verspreiden en hem

te vervolgen. De jonge profeet, evenals de apostel Paulus van weleer, wilde zijn getuigenis niet intrekken, maar verdedigde zich met de volgende woorden:

„Ik heb visioenen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet; want ik wist dat ik daarmee zou zondigen tegen God, en onder veroordeling komen.” (Joseph Smith - Geschiedenis 25.)

Het uiteindelijke bewijs dat iemand een profeet is, is dat wanneer hij in de naam des Heren spreekt, zijn woorden ook in vervulling gaan. Deze norm werd aan Mozes uitgelegd door de Heer in de volgende woorden:

„Als een profeet spreekt in de naam des Heren en zijn woord wordt niet vervuld en komt niet uit, dan is dit een woord, dat de Here niet gesproken heeft; in overmoed heeft de profeet het gesproken.” (Deuteronomium 18:22.)

Vele profetieën van Joseph Smith zijn opgetekend die aan deze norm getoetst kunnen worden. Mag ik er twee voorbeelden van aanhalen?

In 1832 profeteerde hij dat de zuidelijke staten binnenkort oorlog zouden voeren tegen de noordelijke staten en dat deze oorlog het begin zou zijn van wereldoorlogen waarbij uiteindelijk alle volken betrokken zouden worden en die veel levens zouden kosten en veel ellende zouden brengen. Hij zei zelfs dat de grote burgeroorlog beginnen zou met een opstand in Zuid-Carolina. (Zie Leer en Verbonden 87.) Deze profetie werd bekendgemaakt in 1851.

Zoals iedere schooljongen in de Verenigde Staten weet, begon de burgeroorlog met de afscheiding van Zuid-Carolina van de Unie, waarna andere staten dat voorbeeld volgden. Toen president Lin-

coln voorraden zond naar de troepen te Fort Sumter (Zuid-Carolina), opende de verenigde strijdkrachten van de zuidelijke staten het vuur op het fort. Sinds die noodlottige dag in 1861 zijn er in de wereld ten gevolge van oorlog vele doden gevallen en is er veel ellende geweest.

De profeet Joseph Smith wilde de Unie behouden voor die bloedige strijd. Hij zag het kwade van de slavernij in en drong er bij het Congres op aan om de slavernij op te heffen en slavenhouders te betalen met de opbrengst van de verkoop van staatsgronden. Er werd geen acht geslagen op zijn boodschap en bijna een half miljoen doden vielen in de burgeroorlog te betreuren.

In een andere profetie, een van de meest opmerkelijke die ooit uitgesproken werd met betrekking tot een mens, heeft Joseph Smith het volgende, in de tegenwoordigheid van meerdere anderen, gezegd tegen een jonge rechter, genaamd Stephen A. Douglas: „Rechter, u zult nog eens proberen president van de Verenigde Staten te worden; en als u ooit uw hand op zult heffen tegen mij of de heiligen der laatste dagen, zult u de hand van de Almachtige op u voelen; en u zult in uw leven nog zien en weten, dat ik van de waarheid tegen u heb getuigd; want het gesprek van vandaag zal u uw hele leven bijblijven.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 394.

Stephen A. Douglas probeerde inderdaad president van de Verenigde Staten te worden. Hij kreeg de gelegenheid om de kerk te verdedigen. Maar in een politieke reden in 1857 viel hij de kerk op een venijnige manier aan en noemde haar „een walgelijke, afschuwelijke zweer in de staat” en hij raadde het Congres aan deze uit te snijden.

Sommigen hebben beweerd dat niemand betere vooruitzichten had dan Douglas om president te worden, maar toen de stemmen geteld waren, bleek hij niet genoeg stemmen gekregen te hebben om te winnen. De overwinning ging naar een onbekende man van het platteland, Abraham Lincoln.

Een jaar na de verkiezing stierf de heer Douglas, een gebroken man, in de kracht van zijn leven.

Er is nog een andere manier waarop men kan vaststellen of iemand een ware profeet is en deze werd door de Heiland zelf vastgesteld. Ware profeten kan men onderscheiden van valse profeten door de vruchten die zij voortbrengen. (Zie Matteüs 7:20.) Laten wij eens enkele van de vruchten van de leringen van Joseph Smith bekijken:

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zorgt voor haar armen en behoeftigen met de tienden en offergaven van de leden van de kerk. De heiligen der laatste dagen nemen de verklaring van de Heiland dat „zoverre gij dit aan een van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan” serieus op. (Matteüs 25:40.)

De profeet Joseph Smith zei eens dat de kerk nog niet helemaal georganiseerd was zolang de vrouwen hun eigen organisatie niet hadden. In 1842 organiseerde hij daarom de Zustershulpvereniging, die op het ogenblik de grootste vrouwenorganisatie van de wereld is.

Utah was een van de eerste staten die de vrouwen het kiesrecht verleenden.

Dit is een zendingskerk zoals u vanmorgen gehoord hebt. Jezus heeft gezegd dat een van de tekenen van de tijden voor zijn wederkomst zou zijn dat het evangelie van het koninkrijk tot de gehele

wereld gepredikt zou worden tot een getuigenis voor alle volken. (Zie Matteüs 24:14.)

Van alle jongemannen - en ook van vele echtparen - wordt verwacht dat zij op zending gaan. De training daarvoor begint in het gezin en wordt aangevuld door de training die de jongen mensen krijgen door de taken die zij te vervullen krijgen in de kerk. De opleiding voor het priesterschap begint voor de jongemannen als zij twaalf jaar zijn en wordt het hele leven voortgezet. Bovendien heeft de kerk trainingscentra voor zendelingen waar zij voorbereid worden op het prediken van het evangelie aan de volken in hun eigen taal.

Hoe doeltreffend is die training? De kerk heeft er 117 jaar over gedaan om een miljoen leden te krijgen. Het tweede miljoen werd in zestien jaar gehaald; het derde miljoen in negen jaar; het vierde miljoen in zes jaar; en het vijfde miljoen in maar drie jaar.

In minder dan twintig jaar zijn er drie miljoen mensen lid van de kerk geworden.

Heden ten dage zijn er ongeveer dertigduizend zendelingen werkzaam in eenenzeventig landen van de wereld. De meesten geven hun tijd en hun werk en betalen zelf de kosten of worden gesteund door hun familie. Joseph Smith en zijn opvolgers hebben altijd de nadruk gelegd op een goede schoolopleiding voor alle leden van de kerk. Dit heeft opmerkelijke resultaten gehad. Dr. Clark Kerr, voorzitter van de Carnegie Council in Policy Studies in Higher Education heeft opgemerkt:

„De staat Utah staat wat het onderwijs in het hele land en de wereld betreft bovenaan. . .

Utah heeft het hoogste percentage van

de bevolking van de leeftijd van 3 jaar tot 34 jaar ingeschreven op een school.

Utah heeft het hoogste percentage van de totale bevolking ingeschreven op een school op alle leeftijden, behalve de leeftijd van 16-17 jaar. . .

Utah neemt de eerste plaats in wat het gemiddelde aantal schooljaren betreft dat alle inwoners boven de vijftientwintig jaar afgemaakt hebben. . . .

In het algemeen genomen is Utah . . . een voorbeeld geweest wat betreft de ontwikkeling van het onderwijs, en een rijke bron van leiders.” (*University of Utah Commencement Address*, blz. 2-4.)

Als er een openbaring aan Joseph Smith gegeven is die zich leent voor wetenschappelijk onderzoek, dan is het wel de gezondheidswet die bekend is als het woord van wijsheid. In die openbaring, die in 1833 gegeven werd, wordt de leden van de kerk aangeraden zich te onthouden van koffie, thee, tabak en alle alcoholhoudende dranken.

Zij die dit gebod gehoorzamen, worden „gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen” beloofd. (Leer en Verbonden 89:18.)

Er zijn een aantal wetenschappelijke onderzoeken gedaan waarbij leden van de kerk betrokken waren. Een onderzoek toonde aan dat de heiligen der laatste dagen in Utah 65% minder gevallen van longkanker hebben dan de bevolking van de Verenigde Staten in het algemeen, en hun percentage aan hartziekten is 35% lager dan het landelijke percentage. (Zie *Church News* van 23 juni 1979, blz. 5, 10.)

In een ander onderzoek in Californië, waar minder dan 2% van de bevolking mormoon is, kwam dr. James Enstrom, een radioloog, die geen lid van de kerk is, tot nog verbazingwekkendere conclu-

sies. Dr. Enstrom ontdekte dat de mormonen 75% minder longkanker hadden dan het landelijke gemiddelde en 45% minder kanker in welke vorm dan ook. Aan het eind van zijn verslag schreef dr. Enstrom over de mormonen: „Er moet toch iets zijn wat zij goed doen.” (Aangehaald door Bill Davidson, „What Can We Learn About Health from the Mormons?” *Family Circle*, januari 1976, blz. 82.)

Joseph Smith ontving het woord van wijsheid in 1833. Heden ten dage heeft de medische wetenschap de wijsheid van deze openbaring bevestigd.

Ja, aan hun vruchten zult gij ze kennen! (Zie Matteüs 7:20.) De vruchten van Joseph Smiths leringen hebben 150 jaar onderzoek, kritiek en vervolging weerstaan. De boodschap, de kerk en de mensen zijn een overtuigend bewijs van de waarheid van zijn getuigenis en zijn werken.

Evenals de profeten van weleer niet geëerd werden in hun eigen land en vervolgd en gedood werden, zo werd ook Joseph Smith belasterd en stierf ook hij de marteldood in zijn tijd.

Werd Joseph Smith door God gezonden? Wij antwoorden zeer beslist: „Ja”! „Hij was een groot man en hij stierf als een groot man in de ogen van God en van zijn volk; en zoals de meeste van de gezalfden des Heren in oude tijden heeft hij zijn zending en zijn werken met zijn bloed bezegeld.” (Leer en Verbonden 135:3.)

Ik getuig tot u dat God opnieuw vanuit de hemel gesproken heeft; dat de verschijning van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus de belangrijkste gebeurtenis is die in deze wereld heeft plaatsgevonden sinds de opstanding van Jezus Christus. God leeft. Jezus is de Christus, de Verlosser van de wereld - niet slechts een groot leraar, zoals een groot deel van de christelijke wereld beweert, maar de Heiland van de mensheid, de Zoon van God.

Ik getuig tot u dat Joseph Smith een profeet van de levende God was, een van de grootste profeten die ooit op de aarde heeft geleefd. Hij was het instrument in Gods hand om de tegenwoordige bedeling van het evangelie in te leiden, de grootste van alle bedelingen, en de laatste ter voorbereiding van de wederkomst van de Meester.

Ik geef u mijn getuigenis dat er thans een profeet van de levende God aan het hoofd van de kerk staat. Hij heeft al het gezag ontvangen dat nodig is om het werk van de Vader tot zegen van zijn kinderen voort te laten gaan.

Zo zeker als God leeft, weet ik dat deze dingen waar zijn en ik getuig dit tot u in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Volg de profeten

*Ouderling Mark E. Petersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Zoals broeder Featherstone opmerkte in zijn gebed, is een van de lievelingslofzangen van de heiligen der laatste dagen in feite een gebed voor de president van de kerk. Deze lofzang wordt door gemeenten in de gehele wereld gezongen, en ik weet zeker dat wij het allen eens zijn met de volgende woorden:

*Wij bidden steeds voor u, geliefde
profeet,
dat God u hoeden mag voor ziekte' en
leed.
Als d'ouderdom u groeft rimpels in 't
gezicht,
moog' het dan stralen van innerlijk
licht;
moog' het dan stralen van innerlijk
licht.*

*Wij bidden steeds voor u, met heel ons
hart,
dat Hij u sterkte geeft in vreugd' en
smart,
dat gij ons leiden kunt van dag tot
dag,*

*dat ons een heilig licht voorlichten
mag;
dat ons een heilig licht voorlichten
mag.*

(Wij bidden steeds voor u, *De
kinderen zingen*, nr. 114.)

Wie is meer geliefd in de kerk dan president Spencer W. Kimball? En voor wie worden er in alle delen van de wereld waar heiligen der laatste dagen wonen, meer gebeden opgezonden?

President Kimball is erg geliefd bij de leden van de kerk en zij zien met eerbied tegen hem op, maar hij heeft de heiligen lief en eert ze en bidt voor ze en werkt voor ze zonder terughoudendheid en zonder reserves. Zijn goedheid is gelijk die van Christus. Hij streeft ernaar allen te behandelen zoals hij zelf behandeld zou willen worden.

De Heer heeft hem grote en wijze mannen gegeven als raadgevers: president N. Eldon Tanner, president Marion G. Romney en president Gordon B.

Hinckley, die een nieuwe raadgever is in het Eerste Presidium; door en door een man Gods, een verstandig mens, een energiek man, dapper in het geloof, zo solide als een rots.

Deze broeders zijn even toegewijd als de president zelf, zij geven voortdurend alles wat zij in zich hebben aan het werk, steunen voortdurend de president, en geven hun raad vriendelijk en met grote intelligentie in alle zaken die hun voorgelegd worden.

Het Eerste Presidium is een kerkelijk quorum dat in prachtige harmonie onder de invloed van de Heilige Geest functioneert, zodat zij de heiligen op een geïnspireerde wijze leiden.

Het Eerste Presidium is de presiderende raad van de kerk. Deze broeders presideren alles. Zij dragen de sleutels, machten, gaven en zegeningen van deze bedeling. De president is de presiderende hogepriester. Zijn raadgevers presideren met hem als zijn gedelegeerden als zij het werk doen van dit hoogste door God georganiseerde quorum op aarde. Alle vier leden van het presidium zijn apostelen, profeten, zieners en openbaarders. Na hen komt de Raad der Twaalf. Deze broeders dragen ook de goddelijke sleutels, maar alleen de president van de kerk mag deze sleutels in hun volheid uitoefenen, want dit voorrecht wordt slechts aan één man op aarde gegeven. De Twaalf werken ook als gedelegeerden van de president van de kerk. Zij ontvangen hun opdrachten van hem en vervullen deze met volledige toewijding. Het was de Heer zelf die de apostelen en profeten aanstelde in zijn moderne kerk. Het is dan ook geen ijdel gebaar als wij het Eerste Presidium en de Twaalf als profeten, zieners en openbaarders steunen, want dat zijn zij, door God geko-

zen, op de juiste wijze geordend en aangesteld door het opleggen der handen door hen die het gezag daartoe hebben.

Zij werden door God geroepen zoals Aäron geroepen werd (zie Hebrëen 5:4), zoals beschreven wordt door de apostel Paulus in zijn brief aan de Hebrëen. Zij werden benoemd door openbaring, geordend door andere levende profeten, en volledig gemachtigd om in de naam van de Heer te handelen. God spreekt door middel van onze grote leiders en leidt zijn volk door hun woorden. Heeft de Heer zelf niet gezegd: „Hetzij gesproken door Mijn eigen stem, of door de stem Mijner dienstknechten, *dat is hetzelfde*”? (Leer en Verbonden 1:38; cursivering toegevoegd.)

Aan de president van de kerk, die inderdaad de woordvoerder van God en de presiderende hogepriester op aarde is, zijn heilige gaven gegeven zoals het geval was met de profeet Joseph Smith, die hij opvolgt in dit hoge ambt.

Door zijn ordening draagt hij alle sleutels, gaven en machten van het priesterschap die aan de profeet Joseph Smith verleend werden door heilige engelen toen de kerk opnieuw werd gesticht in deze laatste dagen.

De president van de kerk draagt ze alle! Het werk van deze laatste bedeling zou anders niet uitgevoerd kunnen worden. Wat voor zin zou het gehad hebben als Joseph Smith al die machten met zich meegenomen zou hebben in het graf? Het werk zou dan opgehouden hebben, omdat God slechts werkt door middel van het juiste gezag. Heeft Amos in vroegere tijden niet gezegd dat de Heer *niets* doet zonder het aan zijn profeten op aarde te openbaren? (Zie Amos 3:7.) En heeft God ooit profeten naar de

Ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalf Apostelen.

aarde gezonden zonder goddelijk gezag, zonder het recht in zijn naam te spreken en te handelen?

Werden de apostelen en profeten in de vroegchristelijke kerk ook niet door de Heiland zelf aangesteld? En werden zij niet geroepen en geordend „om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus”? (Efeziërs 4:12.)

En waren zij niet het *fundament* van de ware kerk, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen was? (Zie Efeziërs 2:20.)

En was het niet de bedoeling dat zij in de kerk zouden blijven „totdat wij allen de

eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon van God bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus”? (Efeziërs 4:13.)

En was het niet de bedoeling dat zij in de kerk zouden blijven totdat wij niet meer onmondige kinderen zouden zijn, „op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer”? (Efeziërs 4:14.)

De behoefte aan dergelijke leiding is heden ten dage even groot als in de tijd van Petrus en Paulus, toen *inderdaad* allerlei wind van leer de heiligen belaagde, en er *inderdaad* valse profeten opstonden, die *inderdaad* door hun vals spel en hun sluwheid de heiligen tot dwaling verleidden. (Zie Efeziërs 4:14.)

De heiligen van deze tijd hebben, evenals de leden van de vroegere kerk, de aanwijzingen van God nodig door middel van de profeten. In deze bedeling hangen wij ook af van de geïnspireerde leiding om ons werk in de kerk te kunnen doen en van voortdurende goddelijke leiding op onze weg naar volmaaktheid. In vele opzichten zijn de omstandigheden tegenwoordig gelijk aan die van vroeger. De houding van de mensen, toen en nu, is niet wezenlijk verschillend, en dit geldt ook voor de fundamentele problemen, zoals immoraliteit.

De Heer heeft ons hedendaagse profeten gegeven als deel van zijn hedendaagse kerk, en hun plichten zijn dezelfde als die van de vroegere profeten.

Wij behoren acht op hen te slaan zoals de heiligen in het verleden. Het is dezelfde kerk, hetzelfde geloof; en de zaligheid die aangeboden wordt is precies eender.

De mensen waren vroeger bereid om de goddelijke roeping van hun leiders te

aanvaarden, en zagen in hen niet langer vissers of tentenmakers, want deze broeders waren door de Heer gekozen als zijn dienstknechten. En zo behoren wij heden ten dage verder te kijken dan de vroegere bezigheden en persoonlijke activiteiten van onze hedendaagse leiders en ze te zien als dienstknechten van God, wat zij nu zijn.

Zij worden geïnspireerd evenals Petrus en Paulus. Zij hebben dezelfde goddelijke roeping. Zij zijn de leiders die God ons zelf gegeven heeft. Hij verwekte ze speciaal voor deze tijd. Zouden wij dan geen acht op hen slaan?

Wij leven in een moeilijke tijd. De duivel voert een vastberaden oorlog tegen de heiligen. Hij probeert ons te omringen met iedere denkbare vorm van verleiding, haat, bijgeloof en corruptie.

Hij houdt er slinkse methoden op na, zoals de profeet Nephi zo duidelijk vertelde, toen hij zei: „Te dien dage zal hij in het hart der mensenkinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hun bedachtzaam ter helle. En . . . anderen verleidt hij, en vertelt hun, dat er geen hel is; en hij zegt tot hen: Ik ben geen duivel, want die bestaat niet - en aldus fluistert hij in hun oren, totdat hij hen in zijn verschrikkelijke ketenen slaat, waaruit geen bevrijding is.” (2 Nephi 28:20-22.)

Hebt u ooit een tijd gekend in uw leven waarin zoveel verleiding was als er is op dit ogenblik? Veel volwassenen zeggen blij te zijn niet in deze tijd op te moeten groeien, nu de wereld zo corrupt is.

Zij maken zich zorgen over de opgroeiende generatie, die het hoofd moet bieden aan drugs, seksuele wantoestanden, smerigheid in films, tijdschriften, kranten en boeken, en aan vele andere vormen van verleiding.

Waar is er veiligheid, broeders en zusters? Waar, behalve in de kerk en onder de beschermende vleugel van het evangelie van Jezus Christus? Is het heden ten dage niet zoals in de dagen van Noach, toen de bevolking van de aarde werd vernietigd door de zondvloed en er slechts acht rechtvaardige zielen gered werden?

Sommigen twijfelen of er ooit een zondvloed geweest is, maar door hedendaagse openbaringen weten wij dat er werkelijk een geweest is. Noach smeekte de mensen zich te bekeren, maar in hun eigenwijsheid wilden zij niet luisteren.

Hebben wij de waarschuwend stemmen van de profeten niet even hard nodig als in de dagen van Noach? Zullen wij beter naar onze eigen zieners en openbaarders luisteren dan de mensen in zijn dagen? Zijn wij zo dwaas dat wij niets leren van hun fouten?

De Schriften vertellen ons dat velen niet zullen luisteren. Maar zij zeggen ook dat de ware gelovigen de dienstknechten des Heren zullen volgen en acht zullen slaan op hun waarschuwingen. God zal de getrouwen beschermen, ongeacht alle rampspoeden die de goddelozen zullen treffen.

Redde Hij Noachs gezin niet van de zondvloed?

Redde Hij Lehi's gezin niet van de vernietiging van Jeruzalem?

De Heer heeft ons zijn woord gegeven dat als wij Hem dienen, Hij op zijn beurt ons zal beschermen en voorspoedig maken. Zullen wij in deze goddeloze

wereld blind blijven voor de noodtoestand die er in onze tijd heerst? Hebben wij het gezonde verstand en genoeg inzicht om in heilige plaatsen te staan? En hoe kunnen wij dat doen? Door de profeten te gehoorzamen!

Zijn wij bereid om koste wat het kost het koninkrijk Gods te verdedigen tegen de venijnige aanvallen van de tegenstander? En hoe doen wij dat? Door de profeten te gehoorzamen! Zijn wij in staat om ja te antwoorden als wij gevraagd worden:

Wie staat bij 's Heren vaan?

Daar komt het thans op aan!

Wij vragen 't onbevreesd:

Wie staat bij 's Heren vaan?

(Heilige lofzangen, nr. 154.)

Als wij bij zijn vaan staan, zullen wij de profeten volgen. Ik getuig tot u dat zij mannen Gods zijn. Ik getuig tot u dat onze grote leider, president Spencer W. Kimball, een ziener en een openbaarder is, een profeet in dezelfde betekenis als

„Aan de president van de kerk zijn heilige gaven gegeven zoals het geval was met de profeet Joseph Smith, die hij opvolgt in dit hoge ambt.”

Mozes of Jesaja of Joseph Smith, en dat hij het goddelijk gezag heeft zoals zij. Laten wij ter wille van onszelf, ter wille van ons gezin, ter wille van de herstelde kerk van Jezus Christus waartoe wij

behoren, maar ook om de zegeningen des hemels te verkrijgen, de Heer dienen en zijn geboden houden.

Ik ben nu al bijna achtendertig jaar lid van de Raad der Twaalf. In die tijd heb ik gewerkt onder zes presidenten. Ik heb hun vergaderingen bijgewoond terwijl er belangrijke beslissingen werden genomen. Ik heb naar hun besprekingen geluisterd en gezien hoe de vloed van inspiratie tot deze zes presidenten kwam - deze zes profeten, openbaarders, zieners, die ik gekend heb, die ik liefgehad heb en in wier tegenwoordigheid ik mij altijd heel dicht bij het hemelse heb gevoeld.

Ik getuig tot u, door persoonlijke ervaring, dat ik de macht van God op hen heb zien werken. Ik weet dat wij in een tijd van openbaringen leven. Ik weet dat deze broeders door God zelf aangesteld zijn. Ik weet dat zij in Gods naam spreken.

Als wij ze volgen, volgen wij dan niet Degene die ze geroepen heeft?

Als wij daarentegen onze hand of onze stem tegen hen opheffen, of als wij ze negeren, *verzetten* wij ons dan niet tegen het goddelijke Wezen, dat ze aanstelde als zijn dienstknechten? Kan iemand zich veroorloven dat te doen?

Is onze houding tegenover deze profeten niet een onmiskenbare afspiegeling van onze innerlijke gevoelens tegenover God? Ik bedoel onze echte, onze fundamentele gevoelens als zij ontdaan zijn van alle uiterlijke vertoon, van alle huichelarij.

Kunnen wij werkelijk de Heer liefhebben en tegelijkertijd zijn dienstknechten verwerpen?

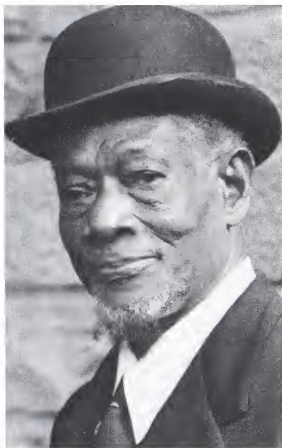
Als wij God werkelijk liefhebben, dan moeten wij en dan zullen wij zijn gezalfden liefhebben en eren.

Wat maakt het uit of wij ze als jongens in onze buurt hebben gekend en nooit een aureool om hen heen gezien hebben? Wat maakt het uit als wij in het verleden met hen omgegaan zijn toen zij een gewoon leven leidden, en dag aan dag de wereld tegemoet traden zoals deze op hen afkwam? Wij dienen te beseffen dat de situatie veranderd is!

God heeft ze uit de vertrouwde sferen geheven en heeft ze een nieuwe status gegeven. Hij heeft ze geroepen tot hoge ambten in zijn dienst. Een heilige mantel is op hun gevallen, de mantel van hun goddelijke zending, de mantel van de profeten!

Zij spreken met nieuwe stemmen; zij worden geleid door een hemels licht. *Zij zijn niet langer gewone mensen!* Zij zijn de gezalfden - de gekozenen - gekozen door de Almachtige God!

Wij hebben twaalf presidenten van de kerk gehad, twaalf van Gods grootste hogepriesters. Een ieder van hen heeft zijn leven gegeven aan het werk. Een werd een martelaar, gedood door de kogels van moordenaars. De anderen leefden lang en werkten moedig voor het geloof, zelfs tot hun laatste ademtocht. Over zijn getrouwe dienstknechten heeft de Heer gezegd: Dit zijn degenen die door geloof overwinnen. Daarom zijn alle dingen van hen, en zij zijn van Christus, en Christus is van God. Dezen zijn het wier namen in de hemel zijn geschreven, waar God en Christus de Rechter van allen zijn. Dezen zijn het, wier lichaam celestiaal is, wier heerlijkheid die der zon is, namelijk de heerlijkheid van God, de hoogste van alle. (Zie Leer en Verbonden 76:53, 59, 68, 70.) De Heer zal zijn profeten door alle eeuwigheid heen eren, want Hij zal ze erfgenamen van God en medeërfgena-

men van Christus maken. (Romeinen 8:17.) De Heer verwacht van ons, zijn volk, dat wij ze eren, ze steunen en ze volgen. Mogen wij daarom altijd met grote oprechtheid deze prachtige lofzang zingen, die werkelijk een gebed is, maar tevens een gelofte:

*Wij danken U, Heer, voor profeten,
Ons tot leiding in deez' laatste tijd,
Wij danken voor 't rein evangelie,
Welks licht onze zielen verblijdt.
Wij danken voor iedere zegen,
Die G'uitstort van Uw milde troon,
Wij achten het vreug' U te dienen,
Vervullen met liefd' Uw geboôn.*

(Heilige lofzangen, nr. 176.)

In de naam van de Heer Jezus Christus.
Amen. □

Verzet tegen Gods werk

Ouderling Carlos E. Asay
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Terwijl ik na liep te denken over een onderwerp voor deze conferentie-opdracht moest ik telefonisch iets regelen met een lid van de Raad der Twaalf. Tijdens dat onderhoud heb ik hem gevraagd of hij mij wilde helpen een geschikt onderwerp te vinden.

Op geruststellende toon zei hij „Ja” en voegde er toen aan toe: „Carlos, bid.” Ik geef daarom het resultaat van vele gebeden aan u door, en ik doe dit in gehoorzaamheid en nederigheid met een gebed in mijn hart.

Op 1 november 1957 hield ouderling George A. Smith een gedenkwaardige toespraak, waarin hij de volgende oude Chinese fabel aanhaalde:

„Een man die door het land reisde kwam bij een grote, heel rijke en prachtige stad aan; hij keek er naar en zei tegen zijn gids: ‚Het moeten wel erg rechtvaardige mensen zijn die hier wonen, want ik zie maar één duiveltje in deze hele grote stad.’

De gids antwoordde: ‚U begrijpt het

niet, mijnheer. Deze stad is zo volslagen goddeloos . . . dat er maar één duivel nodig is om haar in bedwang te houden.’ Zij reisden verder en kwamen bij een ruw pad. Een oude man probeerde de heuvel te beklimmen, omringd door zeven grote, gemeen uitzierende duivels.

‚Nou,’ zei de reiziger, ‚dat moet een verschrikkelijk slecht mens zijn! Kijk eens hoeveel duivels hij om zich heen heeft!’

‚Dit,’ antwoordde de gids, ‚is de enige rechtvaardige man in het land; zeven van de grootste duivels proberen hem van zijn pad af te brengen, en het lukt ze niet.’” (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 363-364.)

Nadat hij de fabel verteld had, voegde ouderling Smith eraan toe: ‚De duivel heeft de wereld zo goed in zijn macht dat er maar een paar duivels nodig zijn om haar in bedwang te houden, zodat het hele legioen van duivels niets anders te doen heeft dan op de mormonen te letten en de herten van de mensen tegen hen op

te stoken om ze te vernietigen, om ze te verdelgen." (*Journal of Discourses*, deel 5, blz. 364.)

De boze heeft dikwijls in alle bedelingen geprobeerd velen van Gods kinderen te verdelgen. Soms neemt hij zelf de taak van verleider op zich. Soms werkt hij door middel van degenen die naar zijn kant van de lijn zijn overgelopen. In het Boek van Mormon lezen wij, bijvoorbeeld, over drie antikristen. Zij waren alle drie misleid, zij predikten allen tegen degenen die in Christus geloofden, en een ieder van hen streefde er openlijk naar Gods kerk te vernietigen. De manier waarop zij de mensen probeerden te verleiden was dezelfde. Zij onderwezen valse leerstellingen, verspreidden leugens, noemden profetieën dwaze tradities, beschuldigden de kerkleiders van verdraaiing van de wegen des Heren, en brachten de mensen in de war door hun geloof dwaas en een valse hoop te noemen. (Zie Jakob 7; Alma 1 en 30.) Als wij over de antikristen van vroeger lezen, verbazen wij ons hoe verdorven hun gedachten waren geworden en wij verbazen ons dat zij er zo goed in slaagden mannen en vrouwen te bedriegen. Wij vragen ons ook af waarom sommige mensen zo lichtgelovig waren, zo gemakkelijk te verleiden. En terwijl wij ons zo verbazen zijn wij geneigd om de antikristen ergens in een hoekje van de oude geschiedenis te plaatsen en gaan onze gang zonder op te letten. Dat is gevaarlijk. Wij zouden ons geloof er door kunnen verliezen; en, onszelf in geestelijk opzicht kunnen vernietigen. Sinds het voorjaar van 1820 heeft Lucifer een meedogenloze strijd gevoerd tegen de heiligen der laatste dagen en hun leiders. Een menigte antikristen, anti-mormonen en afvallige groeperin-

gen zijn op het toneel verschenen. Velen zijn nog onder ons en hebben nieuwe stromen leugens en valse beschuldigingen op ons losgelaten. Zij zijn erop uit ons geloof te doden, ons ons getuigenis te ontnemen en zij gebruiken persoonlijke contacten, drukwerk, radio en televisie, en andere communicatiemiddelen om twijfel te zaaien en de vrede van oprechte gelovigen te verstoren.

Twee maanden geleden ontvingen wij een brief van een bisschop. Hij deelde ons mee dat hij betrokken geweest was bij de excommunicatie van iemand die nog maar pas lid was geworden. De nieuwe bekeerling was onder de invloed gekomen van een actieve afvallige die erin geslaagd was het getuigenis van de bekeerling te vernietigen. Blijkbaar had de afvallige veranderingen, die in de loop der jaren in de publikaties van de kerk aangebracht waren, gebruikt om Joseph Smith en de volgende profeten in diskrediet te brengen.

De methode, die door deze afvallige werd toegepast, wordt meer gebruikt door degenen die meer geïnteresseerd zijn in de schaduwen dan in het licht. Als hun logica werd toegepast, zou het Nieuwe Testament verbrand moeten worden omdat het evangelie van Lucas niet precies eender is als dat van Matteüs of omdat er in Handelingen twee verschillende verslagen staan van Paulus' visioen op de weg naar Damascus. (Zie Handelingen 9:1-9 en 22:4-11.) Het ontbreekt veel afvalligen aan geloof in hedendaagse profeten en voortdurende openbaring. Zij zouden hun hoop op zaligheid af willen laten hangen van andere dingen dan die welke in verband staan met levende profeten en een levend geloof.

De volgende vragen zouden gesteld

Ouderling Carlos E. Asay van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig.

kunnen worden: Hoe reageren wij op dergelijke listige en gemene aanvallen? Slaan wij terug? Ik zou u een gedragslijn willen voorstellen die in harmonie is met de leringen van de Heiland, en die als zij gevolgd wordt, ook in harmonie is met de wijze raad van vroegere en tegenwoordige profeten:

1. *Mijd hen die uw geloof aanvallen.* Zij, die iemands geloof willen doden, behoren gemeden te worden. Het zaad dat zij in het hart en het verstand van mensen zaaien groeit als kanker en neemt de Geest weg. Ware boodschappers van God zijn bouwers - geen slopers. Wij zenden onze zendelingen de wereld in om te onderwijzen en de mensen te helpen de waarheid te ontvangen, regel na regel totdat de volheid van het evangelie ontvangen is. (Zie Leer en

Verbonden 98:112.) Zoals een nieuwe bekeerling getuigde: „Mijn vorige kerk gaf mij het hoofdstuk over de sterfelijkheid. De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft er twee hoofdstukken aan toegevoegd met betrekking tot het voorsterfelijk bestaan en het leven na de dood.

2. *Onthoud de geboden.* President Brigham Young beloofde: „Alles wat wij moeten doen, is voorwaarts en opwaarts gaan en de geboden van onze Vader en onze God onderhouden; en hij zal onze vijanden beschamen.” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 347.) Als wij de heilige wetten gehoorzamen, zullen wij de gehele „wapenrusting Gods” op ons nemen en wij zullen in staat zijn om ons tegen de listen van de duivel te verzetten. (Zie Efeziërs 6:11-18.)

Als wij gehoorzaam zijn kunnen wij bovendien verzekerd zijn van de leiding en de bescherming van de Heilige Geest.

3. *Volg de levende profeten, zoals ons zojuist werd aangeraden.* Een kerkleider leerde: „Houd uw oog altijd gericht op de president van de kerk, en als hij u ooit vertelt iets te doen, en het is verkeerd, en u doet het, zal de Heer u daarvoor zegenen . . . Maar u hoeft zich geen zorgen te maken. De Heer zal nooit toestaan dat zijn woordvoerder de mensen op het verkeerde pad brengt.” (Heber J. Grant, aangehaald door Marion G. Romney, *Conference Report* van oktober 1960, blz. 78.) Wij lopen in een niet in kaart gebracht mijnenveld en brengen onze ziel in gevaar als wij naar de leringen van wie dan ook luisteren behalve van degene die door God geordend is. (Zie Leer en Verbonden 43:2-7; 52:9.)

4. *Twist of debatteeer niet over leerstellingen.* De Meester waarschuwde ons dat „hij, die de geest van twisten heeft,” niet van Hem is, maar van de duivel”. (Zie 3 Nephi 11:29.) Wij zijn niet consequent als wij onze toevlucht nemen tot duivelse methoden als wij proberen rechtvaardige doelen te bereiken. Het enige wat wij kunnen bereiken is frustratie, verlies van de Geest en tenslotte de nederlaag. Vergeet niet: „Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe, hoe, waar of wat zij ook mogen vereren.” (Elfde Artikel des Geloofs.)

5. *Onderzoek de Schriften.* Weinigen van ons zouden verdwalen of afvallen als wij de Schriften als onze persoonlijke gids of kompas zagen. (Zie Alma 37:44.) De ijzeren roede is het woord van God, en

als wij ons daaraan vasthouden, zullen wij niet vallen.

6. *Laat u niet afbrengen of afleiden van de taak van de kerk.* Er zijn er die u van uw koers zouden willen aflokken en u tijd en energie willen laten verspillen. De satan gebruikte een afleidingsmanoeuvre toen hij Christus trachtte te verleiden in de woestijn. Het besliste antwoord van de Heiland „Ga weg, satan”! (Matteüs 4:10), is een goed voorbeeld voor ons allen.

7. *Bid voor uw vijanden.* Christus zei tot de Nephieten: „Hebt uw vijanden lief, zegent hen, die u vervloeken, doet wel aan hen, die u haten, en bidt voor hen, die u geweld aandoen en u vervolgen.” (3 Nephi 12:44; zie ook Matteüs 5:44; 3 Nephi 12:10-12.) Toen Hij aan het kruis hing smeekte de Heiland: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:34.) Velen worden verre van de waarheid gehouden, niet omdat zij haar niet willen hebben, maar omdat zij niet weten waar haar te vinden. (Zie Leer en Verbonden 123:12.)

8. *Beoefen zuivere godsdienst.* Neem deel aan christelijk dienstbetoon. Help de zieken en de armen; bezoek de wezen en

Een negen-stappen-plan ter bescherming tegen de antikristen van onze tijd.

de weduwen en wees barmhartig jegens allen of zij lid van de kerk zijn of niet. (Zie Jakobus 1:27, en Alma 1:30.)

9. *Vergeet niet dat er veel vragen kunnen zijn waarop wij geen antwoord hebben en*

De algemene autoriteiten zingen een lofzang tijdens de welzijnsvergadering.

dat sommige dingen gewoon in geloof aangenomen dienen te worden. Een engel des Heren vroeg Adam: „Waarom offert jij offeranden aan den Heere? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Heere heeft het mij geboden.” (Mozes 5:6.) Er zullen zich misschien gelegenheden voordoen dat wij geroepen worden om de berg Moria te beklimmen en onze Isaaken te offeren zonder voorafgaande uitleg. Geloof is het eerste beginsel van het evangelie; het is een beginsel dat vooruitgang inhoudt.

Ik denk dat er weinigen zich zo bewust zijn van de werkelijkheid van de satan en zijn handlangers als de full-time zendingen, want zij zijn blootgesteld aan de vurige pijlen van de tegenstander, die

over hen heen vliegen als hij of zij aan het werk is in de frontlijn van onze oorlog tegen de zonde. Ik beloof alle zendelingen echter - en alle leden - dat als zij zich houden aan de negen zojuist genoemde regels, zij de overwinning zullen behalen en hun geloof en getuigenis zullen behouden.

Tegelijkertijd –

1. Verzekeer ik u dat verzet tegen ons streven bewijst dat het goddelijk is. Zouden satanische machten zich tegen ons verzamelen als wij geen bedreiging waren voor die machten?

2. Verzekeer ik u dat oppositie, als zij het hoofd geboden en overwonnen wordt, een louterende invloed op ons leven heeft. De Heiland leerde gehoorzaamheid uit hetgeen Hij heeft geleden. (Zie Hebreëen 5:8.) De tegenstand die Joseph Smith ondervond, gaf hem ervaring en was voor zijn eigen bestwil. (Zie Leer en Verbonden 122:7.)

3. Ik verzekeer u dat de wateren waarin wij gewend zijn te zwemmen slechts meertjes zijn in vergelijking met de diepe rivieren van oppositie waarin de profeet Joseph Smith en anderen zwommen. (Zie Leer en Verbonden 127:2.)

4. Ik verzekeer u dat wij voor een goede zaak strijden en dat wij zullen slagen, ongeacht de tegenstand die wij ondervinden. Vroegere heiligen werden aangemoedigd door deze woorden: „De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitstrekken om de rivier de Missouri in haar aangewezen loop te stuiten, of haar stroom opwaarts te wenden, als om de Almachtige te verhinderen kennis uit de hemel over de heiligen der laatste dagen uit te storten.” (Leer en Verbonden 121:33.)

President Brigham Young heeft eens gezegd: „Iedere keer als u het mormonis-

me een trap geeft, trapt u het naar boven, nooit naar beneden. De Almachtige God heeft het zo bevolen.” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 351.)

Met mijn gehele hart smee ik degenen die aan de rand van ons geloof lopen veiligheid te zoeken in het midden. Dit kan het best gedaan worden door raad te vragen aan uw leiders en door binnen de broederschap van de heiligen te blijven, zodat u gevoed wordt door het goede woord van God. Laat niet toe dat ongelovigen u van het rechte pad afleiden of u in geestelijk opzicht vernietigen. (Zie Moroni 6.)

En ik bid voor degenen die de ergste vorm van diefstal plegen - van mensen hun kostbaar getuigenis afnemen. Als zij daarmee doorgaan kan dit hen slechts leiden tot de doelloosheid en de leegheid van de droom van een nachtelijk visioen. (Zie 2 Nephi 27:3; Handelingen 5:33-39.) Moge God ons allen helpen in onze strijd tegen de zonde. Dat wij, hoewel wij gering in aantal zijn en onze heerschappij klein is, voorwaarts mogen gaan „gewapend met gerechtigheid en met de macht Gods in grote heerlijkheid” (1 Nephi 14:14), is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Mijn schapen horen naar mijn stem”

*Ouderling Yoshihiko Kikuchi
van het Eerste Quorum der Zeventig*

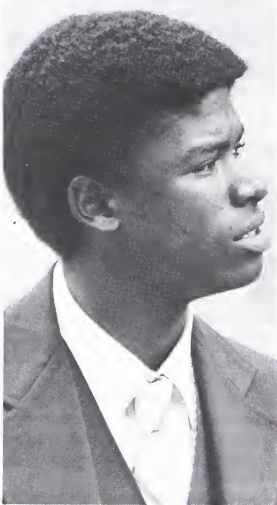
Ik voel mij erg nederig en erg bevoorrecht dat ik vanmiddag in uw tegenwoordigheid mag zijn, broeders en zusters, en ik hoop en bid dat de Geest des Heren met mij zal zijn zodat ik in staat zal zijn met u te communiceren.

Ik weet met mijn gehele hart en ziel dat

onze Hemelse Vader leeft. Hij leeft werkelijk. Ik weet dat onze Hemelse Vader er is en dat Hij bereid is onze oprechte gebeden te verhoren. Hij heeft in het verleden tot zijn kinderen gesproken; Hij heeft in onze tijd tot ons gesproken, tot ons volk in deze laatste bedeling.

Onze Vader stelde zijn Zoon Jezus Christus voor aan de inwoners van Amerika.

Het Boek van Mormon getuigt: „En terwijl zij aldus met elkander spraken, hoorden zij een stem, alsof die uit de hemel kwam; en zij blikten om zich heen, want de stem, die zij hoorden, verstonden zij niet; en het was geen scherpe stem, evenmin was het een luide stem; niettemin, en niettegenstaande het een zachte stem was, drong ze bij hen, die ze hoorden, tot het binnenste door, zodat er geen deel van hun lichaam was, dat ze niet deed beven; ja, ze drong zelfs tot in de ziel door, en deed hun hart branden. En ten derde male hoorden zij de stem,

en zij luisterden oplettend toe; en hun ogen waren naar het punt gericht, *vanwaar* het stemgeluid kwam; en zij blikten gestadig naar de hemel, vanwaar het geluid kwam.

En ziet, de derde keer verstonden zij de stem, die zij hoorden; en ze zeide tot hen: *Ziet Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt - hoort Hem.*” (3 Nephi 3, 5-7; cursivering toegevoegd.)

Ik weet dat dezelfde Vader tot het joodse volk sprak op het oostelijk halfgrond. Toen onze Heer Jezus Christus gedoopt werd getuigt de Bijbel: „En zie, de hemelen openen zich, en hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen. En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.” (Matteüs 3:16-17.)

Ik weet dat op een vroege morgen in het voorjaar van 1820, in de staat New York, de Vader en de Zoon verschenen aan de jongen Joseph Smith. Joseph Smith getuigde hierover als volgt: „(Ik) zag . . . een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.

Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!*” (Joseph Smith 2:16-17.)

Ik weet dat Joseph Smith God, de Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus, heeft gezien. En ik weet dat Joseph een ware, levende profeet van God was. Evenals Joseph Smith in onze dagen en evenals de discipelen en apostelen van weleer van het westelijk en het oostelijk halfgrond weet ik

dat onze Hemelse Vaders eigen getuigenis waar is: Jezus van Nazaret is zijn geliefde Zoon, in Wie Hij een welbehagen heeft. Hoort Hem!

Ik weet dat Jezus van Nazaret geboren werd in het land van Judea, dat Hij wandelde bij het meer van Galilea en in de velden en vlakten van Palestina. Het is zijn eigen getuigenis waarop wij behoren acht te slaan, het getuigenis dat Hij aan Marta gaf, de zuster van zijn vriend Lazarus. Gisteren haalde ouderling Monson deze tekst nog aan:

„Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven; gelooft gij dat?” (Johannes 11:25-26.)

Broeders en zusters, ik geloof dit met mijn gehele hart en met mijn gehele ziel.

Ik weet dat deze zelfde Jezus Christus aan Joseph Smith alle macht en gezag verleende die nodig waren om het koninkrijk Gods op aarde te herstellen, opdat iedere ziel de kans zou hebben om de geliefde Zoon van de Vader te horen.

Ik weet dat onze Hemelse Vader zoveel van ons houdt dat Hij ons door middel van zijn geliefde Zoon de weg gewezen heeft die wij moeten gaan in ons sterfelijk leven.

Door de herstelling van het evangelie van de Heer Jezus Christus, heeft Hij ons een weg voorbereid die wij moeten volgen om eeuwig geluk, waar geluk te vinden.

Broeders en zusters, vele kinderen van onze Vader in Japan en Korea geloven ook in het getuigenis van onze Hemelse Vader en luisteren naar zijn geliefde Zoon.

Kort voordat ik naar deze conferentie kwam, ontving ik een prachtige brief van een vrouw die dertien jaar geleden haar man verloren heeft. Ik zal hem voorle-

zen. Zij schreef: „Ik bleef alleen achter om mijn twee zoons groot te brengen. Toen ik de doopdienst van mijn oudste zoon, die bijna de middelbare school had doorlopen, bijwoonde, moest ik de

Twee verhalen die ons iets vertellen over het moderne zendingswerk in de gehele wereld.

heerlijke sfeer die mij omringde wel voelen. Ik was erg onder de indruk van de fijne geest die de heiligen uitstraalden; hoe zielsgelukkig en nederig voelde ik mij. Ik keek naar mijn zoon, die in het wit gekleed in het water afdaalde. De vrouw van de ringpresident fluisterde mij toe dat zijn zonden weggewassen zouden worden. Ik was zo overweldigd door de schoonheid van dat ogenblik dat ik tranen in mijn ogen kreeg en mijn hart opsprong van vreugde. Op dat ogenblik, wilde ik weten hoe het met mij stond. Hoe stond het met mij? Was het mogelijk dat ook mijn zonden weggewassen konden worden? Als mijn zonden weggewassen konden worden en ik weer rein kon zijn, wilde ik ook gedoopt worden.

Na vier dagen studie en gebed met de zendelingen, kon ook zij de Heiland aannemen en gedoopt worden. Kort daarna werd ook haar jongste zoon gedoopt. Nu bereiden zuster Masako Anan en haar twee jongens zich voor om naar de tempel in Tokio te gaan om daar voor tijd en eeuwigheid verzegeld te worden als gezin aan hun overleden

vader. O, hoe wonderbaarlijk is de macht van het evangelie, die de harten van mensen kan veranderen van verdriet en wanhoop tot geluk en vreugde! O, hoe wonderbaarlijk is het te weten dat de macht die Joseph Smith verleend werd, de harten van mensen kan veranderen! *Ik weet dat het evangelie hersteld is* en dat de ware kerk van God opnieuw opgericht is hier op aarde. Nederig richt ik mijn uitnodiging tot al mijn vrienden overal: „Kom, neem deel aan dit levende water. Geloof in het getuigenis van de Vader: (Dit is) Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb . . . hoort Hem.” (3 Nephi 11:7.)

Ik weet dat voor degenen die de geliefde Zoon van de Vader willen horen, het Boek van Mormon evenals de Bijbel een vertrouwde klank heeft. Het is het woord van God en heeft de macht de ziel van de mensen te veranderen.

Mag ik u een voorbeeld geven van een Koreaanse broeder die de stem van de Heiland heeft gehoord. Broeder Choi had zijn vrouw, zijn twee kinderen en zijn moeder negen maanden geleden verlaten. Op een dag gingen de zendelin-

gen langs de deuren in de stad Kwang Ju (Korea). Zij vonden zijn gezin. Het gezin begon te studeren met de zendingen en de gezinsleden werden spoedig gedoopt. De zendingen begonnen aan het gezinsavondprogramma met dit gezin.

Op een dag kocht het zevenjarig dochtertje een Boek van Mormon van een zending en zond het met haar prachtige getuigenis naar haar vader. Twee zendingen brachten het boek naar haar vader en gaven op een krachtige en besliste manier hun getuigenis van het evangelie en het belang van het gezin. Haar vader vroeg zich af waarom die mensen zich zo druk maakten om hem en zijn gezin. Toen het avond geworden was, begon hij te lezen en hij hoorde een vertrouwde stem, de stem van de Heer. Hij werd geïnspireerd en voelde dat het waar was. Hij vond ook het getuigenis dat door zijn dochtertje geschreven was. Ik wil deze aan u voorlezen: „Aboji, Aboji, Aboji” wat „Papa, papa, papa” betekent. „Ik wil gezinsavonden met u hebben! Kom alsjeblieft terug! Wij houden van u! Ik houd van u! Ik heb u nodig! Ik wil dat u dit boek leest! Onze Hemelse Vader heeft u lief!”

Broeder Choi was zo geïnspireerd en zo opgebouwd door het lezen van het Boek van Mormon en zo ontroerd door het getuigenis van zijn dochter, dat hij de zendingen vroeg hem te dopen. Het gezin werd herenigd en broeder Choi is nu de bisschop van de derde wijk in Kwang Ju. Hij is hier vandaag aanwezig, een levend voorbeeld van iemand die de stem van de Heiland heeft gehoord uit het Boek van Mormon.

O, hoe hard hebben wij de zendingen nodig om het getuigenis van de Vader met betrekking tot zijn geliefde Zoon aan alle naties, geslachten, talen en

volken te brengen. (Zie Leer en Verbonden 133:37.) Er zijn zeker vele bisschoppen Choi en zusters Anan in uw omgeving.

Ik weet dat Spencer W. Kimball een profeet van de Heer is. Hij is een levende profeet. Hij vertelt ons dat wij onze passen moeten vergroten, ons tempo moeten verhogen, en dat dit dringend noodzakelijk is; doet het daarom nu! President Kimball, u bent een levende profeet van de Heer, u bent een man die bespot is en met

littetekens bedekt is evenals Job van weleer, en toch bent u bereid om voorwaarts te gaan, om nog een berg te beklimmen. Wij houden van u. Wij hebben u nodig.

Broeders en zusters, waarom slaan wij niet nederiger acht op deze dienstknecht des Heren en vergroten wij niet onze pas om dit prachtige evangelie van de Heer Jezus Christus door te geven aan nog een bisschop Choi en nog een zuster Anan. Dit bid ik nederig in de heilige naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Leer ze „waarom”

*Ouderling Paul H. Dunn
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Het is mij een bijzondere vreugde, broeders en zusters, om weer eens voor u te mogen staan en uw fijne geest aan te voelen. Ik ben gewoon blij dat wij vrienden zijn.

De conferentie is altijd een prachtige gelegenheid om geestelijk opgebouwd te worden, om kennissen te ontmoeten, om wijze raad te krijgen. Na al die goede raad die ik tot nu toe gehoord heb, kan ik niet nalaten stil te staan bij de jonge atleet, die zo goed als alle sporten had

beoefend, behalve parachutespringen. Daarom nam hij een paar theoretische lessen over hoe men moest springen.

Toen de dag aanbrak dat hij voor het eerst zou moeten springen, was hij toch wel een beetje bang, en hij ging naar de instructeur en zei: „Ik weet niet of ik er wel mee wil doorgaan.”

De instructeur antwoordde: „Maak je maar geen zorgen. Voor alle zekerheid zullen wij nog twee parachutes aan je hangen.”

Het vliegtuig ging de lucht in en bereikte een hoogte van 900 meter. Enigszins beangst en bevreesd, werd hij naar buiten geduwd. Onderweg naar beneden, toen hij de hoogte van ongeveer 600 meter had bereikt, herinnerde hij zich dat hij aan het koordje moest trekken. Dat deed hij maar de parachute ging niet open. Hij trok aan het tweede koordje, maar dat ging ook niet open. Toen trok hij aan het derde koordje en dat ging ook niet open.

Tot zijn verbazing kwam hij omstreeks die tijd in de lucht iemand tegen die van de grond naar boven ging. Zij kwamen elkaar tegen. De jonge parachutist riep naar zijn nieuwe vriend: „Neem mij niet kwalijk, maar hebt u misschien verstand van parachutes?”

„Nee,” riep de man terug, „weet u misschien iets af van gaslantaarns?”

Ik veronderstel dat wij allen goede raad nodig hebben. Dikwijls vragen ouders en vele jonge mensen: „Hoe moet men het evangelie op een zinvolle en praktische manier onderwijzen?” Weet u, broeders en zusters, dat een nieuw begrip of beginsel leren, of iemands gedrag veranderen vijf belangrijke stappen vereist?

Ten eerste moet men iemand met datgene wat men hem wil onderwijzen bekendmaken. *Ten tweede* moet men dat beginsel dikwijls herhalen. *Ten derde* moet men uitleggen waarom het zo is. Mensen van alle leeftijden willen weten waarom het evangelie zo is, niet alleen maar hoe de regels zijn. Dit is het belangrijkste onderdeel van iets onderwijzen omdat de *vierde* stap, de overtuiging, en de *vijfde*, de toepassing, niet plaats kunnen vinden voordat er begrip bestaat.

Maar al te vaak is ons antwoord op

vragen van de jonge mensen: „Nou, omdat het in de Schriften staat,” of „Dat wordt ons door de leiders geleerd.” Jonge mensen willen weten waarom die dingen in de Schriften staan en waarom

God heeft ons geboden
gegeven omdat Hij ons
liefheeft en wil dat wij
gelukkig zijn. Zijn geboden
zijn handwijzers naar geluk.

de leiders ergens zoveel belang aan hechten.

Ik wil u iets vertellen wat ik zelf enkele jaren geleden meemaakte op een universiteit.

Ik had een heel bijzondere vergadering bijgewoond met enkele jonge mensen. Wij hadden over tempelhuwelijk gesproken. Toen wij uit de vergadering kwamen, liep ik even op met drie jonge meisjes, waarvan ik er één heel goed kende. Ik wist dat zij uitging met een jongeman die geen lid van de kerk was en voorzichtig wees ik er haar op dat men geneigd is met degene te trouwen waar men mee uitgaat. Ik zei: „Ik reken erop dat ik je eens zal kunnen verzegelen in de tempel.”

Zij keek mij aan en zei: „Misschien trouw ik wel niet in de tempel.”

Ik zei: „Waarom niet?”

Zij keek mij aan, zoals alleen jonge mensen iemand aan kunnen kijken en zei: „Waarom wél?”

Wel vaders en moeders en leraren, hoe zou u zo'n vraag beantwoorden?

Evenals de meeste leraren, heb ik even de tijd genomen om na te denken. Toen, in de hoop inspiratie te krijgen, zei ik: „Nou, waarom zou je niet?”

Zij keek mij aan en vroeg: „Wilt u het werkelijk weten?”

Ik antwoordde: „Ja, natuurlijk.”

Zij zei: „Hoe goed kent u mijn vader?”

Ik zei: „Tamelijk goed.”

Zij zei: „Mijn vader weet zich goed voor te doen. Och, het is best een aardige man, maar hij is een beetje huichelachtig. U zou moeten zien hoe hij mijn moeder en ons thuis behandelt. En mijn vader en moeder zijn in de tempel getrouwd. Zo'n huwelijk hoeft van mij niet., Toen zei ze: „Hoe goed kent u broeder en zuster zo-en-zo?” Andere kennissen van mij.

Ik zei: „Ik ken ze.”

Zij zei: „Weet u dat ik op de kinderen pas voor ze. Zij zijn ook in de tempel getrouwd, en zo'n huwelijk hoeft van mij ook niet.” „Hoe goed kent u de heer en mevrouw Zo-en-zo?” Bijzonder goede mensen die in onze buurt wonen, maar geen lid van de kerk zijn. Zij hebben tien kinderen.” Zij zei: „Ik pas ook op de kinderen, en ik zou zo getrouwd willen zijn als zij.”

Wel, wat zegt u daarop, vaders en moeders? Leraren? Zegt u, het staat in de Schriften? Of, onze leiders onderwijzen ons dat? Jonge mensen willen weten waarom en waarvoor.

Ik wist nog niet goed wat ik moest zeggen. Dicht bij ons stond een ander jong meisje. Ik wendde mij tot haar en zei: „Hoe beantwoordt jij zo'n vraag?” Zij had er geen problemen mee. Zij keerde zich naar haar vriendin en zei: „Jannie, je bent niet billijk.”

Jannie zei: „Waarom niet?”

Zij zei: „Omdat je de hele kerk beoor-

deelt naar twee of drie voorbeelden die niet noodzakelijkerwijs voorstellen wat wij geloven of leren of hoe wij behoren te leven.

Laat mij je iets vragen. Wanneer is het de laatste keer geweest dat je een persoonlijk probleem had, misschien een minder prettig afspraakje, een tentamen, een of andere situatie waar je je zorgen over maakte en dat je vader dat aangevoeld heeft en je slaapkamer is binnengekomen, op de rand van je bed is gaan zitten, je over je haar heeft gestreken en gevraagd heeft: „Zou je vanavond een zegen willen hebben?”

Jannie keek haar aan en zei: „Mijn vader doet zo iets niet.”

Het andere meisje zei: „Mijn vader wél.” En toen praatten zij er samen over hoe haar vader zijn gezin regelmatig onderwees. Zij vertelde iets over hun gezinsgebeden. Zij noemde achter elkaar zo'n acht, negen bijzondere voorvallen op. Ik kon zien dat Jannie's houding wat veranderde. In haar ogen kon je de uitdrukking lezen: „O, zo'n man zou ik willen hebben.”

Tot mijn grote vreugde kon ik enkele maanden later dat huwelijk in de tempel sluiten. Ik hoop een beetje dat ons gesprek van die avond een verandering heeft teweeggebracht.

De meeste verkeerde keuzen voor en na het huwelijk worden niet uit opstandigheid of opzettelijk gedaan, maar wegens verkeerde informatie, verkeerde communicatie en verkeerd begrijpen. Als jonge mensen werkelijk zouden begrijpen wat een eeuwig huwelijk is, waarom het belangrijk is, en hoe men het kan bereiken, zou niemand hoeven te proberen ze over te halen goede keuzen te doen. Integendeel, niemand zou het uit hun hoofd kunnen praten.

Laat mij u een vraag stellen jonge mensen: Hebt u zich ooit afgevraagd waarom God ons beperkingen op zou leggen, ons ernstig waarschuwt voor bepaalde dingen, ons zelfs gebiedt? Gelooft u dat deze geboden willekeurige grillen zijn, kunstmatige beproevingen van een of andere aard, algemeenheden die belangrijk zijn voor sommige mensen, maar niet voor anderen?

Ik denk van niet! Zijn geboden zijn *liefhebbende raadgevingen van een wijze Vader*. Wij begrijpen en zien God als een liefhebbende en persoonlijke Hemelse Vader en dit laat geen andere definitie toe. Hij geeft ons geboden voor maar één reden - Hij heeft ons lief en wil dat wij gelukkig zijn. Kuisheid is daar een volmaakt voorbeeld van. God weet gewoon dat deugd haar eigen beloning met zich meebrengt, dat zichzelf bewaren voor een eeuwige partner die verbintenis mooier en vreugdevoller maakt. Het is gewoon een kwestie van of je nu een cent wil of later een diamant. Elk tijdelijk plezier ook, dat het gevolg is van een verhouding voor het huwelijk, kan niet vergeleken worden met de veel grotere vreugde van eenheid in het huwelijk. En het toegeven aan het eerste kan de mogelijkheid tot de tweede vernietigen.

Kuisheid is net als geld op de bank. Als u zichzelf bewaart, *bewaart* u de vreugde van eens één mens toe te behoren, slechts één mens. U bewaart de vreugde later eens te kunnen zeggen: „Ik ben helemaal van jou, en ik heb nooit iemand anders toebehoord.”

Sommigen zullen vragen: „En als wij nu al weten wie die „ene” is? Als wij de afspraken al gemaakt hebben en wij nog slechts wachten op de plechtigheid?” Het antwoord luidt: *Het is niet slechts*

een plechtigheid, het is een verbond, zowel met God als met uw partner, en wachten toont de grootste liefde en respect voor beiden.

Sommigen zullen zeggen: „Maar wij houden te veel van elkaar om te wachten.” Het antwoord is dat er niet zo iets bestaat als te veel van elkaar houden en dat het een te grote zelfzucht, niet liefde is, die tegen Gods wijze raad ingaat en de deugd schendt.

Liefde die bestemd is om eeuwig te worden, moet respect, geloof, vertrouwen, bewondering, eer inhouden en er zijn zowel geestelijke en verstandelijke aspecten aan als lichamelijke en emotionele. Geen relatie, of zij tijdelijk of eeuwig is, kan zonder deze eigenschappen bestaan. Iedere sentimentele televisieserie is vol van goede illustraties van de ellende die ontstaat als deze eigenschappen ontbreken.

Als in uw geval het lichamelijke de neiging heeft te overheersen, dan is dat een reden te meer om het lichamelijke te beteugelen en de andere dimensies te zoeken. *Beteugelen* is het woord dat de wijze vader Alma gebruikte toen hij zijn zoon Shiblón raad gaf, en de belofte die hij er aan vastknoopte is de sleutel die wij nodig hebben om zijn raad te begrijpen: „En tracht tevens al uw lusten te beteugelen, opdat gij van liefde vervuld moogt zijn”. (Alma 38:12.) Het beteugelen vermeerderd de kracht, vermeerderd de macht, vermeerderd de liefde. Er zijn zeker twee manieren om een paard te beteugelen. (Wij hebben gisteravond iets over paarden geleerd.) De ene is hem te doden en de andere is hem te temmen. Alma heeft nooit gezegd dat wij onze lusten moeten doden. Dit betekent niet dat onze begeerten uit den boze zijn.

Integendeel, wij beteugelen iets waar wij van houden, iets waarvan wij de macht respecteren.

Een paard is sterker dan een mens, daarom beteugelt de mens hem, *houdt* zodoende zijn kracht *in bedwang* en gebruikt deze ten goede. Hartstochten zijn sterker dan wij zijn, daarom beteugelen wij ze, houden ze zo in bedwang en gebruiken hun kracht om een huwelijk te versterken en tot iets eeuwig te smeden. Men dient te weten *hoe* men een paard en een hartstocht beteugelt.

Denk eraan, een lichamelijke relatie is

gewoon te mooi om ze te verkwisten, te prachtig om ze verloren te laten gaan. Het is het echte zilver dat te kostbaar is om het dof te laten worden voor het feestmaal.

Laten wij niet vergeten dat de juiste houdingen worden ontwikkeld of veranderingen van gedrag worden verkregen als het ons lukt „het waarom” van de dingen, die wij onderwijzen te doen begrijpen. God geve dat wij op verstandige wijze en met begrip mogen onderwijzen, dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Mijn specialiteit is barmhartigheid”

*Ouderling Marion D. Hanks
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Mijn onderwerp vandaag is barmhartigheid. Een dichter heeft eens iets gezegd dat hierop neerkomt: „Barmhartigheid zegent tweemaal, degene die geeft en degene die ontvangt”, en voegde hij eraan toe: „En aardse macht lijkt ’t meest op die van God, wanneer genade ’t recht doortrekt”. (Zie *De Koopman van Venetië*, vierde bedrijf, scene 1.)

Ik weet zeker dat iedereen die vandaag binnen het bereik van mijn stem is, vóór barmhartigheid is. Maar barmhartigheid gewoon als beginsel, onpersoonlijke barmhartigheid, is niet nuttiger dan onpersoonlijk geloof of onpersoonlijke bekering of onpersoonlijke liefde. Jaren geleden werd ik eens, toen ik ergens nog maar pas aangekomen was

als zendingspresident, op nogal gebiedende wijze uitgenodigd door een goede, maar enigszins eigenzinnige man die met mij een beoordelingsfout wilde bespreken van een jonge zendeling. Zijn daad, die zonder ernstige gevolgen was, was het resultaat geweest van een misverstand waarvoor de jongeman oprecht zijn verontschuldiging had aangeboden. Ik had daar vrede mee. Mijn vriend echter niet. Hij stond er op dat de zendeling op de een of andere manier in het openbaar gestraft zou worden, zodat hij vernederd zou worden. De jongeman moest gestraft worden en ik moest daarvoor zorgen.

Wij bespraken het met elkaar. Zijn mening was dat gerechtigheid zijn tol

eist en dat barmhartigheid de gerechtigheid niet kan beroven. Ik was dat met hem eens en wees hem erop dat de woorden die hij aanhaalde in het Boek van Mormon staan. Zij werden uitgesproken door een trouwe dienstknecht des Heren die in zijn jeugd heel hard barmhartigheid nodig had gehad, genade had ontvangen en nu een onwillige zoon, die een ernstige zonde trachtte te rechtvaardigen, aan het onderwijzen was. Alma, de vader, onderwees Corianton de betekenis en de gevolgen van de verzoening en terwijl hij dit deed getuigde hij drie keer van Gods plan van barmhartigheid, tot stand gebracht door Christus' heilige gave, hoewel hij de plaats van gerechtigheid erkende.

„De barmhartigheid eist de boetvaardige,” zei hij.

„De barmhartigheid eist eveneens alles, wat het hare is.” (Alma 42:23-24.)

„Er is een bekering toegestaan, welke bekering door de barmhartigheid wordt geëist; anders maakt de gerechtigheid aanspraak op het schepsel.” (Alma 42:22.)

Corianton luisterde, bekeerde zich en werd vergeven. Later ging hij terug naar het zendingswerk om „zielen tot bekering . . . (te) brengen en het grote plan der barmhartigheid aanspraak op hen moge hebben”. (Alma 42:31.)

De zonde van Corianton was een grote zonde geweest; het voorval waarbij de zendeling betrokken was, was onschuldig en van weinig belang. Ik dacht dat onze bespreking het probleem wel zou oplossen. Maar dat deed het niet.

Mijn gastheer leunde over de tafel en zei met grote nadruk: „Ik wil gerechtigheid.”

Rustig antwoordde ik: „Ik wil barmhartigheid.”

Drie keer herhaalde hij met toenemende kracht zijn boodschap: "Ik wil gerechtigheid!"

Elke keer reageerde ik op zijn crescendo met een diminuendo en zei nog rustiger: „Ik wil barmhartigheid.”

Wij scheidten met de afspraak dat het mijn verantwoordelijkheid zou zijn om de zaak af te handelen, en gerechtigheid te geven waar zij recht op had en barmhartigheid wat het hare was.

Hij is nu heengegaan naar het hierna-maals. Ik denk aan hem met achting en genegenheid. Ik heb hem goed leren kennen en heb van hem leren houden. Evenals ons allen had ook hij de genade van Christus die aan de berouwvolle zondaar beloofd is, nodig.

Ik heb nog dikwijls aan dat voorval gedacht: „Ik wil gerechtigheid!” „Ik wil barmhartigheid;”

Kortgeleden, aan de andere kant van de aardbol, zat ik bij een andere goede man. Hij had licht en warmte en een goed humeur met zich in de kamer gebracht en ik luisterde met veel belangstelling naar zijn verhaal. Vroeger was hij in naam een christen geweest, maar hij deed er niets aan. Hij had een baan die nogal wat spanning in hem veroorzaakte en ruwe medewerkers en hij had de neiging om hun slechte gewoonten over te nemen. Hij was niet erg voorkomend voor zijn vrouw en kinderen, maakte zich zorgen over zijn gezin, leed aan een slecht geweten, en was ernstig ziek geworden.

Toen kwamen er twee jongemannen aan zijn deur. Zij vertegenwoordigden de Heer en hadden een boodschap voor hem en zijn gezin: het evangelie van Jezus Christus is op aarde hersteld, de kerk van Jezus Christus is weer opgericht; ieder mens en ieder gezin is

belangrijk voor God en kan door zijn plan een doel vinden en zin geven aan het leven; gezinnen zijn bedoeld om voor eeuwig bij elkaar te blijven, en er is een manier om de waarheid van deze dingen te weten te komen, zeiden zij, want de Heilige Geest zal de waarheid ervan bevestigen aan degenen die oprecht zoeken.

Hij luisterde en geloofde. Onmiddellijk gaf hij zijn slechte gewoonten op. Zijn vrouw en kinderen reageerden ook gunstig. Hun leven veranderde. Zij studeerden en baden, werden lid van de kerk, en leefden in het licht van de Geest. Zijn werk verbeterde en al spoedig kreeg hij nieuwe kansen. Het gevolg was dat men vertrouwen in hem begon te stellen en hij kreeg de naam dat men op hem kon rekenen.

Aan het eind van dit verhaal sprak hij een klinkende geloofsbelijdenis uit. Zonder schroom, zonder ophef, zonder schijnheiligheid zei hij: „In één opzicht lijk ik op de Heer, mijn specialiteit is barmhartigheid.”

Mijn specialiteit is barmhartigheid!

Men kan niet lang met de Schriften leven zonder in te zien dat God, onze Vader, en zijn heilige Zoon ook specialiteiten hebben.

De specialiteit van de Vader is barmhartigheid.

In Jesaja's tijd gaf Hij zijn volk strenge raad en waarschuwingen. Zij waren, zei Hij „een weerspanning volk, leugenachtige kinderen, kinderen die de wet des Heren niet willen horen; die tot de zieners zeggen: Gij zult niet zien; en tot de schouwers: Gij zult voor ons de waarheid niet schouwen, spreekt tot ons aangename dingen, schouwt begoochelingen.” (Jesaja 30:9-10.)

Hij sprak over hun verdorvenheid, hun

goddeloosheid, hun verwerpen van zijn woord en hun vertrouwen in aardse machten. Ondanks dit alles kondigt het heilige verslag dan aan: „Daarom verlangt de Here ernaar u genadig te zijn, en daarom zal Hij Zich verheffen om Zich over u te ontfermen.” (Jesaja 30:18.)

De belofte van Christus' genade is vast en zeker voor degenen die Hem vinden en op Hem vertrouwen, en wij, zijn vertegenwoordigers, behoren te doen wat Hij zou doen als Hij thans op aarde zou zijn.

Hij verlangt ernaar genadig te zijn. Hij is graag barmhartig. De profeten noemen Hem de Vader der barmhartigheden (2 Korintiërs 1:3). Zij spreken over zijn grote barmhartigheid (1 Petrus 2:3), en verklaren dat „een ieder, die zich bekeert en zijn hart niet verstokt, aanspraak (zal) hebben op barmhartigheid”. (Alma 12:34.) Zij spreken over zijn wijsheid, zijn barmhartigheid en genade. (2 Nephi 9:8.) En om de kroon op dit alles te zetten is er het getuigenis dat onze Vader „een welbehagen heeft in goedertierenheid”. (Micha 7:18.)

De specialiteit van de Vader is barmhartigheid.

De specialiteit van de Heiland is barmhartigheid.

Hij sprak tot de wereld de dingen die Hij van de Vader gehoord had. „Doch dat

Ik dit spreek, gelijk de Vader Mij geleerd heeft.” (Johannes 8:26, 28.)

De Schriften leren ons dat Hij de vorm van een mens aannam en „kan medevoelen met onze zwakheden”. (Hebreeën 4:15.) „Daarom moest Hij in alle opzichten aan zijn broeders gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw hogepriester zou worden.” (Hebreeën 2:17.)

Er is iemand die begrijpt, die met ons meevoelt. Hij werd niet begrepen, verworpen, ervoer een allesovertreffende eenzaamheid, was arm en had geen plaats om zijn hoofd neer te leggen, Hij leed grote smarten en geestelijke tweestrijd.

Hij begrijpt.

Hij kan vergeving schenken en vrede brengen.

De specialiteit van de Heiland is barmhartigheid.

En Hij verlangt van ons dat wij specialisten zijn in barmhartigheid.

Onze persoonlijke behoefte aan genade en de voorwaarden waar wij aan moeten voldoen legde de Heiland uit in een gelijkenis over twee mannen die naar de tempel gingen om te bidden. De ene kondigde trots zijn eigen volmaaktheid en rechtvaardigheid aan. De andere „wilde zelfs zijn ogen niet opheffen naar de hemel, maar hij sloeg zich op de borst en zeide: O God, wees mij, zondaar, genadig! Over deze eerlijke man zonder enige verbeelding zei de Heer: Deze keerde, in tegenstelling met de ander, gerechtvaardigd naar huis terug.” (Lucas 18:13-14.)

De betekenis van barmhartigheid legde Hij uit in een gelijkenis over een man die overvallen werd en aan de kant van de weg achtergelaten werd. Hij vertelde dat er twee mannen langs kwamen zonder de

gewonde te helpen, maar dat een derde stilhield om hem te helpen. Welke van deze drie, vroeg de Heer, was de naaste van de man? En Hij antwoordde: „Die hem barmhartigheid bewezen heeft. En Jezus zeide tot hem: Ga heen, doe gij evenzo.” (Lucas 10:37.)

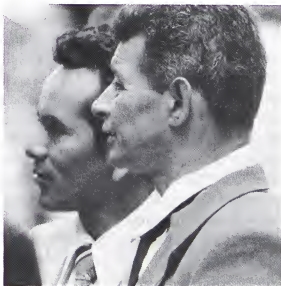
Gods barmhartigheid moet weerspiegeld worden in de barmhartigheid van de mens, en de gelegenheid daartoe is zo groot als de behoeften van de hele menselijke familie. De psalmist riep uit: „Wees mij genadig, o Here, want ik ben benauwd.” (Psalm 31:9.)

Wij zijn allen benauwd. Er is geen rechtvaardig mens op aarde, die goed doet zonder te zondigen. (Zie Prediker 7:20.)

In de meest persoonlijke van al zijn gelijkenissen identificeerde de Heiland zichzelf met de hongerigen, de dorstigen, de naakten, de daklozen, de zieken en de gevangenen. „Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, . . . Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest.” (Matteüs 25:35.) Zovelen zijn belast met aardse zorgen, met de smet der zonden, met armoede, pijn, invaliditeit, eenzaamheid, met verdriet omdat zij iemand die hun dierbaar was verloren hebben of omdat zij zich verstoten voelen. De belofte van Christus' barmhartigheid is vast en zeker voor degenen die Hem vinden en op Hem vertrouwen. Hij die de wind en de golven kon bedaren, kan vrede brengen tot de zondaar en de lijdende heilige. En wij, zijn vertegenwoordigers, behoren niet slechts zijn woord te verkondigen, maar ook in zijn naam aan de minste van zijn broeders te doen wat Hijzelf zou doen als Hij nu hier was.

In een vluchtelingenkamp in Azië was een jonge voormalige onderwijzeres, die

met haar moeder haar vaderland was ontvlucht nadat zij gezien hadden hoe andere familieleden op wrede wijze waren vermoord. Zijzelf was op zo'n afschuwelijke manier verkracht, dat zij gezworen had nooit meer een woord te zullen zeggen in deze verdorven wereld. Dat was haar manier om te protesteren tegen de boosaardige manier waarop zij en vele anderen waren behandeld. Meer dan vijf jaar lang sprak zij geen woord. Toen op een dag kwam zij onder de invloed van enkele vertegenwoordigers van onze kerk, die dagelijks wonderen van liefde verrichtten in de vluchtelingenkampen. Zij waren niet in het bezit van medische toverkunst, deze onzelfzuchtige jonge vrouwen, die ons daar vertegenwoordigden, geen vakbekwaamheid om een gemartelde geest te kunnen behandelen. Zij baden voor haar, namen haar hand in de hunne en spraken woorden van liefde, en zij antwoordde! Voor de eerste keer in vijf jaar sprak zij en zij is sindsdien blijven praten. De Geest van Hem die eens zei „Zwijg, wees stil!” (Marcus 4:39) ging door middel van getrouwe vertegen-

woordigsters van de kerk uit naar deze gekwelde ziel, raakte het centrum van de storm in haar ziel, bracht de wind en de golven van wanhoop tot bedaren, en bracht weer vertrouwen en hoop.

Voor mij en de mijnen, en voor u, bid ik dat wij waardig mogen zijn om hetzelfde vaandel te dragen als onze geliefde broeder die de weg der genade heeft gevonden en wiens leven een voorbeeld

is van wat ik hem nederig hoorde verklaren: „Mijn specialiteit is barmhartigheid.”

„Laten wij daarom met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat wij barmhartigheid ontvangen en genade vinden om hulp te verkrijgen te gelegener tijd.” (Hebreeën 4:16.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

□

Het groeiende erfdeel van Joseph Smith

*Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Het was vrijdagmorgen, 28 juni 1844, de zomerzon stond reeds hoog aan de hemel, het was heet in Illinois. Sinds acht uur die ochtend, waren dr. Willard Richards, Samuel H. Smith en negen anderen, vanuit Carthage op weg naar Nauvoo (Illinois). Met deze plechtige stoet bewogen zich twee wagens voort, bedekt met struiken, om hun vracht tegen de verzengende hitte van de zon te beschermen.

Op de wagens lagen de levenloze licha-

men van Joseph Smith, achtendertig jaar oud, ruim 1,80 meter lang en Hyrum, zijn broer, vierenveertig jaar oud, in gestalte nog groter dan Joseph. Vermoeid reisden dr. Richards en Samuel Smith, broer van de twee vermoorde mannen, naar Nauvoo, terwijl zij de gebeurtenissen van de vorige dag bespraken, tijdens welke Joseph en Hyrum waren neergeschoten door een gewapende bende met besmeurde gezichten. De twee slachtoffers verbleven, samen met

dr. Richards en John Taylor, in de gevangenis van Carthage, zogenaamd voor hun bescherming, toen de bende, die zo'n 150 tot 200 overvallers telde, de gevangenis bestormde en de gezochte slachtoffers doodschoot.

Het nieuws van de moorden had Nauvoo, waar op dat moment het hoofdkwartier van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gevestigd was, al bereikt. Toen de wagens en hun vermoeide bewakers de stad binnengingen, werden zij met plechtige weklagen en rouw begroet door enige duizenden burgers.

De bebloede lichamen werden bij het Nauvoo-huis liefdevol van de wagens genomen en voorzichtig gewassen. Verscheidene wonden werden bedekt met in kamfer gedrenkt katoen en op de gezichten werden dodenmaskers gelegd. Beide lichamen werden in schone eenvoudige kleding gestoken. Nadat deze voorbereidingen getroffen waren, werden de lichamen opgebaard voor de diepbedroefde weduwen en kinderen van de twee mannen, en voor de vele vrienden. Op zaterdag passeerden meer dan tienduizend rouwende heiligen de stoffelijke overschotten van hun geliefde profeet Joseph en zijn broer, de patriarch Hyrum. De lichamen werden daarna liefdevol in het geheim begraven. (Zie *History of the Church*, deel 6, blz. 614-631.)

Sommige vijanden van Joseph Smith beroemden zich op hun eerloze daden en velen verkondigden dat de kerk, die hij had hersteld en waarvoor hij zijn leven had gegeven, met hem zou sterven.

Maar tot verbazing van haar vijanden stierf de kerk niet, noch hield het werk van Joseph Smith op met zijn dood. Dat, wat in anderhalve eeuw heeft plaatsgevonden, legt welsprekend getuigenis af

van het eeuwige karakter van het werk van deze opmerkelijke man, Joseph Smith. De kerk die hij herstelde, heeft in vele delen van de wereld een enorme groei doorgemaakt. Zij heeft een ongeëvenaard zendingssysteem en een weergaloos welzijnsprogramma. Het besturende systeem geeft priesterschapsmacht en autoriteit van God aan alle waardige mannelijke leden, tegelijkertijd de verheven positie van de vrouw, als zijnde gelijk aan de man, erkennend. De kerk heeft een geïnspireerde gezondheids- en tijdelijke welzijnswet die haar tijd ver vooruit is. Door middel van openbaring van God bezit de kerk ook die sleutels, zaligmakende beginselen en verordeningen die de mensheid, de doden en de levenden, eeuwige vooruitgang zal brengen.

Deze en andere redenen zijn er oorzaak van dat miljoenen mensen lid geworden zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Maar iedere ware gelovige moet uiteindelijk een overtuiging krijgen dat Joseph Smith een openbaarder, een profeet van God, was. Ieder moet ervan overtuigd zijn dat God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus aan Joseph Smith verschenen en hem opdroegen de kerk van Christus opnieuw op aarde te vestigen.

Ik heb zo'n overtuiging, en het is mijn nederig verlangen enige gedachten met u te delen die mijn getuigenis van Joseph Smith en zijn werk bevestigen. Mijn getuigenis is meer geestelijk dan wetenschappelijk of geschiedkundig. Ik betwijfel of het evangelie van Jezus Christus, zoals dit op aarde hersteld is door de profeet Joseph Smith en zoals dit is onderwezen door alle profeten die hem hebben opgevolgd, ooit door louter wetenschappelijke methoden te bewijzen

is. Het moet aanvaard worden door geloof en begrepen worden door de gave en macht Gods. Bijvoorbeeld, één van de openbaringen die door Joseph Smith ontvangen werd, op 27 februari 1833, onderwees de schadelijke gevolgen van thee, koffie, tabak en alcoholische dranken. Zulke leerstellingen kunnen tegenwoordig wetenschappelijk bewezen worden, maar toch zijn volgens mij de grootste beloften, die in het woord van wijsheid (Leer en Verbonden 89) vervat zijn, geestelijk. Het bevat een belofte van wijsheid, van grote kennis en van het voorbijgaan van de engel der verwoesting, zoals de kinderen Israëls werden voorbijgegaan. (Zie Leer en Verbonden 89:19, 21.)

Eén van de belangrijkste bijdragen van Joseph Smith is het vertalen en uitgeven van het Boek van Mormon, heilige Schrift, voortgebracht uit oude verslagen. Toen het in 1830 werd uitgegeven was er weinig wetenschappelijk of geschiedkundig bewijs om de beweringen van Joseph Smith, dat het verslag afkomstig was van gouden platen en vertelde van oude beschavingen in Noord- en Zuid-Amerika te staven. Deze bewijzen zijn tegenwoordig wel ontdekt en bevestigen dat Joseph Smith de waarheid sprak over het Boek van Mormon. Maar belangrijker zijn de geestelijke bevestigingen, die ons geloof in het boek versterken. Critici hebben jaren getracht een andere verklaring voor het Boek van Mormon te vinden, maar hebben gewoon geen succes gehad. Theorieën omtrent de oorsprong van het boek zijn geopperd en weer terzijde gelegd, en het boek gaat voort te getuigen dat Jezus de Christus is.

De meest objectieve, analytisch denkende geleerden hebben erkend dat het

onmogelijk zou zijn geweest voor een ongeletterde jongen zoals Joseph Smith, opgevoed op de rand van de beschavingsgrens, het Boek van Mormon te schrijven. Het bevat zoveel verheven begrippen, zoveel verschillende schrijfstijlen en is op zo'n manier samengesteld, dat het onmogelijk door één persoon geschreven kan zijn. De eerlijke onderzoeker kan, geleid door geloof, een getuigenis ontvangen dat Joseph Smith het Boek van Mormon vertaald heeft van, met hervormd Egyptische tekens beschreven, gouden platen. Niet één van de uitgegeven verklaringen, die de juistheid van Joseph Smith's relaas omtrent het Boek van Mormon aanvechten, kan nog stand houden als zijnde correct.

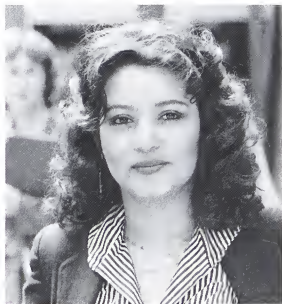
„Naarmate de tijd vordert,
zal de grootsheid van de
persoon Joseph Smith
toenemen. Hij zal bij de
mensheid meer en meer in
achting stijgen.”

De bewijzen, die in anderhalve eeuw tot ons zijn gekomen bevestigen in toenemende mate dat Joseph Smith volledig, eerlijk en nederig de waarheid sprak. Terwijl ik aan u mijn getuigenis van Joseph Smith geef, erken ik zijn menselijke zwakheden, maar ook zijn grote geestelijke krachten. Hij beweerde noch een heilig, noch een volmaakt man te zijn. Wel verklaarde hij een sterfelijk mens met gevoelens en onvolmaaktheden te zijn, oprecht proberen de heilige

zending, waarvoor hij werd geroepen, te vervullen. Zo omschrijft hij zichzelf in een opgetekend verslag, gegeven aan enkele leden van de kerk, die zojuist waren gearriveerd in Nauvoo op 29 oktober 1842. De profeet zei: „Ik vertelde hun dat ik een mens was en dat ze niet van mij moesten verwachten dat ik volmaakt was; als ze volmaaktheid van mij zouden verwachten, zou ik dat ook van hen verwachten; maar als zij mijn zwakheden zouden verdragen, en de zwakheden van de broeders, zou ik gelijkkerwijs hún zwakheden verdragen.” (*History of the Church*, deel 5, blz. 181.)

Ik ben onder de indruk van zijn volkomen oprechtheid, want behalve het toegeven van zijn eigen menselijke zwakheden, heeft hij ook verklaringen van de Heer opgetekend, die hem in de vorm van liefdevolle vermaningen gegeven werden. Wanneer deze waarschuwingen aan hem werden gegeven, soms vriendelijk en soms streng, dicteerde hij ze als spreekbuis van de Heer aan hen die de openbaringen optekenden. Eén zo'n voorbeeld is te vinden in de vijfde afdeling van de Leer en Verbonden: „En nu gebied ik u, Mijn dienstknecht Joseph, u te bekeren en meer oprecht voor Mij te wandelen, en niet meer voor de overredingen van mensen te zwichten.” (Leer en Verbonden 5:21.)

Terwijl Joseph Smith volmaaktheid nastreefde, pretendeerde hij niet volmaakt te zijn. Als zijn bedoeling was geweest een grote onwaarheid te produceren, een fraude te begaan of bedrog te plegen, zou hij dan zo eerlijk geweest zijn omtrent zijn menselijke zwakheden? De oprechte manier waarmee hij zijn zwakheden bekend en de liefdevolle tuchtiging van God verkondigt, biedt een krachtig bewijs van zijn eerlijkheid en rechtscha-

penheid. Zijn uitspraken zijn sterk gefundeerd omdat ze verklaringen tegen de menselijke natuur en het eigenbelang in waren.

Hij wist dat zijn oprechtheid hem een slachtoffer van haat, spot en maatschappelijke afkeuring zou maken, maar toch sprak hij openlijk de zuivere waarheid. Hij werd al vroeg in zijn roeping op deze moeilijkheden voorbereid. De engel Moroni vertelde hem in 1823, nog maar drie jaar na zijn heerlijk visioen van God, de Vader en Jezus Christus, dat zijn naam zowel voor goed als voor kwaad bekend zou staan onder alle natiën, geslachten, talen en volkeren, en dat er zowel goed als slecht over hem gesproken zou worden. (Zie Joseph Smith – Geschiedenis 33.) De hevigheid van het kwaad en de vervolging echter verbaasde zelfs Joseph en hierdoor vroeg hij op een moment: „Waarom zouden de machten der duisternis tegen mij samenzweren? Waarom . . . de tegenkanting en vervolging die al tegen mij opstonden, toen ik bijna nog een kind was?” (Joseph Smith – Geschiedenis 20.) Maar hij nam de

uitdaging aan en won de strijd en werd daardoor sterker.

Er zou geen overdreven nadruk gelegd moeten worden op de feilbaarheid of het menselijk falen van Joseph Smith. Dit zijn uitsluitend punten die deel uit maken van het menselijk wezen. Hij en zijn werk genoten de zegen van de Godheid. Tijdens een bijzondere gelegenheid zei de Heer tot hem: „Voorwaar, aldus zegt de Here tot u, Mijn dienstknecht Joseph Smith: Ik ben tevreden met uw offer, dat gij hebt gebracht, en met uw bekentenissen, die gij hebt afgelegd; want Ik heb u verwekt met het doel, dat Ik Mijn wijsheid door de zwakke dingen der aarde mocht tonen.” (Leer en Verbonden 124:1.)

Ik ben diep onder de indruk van het soort mensen dat bevriend was met Joseph Smith. Zijn persoonlijkheid trok als een magneet, veel mensen van alle leeftijden en alle rangen en standen aan. Velen van hen, die hij inspireerde, waren uitzonderlijk intelligente, toegewijde en capabele mannen en vrouwen. De moed die zij ten toonspreidden in het belang van het werk van Joseph Smith, samen met hun opofferingen, lijden en toewijding, waren bijna ongelooflijk.

Aan het begin van mijn toespraak noemde ik dr. Willard Richards, wiens loyaliteit ten opzichte van Joseph Smith treffend wordt weergegeven in het volgende voorval. Voordat Joseph Smith naar de gevangenis van Carthage ging, zei hij tegen dr. Richards: „Als we de cel ingaan, gaat u dan met ons mee?” De doctor antwoordde: „Broeder Joseph, u hebt me niet gevraagd de rivier met u over te steken, u hebt me niet gevraagd met u mee te komen naar de gevangenis en denkt u dat ik u nu in de steek laat? Ik zal u vertellen wat ik zal doen; als u

veroordeeld wordt om gehangen te worden wegens verraad, zal ik gehangen worden in uw plaats en u zult vrij zijn.’ Joseph Smith zei: „Dat kunt u niet doen.’ De doctor antwoordde: „Ik doe het.” (History of the Church, deel 6, blz. 616.) Na het martelaarschap van Joseph Smith werd de kundige Brigham Young tot profeet geroepen. Over Joseph Smith zei Brigham Young: „Toen ik hem voor het eerste hoorde prediken bracht hij hemel en aarde samen; alle hedendaagse priesters konden me niets vertellen over hemel, hel, God, engelen of duivelen; ze waren net zo blind als een Egyptische duisternis. Toen ik Joseph Smith zag, nam hij, bij wijze van spreken, de hemel en verklaarde haar op eenvoudige wijze; en hij nam de aarde, en verklaarde, duidelijk en simpel, de dingen van God; en dat is het mooie van zijn zending.” (Discourses of Brigham Young, sel. John A. Widtsoe, Salt Lake City; Deseret Book, 1954, blz. 548.)

De resultaten van deze kerk in anderhalve eeuw verifiëren de waarheid van het verhaal van Joseph Smith. Het werk van deze kerk gaat op een verbazingwekkende wijze voorwaarts. De heiligen der laatste dagen blijven trouw aan hun getuigenis van Joseph Smith en zijn werk.

Sinds de tijd van Joseph Smith hebben miljoenen mensen, door geloof, zijn verslag van het zien van de Vader en de Zoon, als waarheid geaccepteerd, dat hij het zuivere evangelie van Jezus Christus op aarde heeft hersteld en hebben dit bevestigd gekregen door de Heilige Geest.

Naarmate de jaren verstrijken, zal zijn geschiedenis ongetwijfeld geanalyseerd worden, er zullen aanmerkingen op gemaakt worden, het zal bekritiseerd

worden en het zal grondig ontleed worden. Maar de bewijzen van de waarheid van zijn verklaringen zullen zich blijven opstapelen. De toewijding en getrouwheid van hen, die het herstelde evangelie aannemen, zal steeds beproefd worden. Hun geloof zal op geduchte wijze worden beproefd, zoals dat in het verleden met zovelen het geval was. Maar zoals met Joseph zelf, zullen miljoenen leven en sterven, trouw aan het evangelie dat hij herstelde. Naarmate de tijd vordert, zal de grootsheid van de persoon Joseph Smith toenemen. Hij zal bij de mensheid meer en meer in achtung stijgen. Zovelen zullen tot een vaste overtuiging komen, zoals ik dat heb, dat de boodschap die hij onderwees van een goddelijke bron afkomstig is en dat er een eeuwig doel is voor het werk dat hij op aarde herstelde.

Er wordt in mijn familie een erfdeel doorgegeven van een getuigenis aangaande de waarheid van Joseph Smiths werk. Ik hoorde van dit erfdeel als kleine jongen op mijn moeders knie. Mijn betovergrootvader, Edward Partridge, had een vertrouwelijke relatie met de profeet Joseph Smith, gedurende verscheidene jaren, voor hij zijn leven verloor als gevolg van de vervolging. (Zie *History of the Church*, deel 4, blz. 132.) Hij was door hem gedoopt. In een openbaring die door de profeet werd ontvangen, werd hij genoemd als eerste bisschop van de herstelde kerk. (Zie *Leer en Verbonden* 41:9.)

Grootvader werd zo gekweld, vernederd en leed zo erg in zijn roeping, onder de wetteloze benden, maar was toch zo standvastig en getrouw, dat hij onmogelijk zou hebben kunnen twijfelen aan de

waarheid van de openbaring die hem riep. Zoals anderen die de profeet nabij waren, kende hij Josephs hart en ziel. Grootvader had niet misleid kunnen worden. Ik geloof dat zowel zijn leven als zijn dood bewijzen dat hij niet loog. Zijn toewijding, lijden en opoffering leggen een welsprekend getuigenis af van het feit dat hij een onvoorwaardelijk geloof had in Joseph Smith als een geïnspireerd dienstknecht van God.

Behalve dit erfdeel heb ik ook mijn eigen innerlijk getuigenis dat aan mijn ziel gebrand is, dat de profeet Joseph Smith,

als instrument van God, de grootste waarheden openbaarde die de mensheid gekregen heeft sinds de Heiland op aarde wandelde.

Wat ons vanaf dit spreekgestoelte, de afgelopen dagen onderwezen is, is een uitbreiding van het erfdeel van de waarheid dat is achtergelaten door de profeet Joseph Smith. Het werd gegeven om de mens te redden en te verhogen, zoals voorgeschreven door de Heer Jezus Christus. Dat getuig ik met een diepe dankbaarheid, in de naam van de opgestane Christus. Amen. □

Onthoud wie u bent

*President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever in het Eerste Presidium*

Ik ben erg blij dat ik vanmiddag hier met u ben. Ik voel dat dit één van de fijnste conferenties is die ik ooit bijgewoond heb. Waarschijnlijk hadden we de Geest des Heren nodig nu onze president niet aanwezig is, en die Geest is hier beslist aanwezig geweest. Ik wil mijn waardering uitspreken voor de sprekers en dit prachtige koor. Tijdens de verschillende bijeenkomsten van deze conferentie zijn

we geïnformeerd en geadviseerd wat we als leden van de kerk zouden moeten doen. Toen president David O. McKay niet in staat was de conferentie bij te wonen en ik hem bezocht, zei hij: „President Tanner, herinner de mensen eraan, wie ze zijn en laat ze overeenkomstig handelen.” Dit „overeenkomstig handelen” is erg belangrijk voor mij. Wanneer ik mensen eraan herinner wie

Leden van de Raad der Twaalf Apostelen: president Ezra Taft Benson (links), ouderling Mark E. Petersen en ouderling LeGrand Richards.

ze zijn, bespreek ik enige van onze Artikelen des Geloofs met hen. Ten eerste: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.” (Eerste Artikel des Geloofs.) Dat geloven wij, maar ik vraag me af, hoe we zouden handelen als we iedere dag zouden bedenken dat we geestelijke kinderen van God zijn en dat Jezus Christus onze Heiland is.

Zouden we sommige dingen doen, die we nu doen? Zouden we ze nadrukkelijker doen of zouden we ze nalaten? De Geest was vandaag met ons. Ik zeg u dat het belangrijk is en waarschijnlijk het meest noodzakelijke van het evangelie, dat we dag in dag uit de leringen van de Heer naleven. Ik vraag u mensen eraan te herinneren wie ze zijn en ze te vragen

overeenkomstig te handelen. Wanneer we overeenkomstig handelen, zullen we de geboden onderhouden. We zeggen: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader.” Geloven we werkelijk dat Hij de Vader van onze geest is en handelen we overeenkomstig? We zeggen: „Wij geloven in Zijn Zoon, Jezus Christus.” Geloven we werkelijk dat Jezus Christus onze Heiland is en handelen we overeenkomstig? Zouden we leven op de wijze waarop we dat doen, als we ons dat de hele tijd bewust waren?

We zeggen: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen.” (Dertiende Artikel des Geloofs.) Zijn we altijd eerlijk? Trouw, kuis, welwillend en deugdzzaam? Bren-

gen wij dit in praktijk, broeders en zusters van deze kerk? Doen wij dit in onze huizen, met onze kinderen, met onze burens, in onze bedrijven? Wat zou het geweldig zijn als we dit deden en er ons te allen tijde bewust van waren.

Ik wil u een voorbeeld geven van wat ik bedoel (het is misschien niet zo goed als sommige die ik eerder gehoord heb). Toen ik in de regering zat van Alberta (Canada), werd ik uitgenodigd naar Dallas (Texas) te komen om een groep juristen toe te spreken. Ik werd ingeleid door de gouverneur van Texas. In zijn inleiding zei hij dat ik een bisschop in de mormoonse kerk was geweest en dat ik nu president van de gemeente Edmonton (Canada) was. Hij zei: „Ik zou u willen vertellen dat iemand die bisschop is in die kerk, wat mij betreft geen verdere introductie nodig heeft.” Hij complimenteerde niet mij, maar de leden van de kerk die hij kende, die daar een ambt bekleedden en betrouwbaar bleken. Ik dacht: „Wat zou het geweldig

geweldig zijn als iedere priesterschapsdrager wist dat de Heer hem vertrouwde vanwege zijn wijze van leven. Het is voor de leden van deze kerk een enorme verantwoordelijkheid om zo te leven, dat anderen, die hun goede werken zien, ertoe gebracht worden om de naam des Heren te prijzen. Dit moeten we iedere dag doen! Als deze kerk, deze vier miljoen mensen - plus iedereen die naar het evangelie of de beginselen van het evangelie leeft - eerlijk, eervol en oprecht in hun handelingen zouden zijn en op iedere wijze zou kunnen worden vertrouwd, is dat alle informatie die anderen van ons zouden willen weten.

Ik bid, nu we deze conferentie verlaten, dat een ieder van ons, die het gevoel heeft dat hij van nu af aan een beter leven zou willen leiden, dat gevoel om zal zetten in daden; dat een ieder van ons eerlijk en een betaler van een volle tiend zal zijn; dat we ons zullen voorbereiden om in de tempel een huwelijk voor tijd en alle eeuwigheid te sluiten zodat onze gezinnen aan ons verzegeld kunnen worden.

Broeders en zusters, ik doe een beroep op allen die het gevoel hebben zich te willen beteren, naar huis te gaan, vastbesloten om zich te beteren en dit hun hele leven vol te houden, zodat u een voorbeeld van goedheid, een goede invloed en een grote kracht voor de kerk zult zijn. En ik doe dat in de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Wanneer we eerlijk, eervol en oprecht zijn in onze handelingen, dan is dat alle informatie die andere mensen van ons willen weten.”

zijn als een teruggekeerde zending zou kunnen zeggen: ‚Ik ben een teruggekeerde zending met goede reputatie’ en er gezegd zou worden, ‚een andere introductie is niet nodig.’” Wat zou het

Liefde gaat verder dan gemak

Bisschop J. Richards Clarke
Tweede raadgever in de Presiderende Bisschop

Broeders en zusters, Rikki Pace, de vijftienjarige dochter van Glenn Pace, onze nieuwe directeur van de afdeling welzijnswerken, werd toevallig gehoord toen zij met een schoolvriendin sprak. Het gesprek verliep ongeveer als volgt:

„Waar werkt jouw vader?”

„Op het kerkkantoor.”

„Waar is dat kantoor?”

„Dat hoge gebouw bij de tempel, weet je wel.”

„Wat doet je vader daar?”

„Hij is belast met de afdeling welzijnswerken.”

„Wat doen ze op die afdeling welzijnswerken?”

Enfin, na enkele pogingen om het uit te leggen, scheen zij nog niet veel indruk gemaakt te hebben. Dus zei Rikki in een laatste poging om het onderwerp af te handelen:

„Laat ik het dan zo zeggen: Als er tussen nu en het millennium een lid van de kerk

sterft van de honger, dan is dat de schuld van mijn vader.”

Er zijn veel ideeën over de welzijnszorg. Ik veronderstel dat de meeste mensen de welzijnszorg zien als boerderijen, conservenfabrieken, voorraadschuren voor de bisschoppen en Deseret Industries. De welzijnszorg is onontbeerlijk voor dat deel van de hoofdopdracht aan de kerk, namelijk: het vervolmaken van de heiligen. De welzijnszorg is het evangelie in actie voor individuele leden. Het gaat niet zo maar om een groep of om het betrekken bij een instelling. Wij ontvangen onze zaligheid op individuele gronden - iedereen moet onafhankelijk de ladder beklimmen om op het niveau van de Meester te komen. Als wij volmaakt willen worden, moeten wij zowel de werken als de daden van Jezus Christus nastreven. De apostel Petrus heeft hen die discipelen van Christus wilden zijn, opgedragen „deel . . . (te) hebben aan de goddelijke natuur”. (2 Petrus 1:4.) Hij

heeft hen gezegd: „Want hiertoe zijt gij geroepen, . . . opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden.” (1 Petrus 2:21.)

In 1897 schreef een jonge predikant te Topeka in Kansas een boek dat hij de titel *In His Steps* (In zijn voetstappen) gaf. Het was een roman, waarin hij een door hem bedreven experiment tot uitgangspunt had genomen. Hij vermomde zich als werkloze drukker en zwierf door de straten van Topeka. Hij schrok van de behandeling die hij van de „christelijke” gemeenschap kreeg. In zijn roman legt deze christelijke predikant zijn gemeente de volgende interessante opdracht voor:

„Ik wil vrijwilligers . . . die zich in volle ernst en eerlijk willen binden om een heel jaar niets te doen zonder zich eerst af te vragen: ‚Wat wil Jezus dat ik doe?’ . . . Ons doel wordt zo te handelen als Hij gehandeld zou hebben in onze situatie. Met andere woorden, wij stellen u voor zo goed mogelijk en zo letterlijk mogelijk in de voetstappen van Jezus te treden zoals Hij dat zijn discipelen geleerd heeft.” (Charles M. Sheldon, *In His Steps*, 1935, blz. 15-16.)

Het boek beschrijft de boeiende ervaringen van degenen die de opdracht aanvaardden. Het boek heeft me nieuwsgierig gemaakt en ik vraag me af wat er zou gebeuren als het experiment nu onder de heiligen der laatste dagen gedaan zou worden. Hoe zouden wij het doen? Als christenen van de laatste dagen weten wij dat de „koninklijke wet” (Jakobus 2:8) van liefde in actie luidt: „Ondersteun de zwakken, hef de handen op, die slap hangen, en sterk de zwakke knieën.” (Leer en Verbonden 81:5.) Begrijpen wij de betekenis van deze opdracht? Wij laten de mate van onze liefde voor de Heiland zien, wanneer wij

voldoende naastenliefde kunnen opbrengen om de lijdenden onder ons op te sporen en in hun behoeften te voorzien. De filosoof William George Jordan heeft vier belangrijke vormen van levenshonger gedefinieerd, namelijk: „Honger van het lichaam, honger van het verstand, honger van het hart en honger van de ziel. Ze bestaan echt; ze moeten echt allemaal onderkend en gestild worden.” (William George Jordan, *The Crown of Individuality*, 1909, blz. 63.)

1. Honger van het lichaam is de biologische behoefte waar wij ons het meeste van bewust zijn. Het is moeilijk om geestelijk sterk te zijn wanneer het lichaam op stoffelijk gebied te kort komt.

2. Honger van het verstand is een hunkeren naar intellectueel voedsel, naar een opleiding en naar persoonlijke ontwikkeling.

3. Honger van het hart is eenzaam zijn, te weinig gevoel van eigenwaarde hebben, niet-begrepen worden, hunkeren naar kameraadschap, medeleven naarmate wij de honger van het hart van onze naaste bevredigen.

4. Honger van de ziel is het brandende verlangen om de eeuwige waarheid te weten. Het is het verlangen van de geest naar contact met God. (Zie Jordan, blz. 63-75.)

Het herstelde evangelie van Jezus Christus voorziet in de oplossing van alle vormen van levenshonger. Jezus heeft gezegd: „Ik ben het brood des levens; wie tot Mij komt, zal nimmermeer hongeren en wie in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten.” (Johannes 6:35.) Wij zouden allemaal graag het vermogen van de Heiland hebben om de vormen van honger in de wereld te

stillen; maar laat ons niet vergeten dat er veel eenvoudige manieren zijn waarop wij in zijn voetstappen kunnen treden. Laat ons bedenken dat het als wij ons geven belangrijker is om op het juiste moment te geven dan om veel te geven. Een bekend Amerikaanse journaliste met een vaste rubriek beschreef een ervaring die ons eraan herinnert dat onopvallende daden veel kunnen betekenen. Zij heeft een verslag geschreven

„Als wij de Heiland willen navolgen, kunnen wij dat niet doen zonder persoonlijke offers te brengen en ons oprecht te geven; het komt zelden goed uit.”

over een hopeloze morgen vol telefoontjes en gesprekken, terwijl zij zich voorbereidde om naar het vliegveld te gaan. „(Eindelijk) waren er dertig hele heerlijke minuten voor mijn vliegtuig zou vertrekken - tijd om alleen met mijn gedachten te zijn, om een boek te openen en mijn gedachten de vrije loop te laten. Naast mij zei de stem van een oudere dame: ‚Het is vast koud in Chigaco.’ Ik antwoordde met een stalen gezicht: ‚„Ja, vast wel.’ ‚Ik ben al in geen drie jaar in Chicago geweest,’ hield zij aan. ‚Mijn zoon woont er.’ ‚O, leuk,’ zei ik, terwijl ik met opzet naar de bedrukte pagina van mijn boek bleef kijken.

‚Het lichaam van mijn man gaat ook met dit vliegtuig mee. We waren drieënvijftig jaar getrouwd. Ik kan niet autorijden, ziet u, en toen hij stierf, heeft een non me uit het ziekenhuis weggebracht. We zijn niet eens katholiek. De begrafenisondernemer heeft me mee laten rijden naar het vliegveld.’

Erma zei: ‚Ik geloof dat ik mezelf nooit meer veracht heb dan op dat moment. Een ander mens smeekte om gehoord te worden en in haar wanhoop had zij zich gewend tot een onverschillige vreemde die meer belangstelling had voor haar roman dan voor het echte levensdrama naast haar.

Het enige wat zij nodig had, was een luisterend oor - geen advies, wijsheid, ervaring, geld, bijstand, deskundigheid of zelfs medeleven - alleen maar iemand die enkele minuten wilde luisteren. . .

Ze sprak toonloos en aanhoudend tot we het vliegtuig in gingen, (en) toen kwam ze in een ander gedeelte te zitten. Bij het ophangen van mijn jas hoorde ik haar klaaglijke stem tegen degene naast haar zeggen: ‚Het is vast koud in Chigaco.’

Ik bad: ‚Alstublieft, God, laat haar luisteren.’” (Erma Bombeck, ‚Are You Listening?’ *If Life Is a Bowl of Cherries - What Am I Doing in the Pits?*, New York: McGraw-Hill Book Co., 1978, blz. 197-198.)

Hoe vaak hebben wij iemand anders een menslievende daad zien verrichten en ons daarbij afgevraagd: Waarom ben ik daar niet op gekomen? Degenen die de daden verrichten die wij hadden willen doen, schijnen te hebben geleerd hoe zij zich daarvan bewust moeten worden. Zij hebben de gewoonte gevormd om gevoelig te zijn voor de behoeften van anderen voor zij aan zichzelf denken. Hoe snel

gaat zo'n gelegenheid voorbij en blijven wij achter met een volgende onvervulde goede bedoeling. Als onze vriendelijke daden maar eens gelijk konden worden aan de rechtvaardige verlangens van ons hart.

De Engelse dichter John Drinkwater (1882-1937) doelt in zijn gedicht „A Prayer” (Een gebed) op onze neigingen ons handelen ten onrechte uit te stellen. Ik citeer hier een gedeelte uit:

We know the paths we should walk in,

Thy decrees are deep within us.

Yet now, O Lord, be merciful and bless us

With more than these.

Grant us the will to do the things we feel we should,

Grant us the strength to do what know we should,

Grant us the purpose, firm and unwavering,

To do as we should.

We do not ask for knowledge - for Thou had given us knowledge;

But Lord, the will to do what we know we should - that is our greatest need.

Give us the will to actually do what we intend to do.

(Wij kennen de paden die onze voeten zouden moeten betreden, Uw geboden zijn in ons hart gegrift. Wees ons nu genadig, o Heer, En zegen ons met meer dan deze geboden.

*Schenk ons de wil ons te gedragen zoals wij dat aanvoelen,
Schenk ons de kracht om naar ons beste weten te handelen,*

Schenk ons het doel om vastberaden op af te stevenen.

Om kennis vragen wij niet - die hebt Gij reeds gegeven;

Maar, Heer, de wil - de wil om zo te leven.

Geef ons de kracht om het verlangen te vervangen

door de daad, de daad.)

(In Masterpieces of Religious Verse, 1948, blz. 418.)

Wanneer ik denk aan het verrichten van vriendelijke daden, gaan mijn gedachten onmiddellijk naar de bisschoppen en de presidenten van de Zustershulpvereniging. Er zijn maar betrekkelijk weinig mensen die weten hoeveel uren zij onzelfzuchtig besteden aan het dienen van de leden van hun wijk. Zij zetten werkelijk beginselen om in daden.

Om dit te illustreren citeer ik dit hartverwarmende verslag uit de pionierstijd.

„In een stadje in het zuiden van Utah werd mijn overgrootmoeder vele jaren geleden geroepen tot presidente van de Zustershulpvereniging. In die periode van de kerkgeschiedenis heerste er een heel bittere geest van vijandschap tussen mormonen en niet-mormonen.

. In de wijk van mijn overgrootmoeder trouwde een jonge zuster met een niet-mormoonse jongen. Dit stond de mormonen natuurlijk niet erg aan en de niet-mormonen evenmin. In de loop van de tijd werd er bij dit echtpaar een kindje geboren.

Helaas werd de moeder bij de geboorte zo ziek dat ze niet in staat was om voor haar baby te zorgen. Toen zij hoorde hoe deze vrouw er aan toe was, ging mijn overgrootmoeder onmiddellijk naar de zusters van de wijk en vroeg hun of zij om de beurt naar het huis van dit jonge

echtpaar wilden gaan om voor de baby te zorgen. Eén voor één weigerden die vrouwen en dus berustte de taak volledig bij haar.

Ze moest 's morgens vroeg opstaan, een aanzienlijk eind lopen naar het huis van dit jonge echtpaar, daar de baby baden en voeden, alles wat gewassen moest worden verzamelen en meenemen naar huis. . . Op een ochtend voelde zij zich te ziek en te zwak om die diensten, die voor haar een gewoonte geworden waren te gaan verrichten. . . Maar toen ze in bed lag realiseerde zij zich, dat het kind niet verzorgd zou worden, als zij niet zou

Jerold D. Ottley, dirigent van het Tabernakelkoor.

gaan. (Met de hulp van de Heer) raapte ze al haar krachten bijeen en ging. (Toen ze uitgeput thuiskwam), zakte ze in een grote stoel en viel onmiddellijk in een diepe slaap. Ze zei dat ze in die slaap het gevoel had dat zij door een vuur werd verteerd dat zelfs het merg uit haar beenderen smolt. Ze . . . droomde dat ze de kleine Christus baadde en vol trots bedacht ze welk een geweldig voorrecht het geweest zou zijn als zij de Zoon van God in bad had mogen doen. Toen sprak de stem des Heren tot haar, zeggende: „Voor zover gij dit hebt gedaan aan de geringste van deze, hebt gij dat Mij gedaan.” (Een boodschap van de Heer, Studiegids voor de quorums van de Melchizedekse priesterschap 1976/1977, blz. 191-192.)

Misschien worden de grootste heldendaden wel verricht in alle rust en zonder enig teken van erkenning, behalve dan die van een liefhebbende Hemelse Vader. Onze Vader belooft ons met „de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat” (Filippenzen 4:7) en met zijn Geest, Die ons influistert: „Wèl gedaan, gij goede en getrouwe slaaf”. (Matteüs 25:21.)

Ik werd ontroerd door een voorval dat mij onlangs ter ore is gekomen. Een lieve zuster was de afgelopen acht jaar invalide geweest - ze kon niet lopen, noch spreken en was aan haar bed gekluisterd. Ongeveer zes jaar geleden kregen zij en haar man een trouwe huisonderwijzer toegewezen. Hij vroeg of zijn vrouw elke zondagmorgen naar hun huis mocht komen om bij de invalide vrouw te blijven, terwijl haar man de priesterschapsvergadering bijwoonde. Zes jaar lang heeft deze huisonderwijzer elke zondagmorgen zijn vrouw daarheen gebracht om bij de invalide zuster te

blijven, terwijl haar man naar zijn vergadering ging. En iedere zondag bracht de vrouw van de huisonderwijzer wat zelfgebakken lekkers of iets anders dat zij voor dit oudere echtpaar had gemaakt mee.

Uiteindelijk stierf deze zieke zuster. Toen haar dochter haar grote liefde en waardering voor hetgeen deze liefdevolle huisonderwijzer en zijn vrouw door de jaren heen hadden gedaan, onder woorden probeerde te brengen, zei de vrouw: „O, niets te danken hoor. Het was een *voorrecht* voor ons om je lieve moeder te bezoeken. Wat moet ik nu doen? Die anderhalf uur op zondagmorgen zullen nu voor mij de eenzaamste tijd van de week zijn.”

De laatste momenten van het leven van de Heiland maken ook een diepe indruk op me. Hij bleef bezorgd voor het welzijn

van zijn moeder, daardoor was Hij ons ten voorbeeld. De toegewijde zoons en dochters, die hun ouders op leeftijd die niet langer voor zichzelf kunnen zorgen, in ere houden, treden in zijn voetstapen. Ongeveer twee jaar geleden las ik de volgende ingezonden brief in een rubriek van de krant:

„Beste Abby,

Ik zit hier in het vliegtuig en lees in je rubriek over de zoon die niet tijdelijk voor zijn vader wil zorgen, omdat hij vindt dat het verblijf van zijn vader een inbreuk op zijn privéleven is. Dat onderwerp heeft mijn aandacht getrokken omdat ik juist onderweg ben om twee weken bij mijn zoon in Omaha (Nebraska) te gaan logeren - hij heeft er op aangedrongen. Ik wilde eerst niet zo graag gaan, omdat ik bang was dat ik hem in zijn activiteiten tot last zou zijn.

Ik vraag me af of de zoon die die brief heeft geschreven zich ooit heeft afgevraagd, hoeveel privé-leven zijn vader misschien wel verspeeld heeft, toen zijn zoon nog thuis woonde.

Er zijn in het leven van mijn kinderen momenten geweest, waarop ik liever mijn eigen zin gedaan had. Soms deed ik liever wat anders, maar nu heb ik geen minuut spijt van de tijd die ik met hen doorgebracht heb. Het spijt mij alleen maar dat het niet meer geweest is. Hun tijd thuis lijkt zo kort geweest.

Ik ga dit natuurlijk niet posten, daar ik besef dat u duizenden gelijklopende brieven over dit onderwerp zult ontvangen. Dit is slechts mijn manier om . . .”

„Beste Abby,

Mijn vader is plotseling aan een hartaanval gestorven, deze brief vonden wij onafgemaakt in zijn zak. Mijn vrouw en ik zullen hem erg missen. Onderteken dit - ‚Een zoon die werkelijk wilde dat zijn vader kwam.’ William Smzyk, Omaha, Nebraska.” (Abigail Van Buren, .. *Deseret News* van 13 december 1979, blz. C7.) Broeders en zusters, wat ik u vanmorgen heb willen laten zien is dat wij, willen wij in de voetstappen van de Heiland treden, dat niet kunnen doen zonder persoonlijke offers te brengen en ons oprecht te geven. Het komt zelden goed uit, maar bij degenen die zijn ingesteld op het uitkijken naar gelegenheden om te dienen, gaat liefde verder dan gerief.

Ik geloof dat de Heiland niet alleen door zijn afstamming was toegerust om zijn zending te vervullen, maar ook doordat Hij zich dertig jaar had voorbereid op het ontwikkelen van een bewustzijn van en een gevoel voor de behoeften van zijn naasten.

In Alma, hoofdstuk zeven, lezen we:

„Hij zal uitgaan en pijnen en smarten en

allerlei verzoeken doorstaan; . . . opdat het woord moge worden vervuld, dat zegt: Hij zal de pijnen en krankheden van Zijn volk op Zich nemen.

. . . En Hij zal hun krankheden op Zich nemen, zodat naar het aardse lichaam Zijn hart van barmhartigheid moge worden vervuld, opdat Hij volgens Zijn aardse lichaam zal kunnen weten, hoe Zijn volk hulp te verlenen volgens hun krankheden.” (Alma 7:11-12.)

Na een ringconferentie die ik onlangs bezocht en waar ik de plaats van het gezin in de kerk had besproken, werd ik benaderd door een lieve vrouw die zei: „Bisschop, ik ben weduwe en ik waardeer werkelijk alles wat u vandaag gezegd hebt. Ik heb een lief gezin, maar ik heb veel problemen en ik heb hulp nodig. Mijn priesterschapsleiders hebben hun eigen gezinnen en zij hebben talrijke problemen en ik wil ze niet lastigvallen en nog aan hun problemen toevoegen. Wat raad u mij aan?”

Ik vroeg haar: „Hebt u een fijne huisonderwijzer die echt om u geeft?”

Ze zei: „Ja, ik heb een huisonderwijzer en hij komt wel zo ongeveer eens per maand langs, maar hij laat zich niet zo veel aan ons gelegen liggen.”

Daarna vroeg ik: „Hebt u een huisbezoekster die u bezoekt en begrijpt?”

Ze zei: „Ja, de Zustershulpvereniging komt soms langs.”

- Nu bad ik om het juiste antwoord, toen zei een lieve zuster die vlakbij ons stond en ons gesprek gehoord had: „Neem me niet kwalijk, maar ik was tot voor kort weduwe en hoewel ik pas hertrouwd ben, weet ik hoe u zich voelt en begrijp ik uw problemen. Laat mij, alstublieft langskomen. Ik zou graag eens met u praten.”

Dr. Tom Dooley biedt enkele interes-

President N. Eldon Tanner, eerste raadgever in het Eerste Presidium.

sante gezichtspunten met betrekking tot degenen die moeilijkheden gekend hebben en nu de last van een ander kunnen helpen dragen. Ik citeer:

„Een van de belangrijkste beginselen van dr. Albert Schweitzer is de broederschap van degenen die pijn geleden hebben. . . . Wie er lid van zijn? Degenen die door ervaring geleerd hebben wat lichamelijke pijn en angst betekenen. Deze mensen, waar ook ter wereld, zijn door een geheime band verenigd. Degenen die van zijn pijn af is moet niet denken dat hij nu . . . de vrijheid heeft om verder te leven en zijn ziekte te vergeten. Hij is degene wiens ogen zijn geopend. Hij

heeft nu de plicht om anderen te helpen in hun strijd tegen pijn en angst. Hij moet anderen helpen om de verlossing te krijgen waarmee hij bekend is.

Onder deze broederschap vallen niet uitsluitend degenen die eerst ziek waren, maar ook degenen die aan de lijdens verwant zijn en wie valt daar niet onder?” (Thomas Dooley „A Worldwide Fellowship,” *Words of Wisdom*, ed. Thomas C. Jones, Chigaco; J.B. Ferguson, 1966, blz. 150.)

Nogmaals wil ik terugkomen op het boek van dr. Sheldon:

„Het christelijk leven dient nadruk te leggen op het persoonlijk accent. ‚De gave is niet compleet zonder de gever.’ Het christendom dat tracht plaatsvervangend (*alleen*) te lijden is niet het christendom van Christus. Elke christen moet zelf . . . *in zijn voetstappen* treden via het pad van zijn eigen offeranden aan Hem. Er is heden geen pad dat anders is dan het pad in de dagen van Jezus. Het is hetzelfde pad.” (Sheldon, *In His Steps*, blz. 239; cursivering toegevoegd.)

Dit is een moeilijke opdracht voor me geweest. Bij het nadenken over de wijze waarop het in praktijk brengen van de beginselen van de welzijnszorg ons tot Christus brengt, heb ik mijn ziel onderzocht en beseft dat ik nog lang niet mijn ideaal - de Heiland - benader. Ten gevolge daarvan heb ik mij opnieuw verbonden om de „goddelijke natuur” van Christus (zie 2 Petrus 1:4) te bereken door mij beter bewust te worden van de manieren waarop ik de behoeftigen tot zegen kan zijn.

Ik getuig tot u dat er een bijzondere Geest van de Heiland is die bij de welzijnszorg helpt. Ik weet dat Hij van dit werk houdt en van de duizenden heiligen die erbij betrokken zijn. En Hij

smeekt ons heden het zelfde te doen als Hij eens het verbondsvolk in het Boek van Mormon leerde:

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie; en gij weet, wat gij in Mijn kerk moet doen; want de werken die gij Mij hebt zien doen, zult gij eveneens doen; . . .

Daarom, indien gij deze dingen doet, ziji

gij gezegend, want gij zult ten laatsten dagen worden verheven.

Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:21-22, 27.)

Dat wij in zijn voetstappen mogen treden en worden zoals Hij, bid ik, in de heilige naam van de Heer Jezus Christus.

Amen. □

Een veilige haven voor het huwelijk en het gezin

Barbara B. Smith

Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

Lieve broeders en zusters: De grondbeginselen van welzijn - liefde, toewijding, dienstbetoon, rentmeesterschap of verantwoordelijkheid en zelfvertrouwen - zijn niet uitsluitend voor ons als zelfstandige personen die onze eigen behoudenis bewerken belangrijk, maar als zij bij ons thuis worden toegepast, kunnen zij ons huwelijk en ons gezin versterken. Mag ik u vertellen in welk opzicht?

De schriftplaatsen in Spreuken 31 zijn

welbekend daar zij een opsomming geven van de bewonderenswaardige eigenschappen van de vrouw wier waarde „koralen ver te boven gaat” (vers 10), in vers 11 ontdekken wij echter een merkwaardige beschrijving van het huwelijk. Het luidt: „Op haar vertrouwt het hart van haar man”. Deze gedenkwaardige regel onthult ten eerste dat de man op het hart van zijn vrouw vertrouwt en ten tweede dat zij erover waakt. Zij schijnen

een belangrijke waarheid te begrijpen, dat iedere man en vrouw die een verbond sluiten om een gezin te stichten een veilige haven voor hun liefde moeten scheppen.

Het hart van de mens verlangt dikwijls naar iemand die de toewijding die men te geven heeft teder zal behandelen. We horen het in de woorden van een gedicht van William Butler Yeats (Iers dichter en toneelschrijver, 1865-1939): de man heeft de verlangens van zijn hart net aan de voeten van zijn geliefde neergelegd en dan smeekt hij: „Tread softly, because you tread on my dreams.” (Betreed ze zachtjes, want je betreedt mijn dromen.) „He Wishes for the Cloths of Heaven,” *The Oxford Dictionary of Quotations*, derde druk, New York: Oxford University Press, blz. 585.)

De regels van Anne Bradstreet (Amerikaans dichteres uit de 17e eeuw), stralen een gelijkwaardig vertrouwen uit in een stuk dat „To My Dear and Loving Husband” (Aan mijn lieve en toegewijde man) heet en waarin staat:

If ever two people were as one, then surely we are

If ever a man was loved by his wife then you are.

(Als er ooit twee één geweest zijn, dan zeker wij,

Als er ooit een man door zijn vrouw bemind is, dan jij.)

(*The New Oxford Book of American Verse*, ed. Richard Ellmann, New York: Oxford University Press, 1976, blz. 6.)

Vertrouwen is in de intermenselijke verhoudingen wat geloof in het leven naar het evangelie is. Het is het uitgangspunt, het fundament waarop verder gebouwd kan worden. Waar vertrouwen heerst, kan liefde bloeien.

Vervolgens moet er bij de liefde toewijding gevoegd worden, de toewijding van twee levens aan een heilig doel. Om in een veilige haven voor liefde te voorzien, moet er dit soort toewijding zijn. Let eens extra op de regel uit Spreuken: Het hart van de man vertrouwt op haar - niet op bepaalde voorwaarden, niet half of ten dele - maar helemaal.

Iets toewijden betekent alles geven wat men heeft. Als een man en een vrouw hun huwelijksverbond in de heilige tempel sluiten, beginnen zij een nieuw, eeuwig gezin met alle zegeningen die aan Abraham, Isaak en Jakob zijn beloofd. Een dergelijke band is toegewijd aan de heilige doelen van de Heer - „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

De jonge aanstaande bruid die naar het huwelijk verlangt om „haar eigen thuis” te hebben, beseft de onzelfzuchtigheid die in een goed huwelijk vereist wordt misschien nog niet. Het gaat hier om het soort liefde dat zichzelf niet zoekt. De man wiens toekomstplannen gebouwd zijn op zijn eigen welslagen heeft een verkeerde visie op de verantwoordelijkheid die hij in een celestiaal gezin op zich moet nemen.

Laten wij eens even kijken naar de voordelen van een huwelijk dat op liefde en toewijding gebouwd is.

1. Zowel de man als de vrouw zijn er volkomen op uit om de partner te helpen zich zo volledig mogelijk te ontwikkelen. Wat is het, bijvoorbeeld, inspirerend om broeder David B. Haight te horen vertellen over de keren dat hij het avondeten moest koken om zijn vrouw in staat te stellen een cursus Spaans te volgen. Er is sprake van groei voor beide partners als de man en de vrouw het soort liefde

ontwikkelen, dat de partner in de gelegenheid stelt om zijn potentie te gebruiken om volmaakter te worden en zijn talenten om zijn getuigenis te versterken. Een sterk huwelijk vereist sterke persoonlijkheden, die evenveel toegewijd zijn aan het oproepen van het beste van zichzelf als het beste van hun eeuwige partner. Een man moet zijn vrouw steunen, wil zij de gaven die God haar gegeven heeft op een gepaste manier gebruiken. Een vrouw moet haar man steunen als deze het gezin moet leiden.

2. Een huwelijk dat zowel door liefde als toewijding wordt veilig gesteld, kan een verschil van mening verdragen.

Voor een man en een vrouw één worden, zijn er vele verschillen - zowel kleine als grote - die bijgelegd of opgelost moeten worden. Wanneer de huwelijksband goed is, is het niet nodig dat verschillen

tot tweedracht leiden. Zij kunnen openlijk overwogen worden tot er een bevredigende oplossing bereikt is, omdat men het over het hoofddoel eens is: zowel de man als de vrouw hebben zich verbonden om elkaar lief te hebben, het koninkrijk van God op te bouwen en een eeuwig gezin te vestigen. Alle overwegingen worden aan deze drie grondbeginselen getoetst. Wanneer deze ongeschonden blijven, blijft het huwelijk ongeschonden, hoewel het bereiken van een oplossing heel wat voeten in de aarde kan hebben.

Bij het bezoek aan het gezin van haar jongere zusje, was een vrouw getuige van het zoeken naar zo'n oplossing. Het meningsverschil werd opgelost door een vriendelijke en openhartige uitwisseling van gedachten tussen man en vrouw. De vrouw vertrouwde me later toe dat een

dergelijk gesprek in haar gezin niet mogelijk geweest zou zijn „omdat,” zei ze, „wij nog niet eens een probleempje kunnen bespreken zonder onze band op de tocht te zetten.”

„Om ons huwelijk en ons gezin te versterken moeten wij gebruik maken van liefde, werk, toewijding, dienstbetoon, rentmeesterschap of verantwoordelijkheid en zelfvertrouwen.”

Soms is een huwelijksband nauwelijks meer dan een vriendschappelijke wapenstilstand; maar als dergelijke echtparen een fundament zouden leggen van toewijding en toegenegenheid en van vertrouwen en liefde, zouden zij een veilige haven kunnen bouwen waar iedereen gehoord wordt en waar liefde kan groeien en over de verschillende gezichtspunten heen kan reiken en deze op kan lossen.

3. Ieder kind koestert zowel voor zijn moeder als zijn vader liefde en belangstelling.

Wanneer de kinderen eerlijk behandeld worden is er geen reden voor jaloezie, omdat er geen partijdigheid is. In het Boek van Mormon kunnen we lezen dat het volk, als het de Heer werkelijk toegedaan was en de Heilige Geest in haar midden had, in dergelijke omstandigheden zou verkeren. Wij lezen zo'n

voorbeeld in 4 Nephi waar staat „ieder- een handelde rechtvaardig met zijn medemens.

En zij hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, . . . maar zij waren allen . . . deelgenoten van de hemelse gave.” (4 Nephi 1:2-3.)

4. Tenslotte leggen liefde en toewijding de basis voor geluk. Dit wordt ook in 4 Nephi beschreven: „Er er waren geen twisten . . . wegens de liefde Gods, die in het hart der mensen woonde.

En men vond geen afgunst of strijd, of moeilijkheden; . . . en er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn.” (4 Nephi 1:15-16.)

Bedenk dat een gezin dat door liefde gesticht is en dat door toewijding beschermd wordt, door werk en dienstbetoon in stand gehouden wordt. De gezinsband wordt versterkt door werk als de werkers respect ontvangen.

Een vrouw die zich ontmoedigd voelt over haar taak, ontbreekt het dikwijls slechts aan waardering van degenen die zij dient. Het is voor een gezin gemakkelijk om gewend te raken aan de prettige omstandigheden thuis en te vergeten dat er organisatie nodig is of dat er energie en vaardigheid vereist zijn om een huisgezin goed te laten draaien.

Misschien is het noodzakelijk om waardering te tonen voor de moeder die alles doet wat zij kan om het gezin te laten draaien, maar er toch niet in slaagt om dat ordelijk te doen. Misschien is het noodzakelijk om naast de erkentelijkheid voor haar werk een opsomming te maken van wat er vereist is om de gewenste resultaten te bereiken waardoor de andere gezinsleden gaan beseffen dat zij moeten helpen - of door bepaalde taken te aanvaarden of door

hun levensstijl te veranderen om het huishoudelijk werk lichter te maken. Een ordelijk huis bevordert het geluk. Het bereiken en handhaven van orde is weliswaar in de eerste plaats de taak van de moeder, maar toch behoort het het hele gezin aan te gaan. Als het nodig is dat een moeder buitenshuis werkt, is de samenwerking in het gezin - het hele huishouden - vaak doorslaggevend. Het gebeurt soms dat de man of vader niet de eer krijgt die hem als kostwinner toekomt. Daar hij de hele dag weg is en zijn gezin hem niet aan het werk ziet, beseffen zij misschien niet de volledige draagwijdte van zijn inbreng. Er kan een gezinsavond worden gewijd aan het leren over de werkkring van de vader, waarbij hij in de gelegenheid gesteld kan worden om te vertellen wat hij doet. Dit kan niet alleen kennis over maar ook een beter begrip van zijn werk ten gevolge hebben. Het loon dat een man verdient is nodig, maar als zijn gezin trots is op zijn werk, heeft dat dikwijls een grotere waarde voor hem. Jonge gezinsleden kunnen ook achtting

voor werk leren hebben door hen belangrijke taken te geven, waarvoor zij verantwoordelijkheid moeten aanvaarden. Thuis is de veilige haven waar kinderen kunnen leren te werken, omdat de fouten er verbeterd worden voor zij ernstig worden en omdat ze er vergeving kunnen krijgen. Gelukkig het kind dat van haar ouders leert wat de waarde is van een opdracht die goed uitgevoerd is. Hoewel wij misschien niet weten welk beroep onze kinderen gaan kiezen als ze volwassen zijn, kunnen wij toch beginnen hen op succes voor te bereiden. Onder leiding van liefhebbende ouders, kunnen zij leren hoe zij voor gereedschap en andere benodigdheden verantwoordelijk kunnen zijn, hoe zij instructies moeten leren opvolgen en bedachtzaam en opgewekt doorwerken en blijven werken totdat de opdracht met goed gevolg volbracht is. Deze ervaring is een eerste vereiste voor bijna alle beroepsopleidingen. Werk wordt dienstbetoon wanneer het opgewekt - en vaak ongevroegd - gedaan wordt en ten doel heeft in de behoeften van een ander te voorzien. Ik weet dat dienstbetoon thuis aangeleerd moet worden. En ik ben ervan overtuigd dat het een zegen is voor het gezin waar het wordt toegepast. Er is een gezin dat mij hierbij voor ogen staat. Mijn vriendin heeft haar buurvrouw vriendendiensten zien bewijzen en er haar deel van gehad. Zij heeft haar teder en doeltreffend voor zieken zien zorgen, gezien hoe zij aandacht had voor de verlegenen en de terneergeslagenen opvrolijkte. Op zekere dag woonde mijn vriendin een lezing bij, naast haar zat een moeder die haastig opstond om een kind naar buiten te brengen dat ziek geworden was. Toen mijn vriendin haar hulp aan ging aanbie-

den, was er al een andere vrouw. De manier waarop die hielp was rustig en snel en ze wist precies wat ze deed en dat deed mijn vriendin zo aan haar buurvrouw denken dat zij tenslotte vroeg of zij haar buurvrouw toevallig kende. Ze ontdekte dat het zusjes waren. In dat gezin hadden ze geleerd wat dienstbetoon inhoudt. Door zijn onzelfzuchtige karakter doet dienstbetoon binnen het gezin de geestelijke instelling toenemen en versterkt het de liefdeband.

Verantwoordelijkheid is een noodzakelijke voorwaarde voor werk. Verantwoordelijkheid zet orde op zaken in een gezin en schept orde in een huwelijk. Het vastleggen van taken en een methode om rapport uit te brengen bevorderen het uitblijven van tweedracht in het gezin en voorzien tevens in een zinvolle fase op weg naar zelfbeheersing.

Als verantwoordelijkheid een leerrijke ervaring moet zijn, moet zij ernstig genomen worden; zelfs kleine kinderen kunnen aanvoelen wanneer hun beste bedoelingen verdragen, in plaats van gewaardeerd worden.

Wanneer men verantwoordelijkheid begrijpt, worden het avondgebed en het morgengebed het uitbrengen van een verslag. De gesprekken of projecten op de gezinsavond kunnen zo voorbereid en uitgevoerd worden, dat elk gezinslid het gevoel krijgt erbij te horen en nodig te zijn. Er is geen betere manier om de gezinsleden op dienstbetoon aan de kerk of werk in de maatschappij voor te bereiden dan door hen voor zinvolle taken verantwoordelijk te stellen. En wat nog belangrijker is, ook hun verhouding met onze Hemelse Vader heeft er profijt van.

De grondbeginselen van de welzijnszorg versterken ons en geven ons een zeker

gevoel. Hierdoor wordt het gezin een bolwerk, een bescherming tegen de aanvallen van de maatschappij, een veilige haven ten tijde van een storm. Een gezin begint met twee afzonderlijke wezens, die één worden en naarmate er kinderen worden toegevoegd zullen zij, volgens de geestelijke rekenkunde van het gezin, nog steeds één blijven. De ouders kunnen zorgen voor een beschermde omgeving, een veilige haven, en de kinderen worden door hun liefdebanden sterk gemaakt.

Hoewel een gezin deel uitmaakt van een familie en in groter verband van de kerk, moet het in de eeuwige organisatie volledig zijn. Het moet een zelfstandige eenheid vormen.

Vanzelfsprekend staat het gezin er niet alleen voor. Wanneer het toegewijd is aan het werk des Heren, zal zijn Geest altijd bij hen zijn.

Als zich omstandigheden voordoen waarbij een gezin tijdelijk bijstand moet ontvangen, dan weten de gezinsleden dat dit een zegen des Heren kan zijn en dat zij de kracht hebben om hun inkomen opnieuw op te bouwen. En hoewel een huwelijkspartner kan overlijden, zal het gezin toch volledig en sterk zijn, want de kracht des Heren zal hen ondersteunen. Zelfvertrouwen komt voort uit zo'n volledige overgave aan de beginselen van het evangelie, dat zowel ieder gezinslid als het gezin van de Heer kracht ontvangt en daardoor tegen wind en storm en in alle tegenspoed stand kan houden.

Een zeker echtgenoot en vader, die in zijn carrière de leiding had gehad van een faculteit, werd als tempelpresident geroepen en daarna als zendingspresident. Na zijn ontheffing van zijn zendingsopdracht kreeg hij een ernstige

beroerte die hem invalide maakte. In plaats van haar toevlucht te nemen tot zelfbeklag of afkeuring trad zijn vrouw de beproeving van deze nieuwste ervaring tegemoet door te putten uit de kracht van het evangelie, die altijd deel van hun leven had uitgemaakt door liefdevol te verzekeren: „Hierop hebben wij ons voorbereid. Wij hebben een fundament van evangeliebeginselen en ik ga alles doen wat ik kan om dit tot de gelukkigste tijd van ons leven samen te maken.”

Bijstand is slechts tijdelijk, maar welzijn is eeuwig. Het sterfelijk leven kan in duur en draagwijdte beperkt zijn, maar de beginselen zijn eeuwig. Mogen wij de grondbeginselen van de welzijnszorg - liefde, werk, toewijding, dienstbetoon, rentmeesterschap of verantwoordelijkheid - en zelfvertrouwen ten volle in praktijk brengen om ons huwelijk en ons gezin te versterken in de veilige en heilige haven in ons hart, de tempel en thuis. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Vreugde vinden door anderen te dienen

JoAnn Randall

Lieve broeders en zusters, het stemt ons gelukkig u vandaag als echtpaar te kunnen vertellen welke invloed welzijnszorgbeginselen door middel van dienstbetoon op ons gezin hebben gehad. Het was met ontzag dat onze kinderen voor het eerst het verhaal hoorden van een gezin dat alles wat zij voor de kerst in huis hadden gehaald weggaf: de boom, het eten en de cadeautjes. Het was

allemaal begonnen toen er bij hun burens 's ochtends op 24 december brand uitbrak. Toen de kinderen te horen kregen hoe hun vriendjes en vriendinnetjes ervoor stonden, werd er een gezinsraad bij elkaar geroepen en zij waren het er allemaal over eens - er was geen enkele tegenstem - dat zij hun kerst met het buurgezin zouden delen. De bezigheden van die dag concentreer-

den zich alras op het verwisselen van de etiketjes op de pakjes, en op het inpakken van al het lekkers, inclusief de kalkoen. En op het allerlaatste moment namen zij zelfs de boom mee! Toen zij na het stilletjes afleveren van hun gaven weer thuis waren, heerste er bij ieder van hen een gevoel van heerlijke spanning en liefde. (Zie *Memorable Christmas Stories*, van Leon R. Hartshorn, blz. 41.)

Er kwamen vragen van onze kinderen: „Was het niet moeilijk voor het eerste gezin om te geven?” „Was het voor het andere gezin niet moeilijk om de gaven aan te nemen?”

Niet lang daarna konden wij zelf ervaren hoe het is om aan de ontvangende kant te staan van dienstbetoon. Nadat wij pas een maand in onze nieuwe omgeving woonden, bleek dat ik er niet onderuit kon om twee maanden lang op bed te blijven, terwijl ik in verwachting was van ons achtste kind. Onze eerste reactie was dat wij het wel alleen zouden kunnen rooien. De kinderen waren er tenslotte aan gewend om te helpen en hadden hun vaste taken in het huishouden. Toch zagen wij al gauw in dat wij het, ondanks zorgvuldige planning en een uitbreiding van het aantal taken, niet zonder hulp van buitenaf konden stellen.

Zelfs na een jarenlang geven en ontvangen van lessen over het dienen van anderen en het aanvaarden van diensten, viel het ons moeilijk ons daadwerkelijk door iemand te laten helpen. Maar naarmate wij hen toestonden hun hulp te geven, ontdekten wij dat ons hart weldra vol dankbaarheid was voor hun tact en voorkomendheid.

Een gepensioneerd echtpaar kwam de jongste kinderen halen voor een ochtenduitstapje. Onze bisschop organiseerde een avondmaalsdienst die bij ons

thuis werd gehouden. Verschillende drukbezette zusters kwamen regelmatig langs om zo maar een praatje met mij te maken, wetende dat ik het gezelschap van volwassenen op prijs stelde. Een echtpaar kookte een heerlijke maaltijd, die bij kaarslicht bij ons thuis werd opgediend. Er verdween een stapel witte overhemden, die later prachtig gestreken op kwam duiken.

De woorden „Bel me als ik iets voor jullie kan doen” kregen een nieuwe betekenis. Wij ervoeren dat zo'n aanbod zelden wordt aangenomen. In plaats daarvan, maakten wij het mee dat mensen langskwamen en zeiden: „Moet de keuken een beurt hebben, of wil je liever dat ik ga stofzuigen?” Velen waren een goed voorbeeld voor ons, daar zij niet alleen allerlei behulpzame daden bedachten, maar deze ook uitvoerden.

Nog een andere gedachte drong zich krachtig aan mij op: iedere keer dat zij ons een dienst bewezen, hadden zij waarschijnlijk precies hetzelfde thuis voor hun eigen gezin kunnen doen. Toch bracht een groot gezin ons een bus zelfgemaakt ijs; een lieve vrouw maakte voor onze dochter de nieuwe jurk die zij voor een schoolfeest nodig had; een dierbare vriendin drong erop aan iedere week een hele vracht zelfgebakken brood te brengen, omdat, zei ze, wij niet gewend waren brood uit de winkel te eten; een grootmoeder kwam ons twee weken uit de brand helpen.

Een regel uit mijn dagboek vermeldt: „Als ik diezelfde gave van behulpzaamheid aan anderen maar indachtig ben wanneer ik weer beter ben.” Dienstbetoon was een levend beginsel geworden en wij hadden een geweldig verlangen om anderen van dienst te zijn.

Dan zouden wij de vragen van onze

kinderen echt kunnen beantwoorden. „Is het moeilijk om te geven?” Ja. Iemand brengt daar een offer voor. „Is het moeilijk om te ontvangen?” Ja. Maar wij houden van hen die ons dienen en van hen die wij mogen dienen.

„Dienstbetoonprojecten uitgaande van het gezin hoeven niet opzienbarend of zelfs maar origineel te zijn.”

Misschien kennen wij geen weduwe met een huis dat nodig moet worden geschilderd en zijn er evenmin nieuwe mensen in de straat komen wonen. Er zullen echter ingevingen komen, die ons aansporen om iets goed voor iemand te doen. Toen wij nog in Idaho woonden, vonden wij het prettig „Oom Joe,” de lievelingspionier van de wijk, kleine diensten te bewijzen. Nadat wij verhuisd waren, dachten wij zo nu en dan wel aan hem en vonden dat wij eigenlijk eens een brief moesten schrijven om „Oom Joe” op te vrolijken. Tenslotte liet de gedachte mij niet meer los en eindelijk ging de brief op de post. Maar het was te laat. De dag daarop ontvingen wij bericht dat „Oom Joe” was overleden. Een gelegenheid tot dienen was ons ontglipt omdat wij geen gehoor hadden gegeven aan een eerste impuls.

Onder onze souvenirs bevindt zich een bedankbriefje van een zuster uit onze vroegere wijk. Onze twee zoons waren nog maar drie en vijf toen hun vader gehoor gaf aan een ingeving om hen mee

te nemen naar een dienstbetoonproject op de vroege ochtend: het repareren van het dak van deze zuster. Zij sloofde zich uit om deze kleine jongens bezig te houden en te bedanken. Zij ondervonden de vreugde van het bieden van hulp aan iemand die hulp nodig heeft.

De geest verspreidt zich, dus toen onze dochter met een enthousiast plan thuis kwam om wat eten op de stoep van een behoeftig gezin te zetten, stonden we klaar om te handelen.

Dienstbetoonprojecten uitgaande van het gezin hoeven niet opzienbarend of zelfs maar origineel te zijn. Wij hebben ondervonden dat wij als gezin evenzeer kunnen genieten als wij met zijn allen meewerken op de welzijnsboerderij, als van welk uitje dan ook.

Hier volgen nog andere projecten die u misschien aanspreken:

1. Haal regelmatig een kind op voor het Jeugdwerk. Wij hebben dit gedaan en ondervonden dat ons kleine vriendje al gauw begreep dat wij heus iedere zondag voor de deur zouden staan.

2. Schrijf een klein briefje om uw waardering kenbaar te maken aan de leraressen van het Jeugdwerk, de leerkrachten op school of aan uw huisonderwijzers. Zij zullen verbaasd zijn te ontdekken dat iemand werkelijk belang stelt in hun werk.

3. Zing bereidwillig mee in het wijkkoor. De muzikleider zal u dankbaar zijn en u zult dienen door middel van muziek.

4. Laat anderen meedelen in hetgeen uw tuin oplevert.

5. Vraag iemand die alleen woont te eten.

6. Dien in het geheim. Wij vinden het heerlijk om samen wat lekkers te maken, dit bij iemand op de stoep te leggen, aan te bellen en hard weg te lopen.

7. Moedig uw dochter aan om gratis te babysitten terwijl de ouders een tempeldienst bijwonen.

8. Organiseer een „wat-de-pot-schaft”-etentje in de buurt om de mensen in de gelegenheid te stellen kennis te maken met elkaar. Er kan een goede invloed van dit soort dienstbetoon uitgaan op niet-leden.

9. Kijk naar de toekomst. Open een speciale spaarrekening, zodat er later geld is om op zending te gaan.

10. Wees een goed voorbeeld van het naleven van het evangelie, zodat anderen hierdoor worden bemoedigd.

Er is een oud verhaal dat uit de Zusters-

hulpvereniging stamt, over een kind dat thuiskwam net toen zijn moeder de laatste hand legde aan een zelfgebakken cake. „Wie krijgt die?” vroeg hij prompt. Dit is nog steeds een verdienstelijk incident, daar wij eruit proeven dat dit kind uit een gezin komt waar men gewend is anderen te dienen.

Er zijn zoveel manieren waarop onze gezinnen anderen vreugde kunnen bereiden door dienstbetoon en wat extra moeite te doen. Ik ben heel dankbaar voor het grotere getuigenis dat wij door het dienen hebben ontvangen, en ik zeg dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Versterkt worden door dienstbetoon

Nyle Randall

Het was vorige maand precies vijf jaar geleden dat ons gezin betrokken raakte bij een situatie die toen volkomen onverwacht was, maar die ons gehele gezin heeft veranderd: Wij namen een pleegkind in huis.

Ik herinner mij die dag nog heel goed.

Het was een van die noodsituaties, waarbij niemand anders gevonden kon worden, terwijl het kind de volgende dag al zou komen. Nadat wij hadden aangeboden het kind bij ons te nemen, begonnen wij als echtpaar allerlei twijfels te krijgen over ons aanbod. Wij werden er

zelfs een beetje overstuur van. Wij hadden het gevoel dat wij zelf op dat moment eigenlijk al meer kinderen hadden dan wij goed aankonden. Er waren er vijf, en het leek alsof zij stuk voor stuk op een leeftijd waren dat zij er een grote troep van maken en net niet voldoende verantwoordelijkheidsbesef hebben om ervoor te zorgen dat alles weer opgeruimd wordt. En nu kwam er nog een kind bij dat niet eens van ons was.

Met al deze twijfels gingen wij om de tafel heen zitten met onze kinderen om wat voorbereidingen te treffen. Met het vertrouwen dat een kind eigen is, waren onze kinderen in minder dan geen tijd bereid om hun grote zus te aanvaarden. Jean verscheen, en wij troffen een kind aan dat veel angstiger was dan wij. Zij was een meisje van zeventien, dat op school twee jaar achter was. Wij waren een gezin waarvan het oudste kind nog negen moest worden, dus wisten we dat we voor een gedwongen spoedcursus stonden. Dat was waarschijnlijk de enige juiste veronderstelling die wij met betrekking tot de gehele situatie hadden gemaakt.

Wij hadden er gelijk een nieuw probleem bij. Het betrof het baden. Zij was nog maar enkele dagen bij ons, toen wij beseften dat wij daar iets aan moesten doen. Tenslotte werd door de matriarch besloten dat de patriarch zijn plicht moest doen - dus volgde er een gesprek met mijn nieuwe dochter. Ik moet zeggen dat het bijzonder goed ging. Vanaf dat moment tobden wij drie maanden lang met een gebrek aan warm water. Wij kijken nu terug op de korte periode dat wij Jean bij ons hadden - maar enkele maanden - en beseffen dat wij vele dingen leerden. Laat mij enkele daarvan in vogelvucht met u doornemen.

Zowel mijn vrouw als ik hadden er aanvankelijk moeite mee een ander kind op hetzelfde niveau te aanvaarden als onze eigen kinderen. Die eerste paar dagen hadden wij een harde dobber, daar wij ons erg moesten inspannen om onze eigen kinderen niet voor te trekken. Dit was een zeer waardevolle les voor ons. Wij zijn nu in staat om wie dan ook onmiddellijk te aanvaarden. Wij hadden deze les anders misschien ons levenlang niet geleerd. Nu zullen wij eeuwig dankbaar zijn dat wij, en ook onze kinderen, dit hebben mogen leren.

Wat wij ten tweede van Jean leerde, was dat wij stellig heel veel van anderen kunnen leren. Jean leerde onze kinderen vele dingen. Zij werkte graag, nam bereidwillig een taak op zich, en deed deze dan ook goed. Zodra zij klaar was, hielp zij de kinderen met hun taken. Zij hielp onze kinderen zich veel van de beginselen die wij hun trachtten bij te brengen eigen te maken. Waar wij het in die periode moeilijk mee hadden, was onze kinderen ertoe te krijgen een taak te aanvaarden en volledig af te maken. Zij schenen zich ervan af te maken met het minimum aan inspanning - of zelfs met nog wat minder. Jean leerde hun andere maatstaven aan te leggen. Bij ons stribbelden zij tegen, zoals de meeste kinderen ten opzichte van hun ouders, maar van haar waren zij bereid het te aanvaarden.

Jean vond er, bijvoorbeeld, voldoening in om de afwas met de hand te doen. Zij wilde de vaatwasmachine niet gebruiken. En een van onze dochters vindt het nog steeds prettig om zo af te wassen. Waar Jean ons ten derde mee hielp, was leren hoe wij met onze kinderen moesten praten. Als zij een bepaalde situatie begreep, was zij het, in grote trekken en

als een al wat ouder kind, met ons eens. Wij ontdekten dat het ons doel werd onze kinderen te doen begrijpen wat wij van hen verlangden. Aanvankelijk hadden wij een communicatieprobleem; zij had de gewoonte steeds te knikken, maar wij kwamen er al gauw achter, dat zij geleerd had dat te doen aan het eind van een zin, ook al had zij niet begrepen wat er tegen haar was gezegd. Wij gingen beseffen dat het nodig was onze kinderen even voorkomend te behandelen als Jean. Bij het dagelijkse opvoedingsproces gaan wij te veel van onze kinderen verwachten en vinden wij dat zij automatisch alles behoren te begrijpen wat er zich in het gezin afspeelt. Er zijn er onder ons die de kinderen van de burens beter behandelen dan hun eigen kinderen. Dit was een grote les en wij zijn dankbaar dat wij die konden leren.

Het vierde punt was, dat dit de allereerste, echte, zich snel ontwikkelende zindingservaring was, die wij als gezin hadden gehad. Wij noemden Jean dikwijls onze „spons”; zij wilde het allemaal

„Zodra wij de beginselen van het evangelie gingen naleven door anderen te dienen, begon er iets geweldigs te gebeuren.”

leren. Zij stelde over alles vragen. Zij wilde weten waarom wij als groep moesten gaan zitten eten, waarom wij knielden om te bidden, waarom iemand iedere zondag naar de kerk behoort te gaan,

waarom wij voor iedere maaltijd ander eten hadden. Wat het naleven van het evangelie betreft, was zij zich bewust van een bijzondere verwantschap en wilde zij alles weten wat er maar te weten was.

Ik herinner mij in het bijzonder een ervaring die wij met Jean hadden toen wij op een keer gingen kamperen. Jean sprong gelijk uit de auto en begon ijverig ons kampeerterrein met een bezem te bewerken. Onze kinderen konden hun ogen niet geloven. Maar Jean zette door, totdat zij het hele gebied had aangeveegd en alle losse aarde en dennenaalden op een nette hoop lagen. Maar daar hield zij het niet bij; zij knielde bij de kinderen neer en weidde enkele minuten lang uit over het beginsel van zindelijkheid: dat wanneer je kampeert of buiten woont, zindelijkheid heel belangrijk wordt, en dat door enkele maatregelen te treffen, het leven draaglijk kan worden gemaakt. En het verbazingwekkende was, dat zij luisterden. Wel waren wij dankbaar dat wij ons in het Rotsgebergte van Colorado bevonden, en niet in de woestijn van New Mexico. Ik heb mij altijd afgevraagd hoe lang zij zou hebben doorgeveegd om een vaste bodem te vinden.

Jean is net drie weken geleden samen met haar twee kinderen een paar dagen bij ons geweest. Zij kwam steeds terug op de vraag op welke manieren zij haar familie en haar kinderen ten goede kan beïnvloeden.

Al luisterend naar mijn relaas denkt u zeker dat die hele ervaring van begin tot eind heerlijk was en dat we het steeds fijn met elkaar gehad hebben. Ik kan u verzekeren dat het niet zo was. Het was niet als iedere dienst die men een ander bewijst: er moet een offer worden gebracht om het teweeg te brengen. De diepe gevoelens van voldoening voort-

vloeiend uit dienstbaarheid, kunnen op geen enkele andere manier worden verkregen. Het dienen verandert mensen en maakt hen gereed voor iets heel belangrijks.

Wij zullen Jean eeuwig dankbaar zijn, en niet alleen omdat wij haar beschouwen als onze oudste dochter, of vanwege de vreugde die zij in ons gezin brengt. Wij zijn haar dankbaar omdat zij ons in de gelegenheid stelde om een ander te dienen. Wij hebben geleerd dat wij als ouders heel veel tijd kunnen besteden aan het onderwijzen van evangeliebeginselen, aan het toepassen ervan in ons gezin en aan het naar de volmaaktheid streven. Wij krijgen soms de indruk dat wij ons geweldig inspinnen, maar dat de uitwerking op de kinderen bijzonder klein is. Maar zodra wij de beginselen van het evangelie gingen naleven door

anderen te dienen, begon er iets geweldigs te gebeuren. Onze kinderen begonnen de beginselen, die wij hun getracht hadden bij te brengen, te begrijpen.

Bij onze pogingen als gezin dienstbaar te zijn aan anderen, ontdekten wij dat wij er zelf het grootste profijt van hadden. Wat is dat wonderbaarlijk! Door iemand met iets te helpen dat zij alléén niet kon doen, ontvingen wij zegeningen die wij niet alléén konden verkrijgen. Dat is het evangelie van Jezus Christus in zijn meest zuivere zin. Door anderen te dienen worden het gezin en het individu sterker gemaakt en gezegend, en allengs wordt er een volk van Zion gevormd. Ik weet dat Jezus Christus leeft, dat zijn volledige evangelieplan in deze kerk aanwezig is, en dat de welzijnsbeginselen het evangelie in werking zijn. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

„Geef met wijsheid, opdat zij met waardigheid mogen ontvangen”

*Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Tijdens een onlangs gehouden afdelingsbijeenkomst van de week van het onderwijs die werd georganiseerd door de Brigham Young Universiteit, projecteerde een wijze leraar en presidente van de Zustershulpvereniging op ringniveau, zuster Leisel McBride, een grote plaat op een scherm van een jongen met heldere ogen, en een slordige bos haar. Zijn armen waren over elkaar gevouwen en hij was kennelijk in gedachten verzonken. Het onderschrift luidde: „Ik weet dat ik iemand ben, want God maakt geen rommel.” Sta mij toe dat te herhalen: „Ik weet dat ik iemand ben, want God maakt geen rommel.”

Dit onderschrift zou heel goed kunnen dienen als het thema van de welzijnszorg.

Ieder mens, ongeacht zijn stand of status, heeft hulp nodig bij het opbouwen van zijn zelfrespect en zelfvertrouwen. Wil de welzijnszorg werkelijk doel-

treffend zijn, dan moet zij zich bezighouden met de verbetering van de gehele mens. Hoe iemand over zichzelf denkt, is niet meer of minder dan wat hij heeft geleerd door middel van zijn ervaringen met anderen en de wisselwerking met zijn medemensen. Het stemt tot voldoening te merken dat iemand een typische jongen heeft geholpen bij het ontwikkelen van zijn eigen identiteit. Iemand, misschien een moeder, een jeugdwerkleraar, een buurman of buurvrouw, of zelfs een lied zoals „Ik ben een kind van God”, heeft deze kleine jongen doen beseffen dat hij iemand is. Hij wist dat hij geen rommel was. Hij wist dat hij niet onmogelijk was. Hij wist dat hij een menselijk wezen was, waar zijn Hemelse Vader van hield.

In Prediker 4:9 en 10 lezen wij: „Twee zijn beter dan één, omdat zij een goede beloning hebben bij hun zwoegen.

Want, indien zij vallen, dan richt de een

de ander weer op; maar wee de ene, die valt zonder dat een metgezel hem opricht!”

De juiste toepassing van de welzijnsbeginselen is eenvoudig het verschaffen van gelegenheid voor de een om samen te werken met een ander, tot hun beider voordeel.

Er werd onlangs gezegd van iemand die was uitgeroepen tot leraar van het jaar: „Hij geeft geen antwoorden op de vragen van het leven, maar wijst iedere leerling de weg om zijn eigen antwoorden te kunnen ontdekken. Zijn leerlingen krijgen niet het gevoel dat zij dom zijn. Hij bouwt hun zelfvertrouwen op, moedigt aan en jaagt niet op.”

Dit grootse programma van de kerk, waar wij vandaag over spreken, is in het leven geroepen om ons allemaal op soortgelijke wijze door het onderwijzen en ontwikkelen van vaardigheden, van het in eigen behoeften kunnen voorzien, en van een betamelijke persoonlijke trots, te doordringen van een gevoel van eigenwaarde. De welzijnszorg stelt ons in de gelegenheid om dienstbaar te zijn en te leren op een doorlopende basis. Wij leren erdoor nooit de moed te verliezen wat onszelf of anderen betreft en ons nooit te laten verslaan door onze omstandigheden.

Falen bij de welzijnsactiviteiten of in het gezin doen wij alleen wanneer wij het niet meer willen proberen met elkaar en elkaar niet meer vertrouwen. Geduld, lankmoedigheid en ware liefde kunnen het beste worden onderwezen en geleerd door ons ijverig bezig te gaan houden met het verheffen van al Gods kinderen. Een paar dagen geleden kwam er na een zondagsschoolles een lerares naar mij toe met het verzoek een hand te geven aan een bijzonder kind. Toen ik mijn

hand uitstak en de jongen begroette, werd ik mij ervan bewust, dat waarschijnlijk het enige zinvolle dat dit kind kon doen was de boeken van zijn lerares naar het klaslokaal te dragen. En wat liet deze begrijpende lerares de jongen doen? Zij liet hem haar boeken dragen. God zij dank voor leiders en leidsters die weten hoe zij zelfvertrouwen bij anderen kunnen aankweken op een niveau dat is aangepast aan de vermogens van degenen die zij leiden.

Robert Louis Stevenson (Schots auteur, 1850-1894) herinnerde ons aan dit feit met de volgende woorden: „Te zijn wat wij zijn en te worden wat wij kunnen worden, dat is het enige doel van het leven.” (Bergen Evans, *Dictionary of Quotations*, New York: Crown Publishers, blz. 393.) Onze Heiland stelde het als volgt: „Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u.” (Johannes 20:21.) Iedereen heeft iets bijzonders om voor te leven. Sommigen zijn in staat om helemaal alleen hun eigen plaatsje in het leven te vinden, maar velen hebben daar hulp bij nodig. Wij allemaal maken deel uit van deze geïnspireerde welzijnszorg terwijl wij elkander helpen bij het vervullen van het doel van ons leven hier op aarde.

Satan zal zijn best doen om ons tegen te houden en ervoor te zorgen dat ontmoediging onze vooruitgang belemmert. Door de moeilijke tijden heen zouden wij er goed aan doen de beroemde woorden indachtig te zijn van Sir Winston Churchill, Englands moedige leeuw toen zijn land een van zijn donkerste tijden meemaakte. Met het karakter en de kracht die hem kenmerkten zei hij: „Geef nooit op, geef nooit op, *nooit, nooit, nooit, nooit.*” (Robert Rhodes James, ed., *Winston S. Churchill: His*

Complete Speeches, 1897-1963, 8 delen, New York: Chelsea House Publishers, 1974, 6:6, 499.) Op zijn eigen manier gaf deze machtige staatsman de woorden weer van een andere machtige leider: „Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:31-32.)

Paul Harven, nieuwscommentator en auteur, heeft eens gezegd: „Ik hoop op zekere dag zoveel van wat de wereld succes noemt te genieten, dat iemand mij zal vragen: ‚Wat is het geheim van uw welslagen?’ Dan zal ik eenvoudig antwoorden: ‚Wanneer ik gevallen ben, sta ik weer op.’”

Er zijn mensen die ons willen laten geloven dat de huidige welzijnsbeginzelen verouderd zijn, teveel nadruk ontvangen en onmogelijk zijn in de huidige omstandigheden. Tegen zulke mensen zouden wij willen zeggen, dat het voor sommige sceptici gemakkelijker is om maar op te geven dan om te leren. Zonder enige twijfel is het eenvoudiger om een criticus te zijn dan een dienaar. In de onzekere dagen van het heden en de toekomst, zal de welzijnszorg voor de hele wereld een lichtbaken blijven en zij zal gegrondvest blijven op de rots van het beginsel dat mensen moeten worden geholpen om zichzelf te helpen. Wanneer het op de juiste wijze wordt uitgevoerd, kunnen haast alle menselijke noden worden gelenigd door middel van dit belangrijke programma van de kerk. De welzijnszorg is Gods manier. Daarin moeten wij geloven en vertrouwen willen wij op de juiste wijze daaraan meewerken. Naast materiaal, verbruiksartikelen, geld, voorraden, arbeid en vaardigheden, moet er ook geloof zijn - geloof om te helpen, te leiden en te gehoorza-

men op Gods manier. Sta ons toe voor leiding en kracht te verwijzen naar die grootse, vaak aangehaalde passage uit de Leer en Verbonden, afdeling 104, de verzen 14 en 16: „Ik, de Here, heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne. Doch het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften Mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.”

In en op zichzelf kunnen vertrouwen is iets dat ontwikkeld wordt door een juiste verhouding tussen vrije wil en verantwoordelijkheid. Naarmate wij leren, onderwijzen en met anderen delen, ontwikkelen wij zelfvertrouwen bij onszelf en bij anderen.

Voor een uitvoerbare en geslaagde welzijnszorg moet ieder lid van de kerk op de juiste wijze erbij betrokken zijn. De manier van de Heer houdt altijd in dat het individu, het gezin en de kerk

samenwerken. Een nauwe band tussen de welzijnszorg en het gezin is onontbeerlijk. Menselijk begrip, verstandige voorbereiding en leiding door middel van gebed zijn noodzakelijke ingrediënten. Voor orde en doeltreffendheid moeten alle stappen ondernomen worden via de juiste kanalen.

Het is niet voldoende om uitgebreide plannen te maken, programma's op te stellen en ernstig na te denken over voorbereiding. De meesten onder ons kunnen dat wel doen, maar velen vinden het moeilijk om de beginselen waar wij in geloven in praktijk te brengen. Sommigen onder ons hebben de neiging de strijd te mijden.

Laten wij elkaar eraan herinneren, dat de sterkste helpende hand het vaakst die hand is die het dichtst bij ons is - onze eigen handen. Bent u in staat uw eigen mogelijkheden om uzelf te helpen nuchter te overwegen wanneer er zich problemen voordoen? Of gooit u uw armen omhoog en zegt u: „O, nee!” of „Waarom moet mij dat nou overkomen?” Kunt u rustig gaan zitten, de feiten op een rijtje zetten en alle mogelijke tegenmaatregelen noteren? Kunt u oorzaken bepalen en remedies vaststellen? Rustige overweging kan problemen sneller oplossen dan panisch geweld.

President Marion G. Romney heeft vaak gezegd: „Geen kerklid dat zichzelf respecteert, zal de verantwoordelijkheid om voor zichzelf te zorgen op een ander afschuiven. Verder draagt een man niet alleen de verantwoordelijkheid voor zichzelf, maar ook voor de zorg van zijn gezin.” (L. Tom Perry, „De noodzaak om persoonlijke en gezinsparaatheid te onderwijzen,” *De Ster* van oktober 1981, blz. 65.)

Paulus bracht dit punt als volgt naar

voren: „Doch zo iemand de zijnen, en voornamelijk zijn huisgenoten, niet verzorgt, die heeft het geloof verloochend, en is erger dan een ongelovige.” (1 Timoteüs 5:8; oude vertaling.)

Het gezin, dat het hart is van de welzijnszorg, dient altijd te worden betrokken bij alles wat wij doen, opdat het zelfrespect kan worden gehandhaafd. Wij dienen steeds te bedenken, dat wil het totale welzijn van het individu worden verwezenlijkt, het noodzakelijk is dat alle leden van het gezin aan dat proces deelnemen.

Gewoonlijk begrijpen gezinsleden elkander het best. Door als een team te werken, kunnen zij problemen wellicht vanuit verschillende oogpunten bekijken. Wanneer er gezinsraden kunnen worden gehouden zonder afbrekend geredetwist, zullen er wellicht nieuwe en betere oplossingen voor moeilijke situaties aan den dag komen. Door hun inspanning en middelen te bundelen kunnen de gezinsleden elkaar helpen bij het oplossen van moeilijkheden en het bereiken van onafhankelijkheid en verantwoordelijkheid, en de positieve ge-

„God heeft ons lief en wil dat wij onszelf, ons gezin en onze naasten op een zinvolle manier liefhebben”.

volgen daarvan oogsten in de vorm van zelfvertrouwen en geborgenheid.

Natuurlijk kan het voorkomen dat sommigen onder ons zich tot de hulpmiddelen van de kerk moeten wenden. Het is

goed om te weten dat die hulpmiddelen er zijn wanneer er niet in de behoeften kan worden voorzien door de persoon zelf of zijn familie. Ook hier moet handelend worden opgetreden door de juiste, goed afgebakende wegen te bewandelen. De weg die moet worden gevolgd wordt niet bepaald door emoties of paniek. Alles moet worden gedaan op de manier van de Heer, zoals uiteengezet is door onze hedendaagse profeten.

Een van de meest voldoende projecten voor de enkelingen en het gezin is om, als het maar even kan, schulden te vermijden. Op zich is schulden hebben goed noch slecht. Het is een financieel werktuig met het potentieel om òf goed òf slecht te zijn. In het zakenleven kunnen schulden worden gebruikt ter verhoging van de produktiviteit of om uitbreiding te bewerkstelligen. Gewoonlijk zijn echter de meeste privé personen die schulden hebben doorsnee mensen, die tijdelijk hun financiën niet meer beheersen. Zij zijn het slachtoffer van slechte gewoonten op het gebied van geld uitgeven en hebben dikwijls geen notie van het belang van een behoorlijk financieel beleid. Zij maken een verkeerd gebruik van krediet, vooral van betaal- en klantenkaarten, en houden zich niet aan een begroting of verstandige richtlijnen. Voor velen onder ons is krediet net een vliegend tapijt, waarop wij naar oorden kunnen reizen waar wij gewoonlijk niet zouden kunnen komen. Aanvankelijk kost het ons niets, waardoor wij vergeten dat de rekening later zal worden gepresenteerd. De hoge rente die aan het oorspronkelijke bedrag wordt toegevoegd, zal schrikbarend blijken te zijn, en ons onze zelfstandigheid doen verliezen.

Schulden kunnen ernstige familieconflicten veroorzaken. Maar al te dikwijls hebben echtparen met geldmoeilijkheden ook huwelijksmoeilijkheden.

Op de hedendaagse markt - ja, in uw eigen buurt, uw eigen stad - komen berekenende, misleidende promotors met allerlei verleidelijke aanbiedingen voor lichtgelovige kopers. Het spijt ons te moeten melden dat duizenden leden van de kerk worden beetgenomen door de welbespraaktheid van hen die fluisterend hun aanbiedingen naar voren brengen en naar hun klandizie dingen. Krenten als „Een kans die u maar één keer in uw leven tegenkomt” en „Alleen voor u” zijn niet meer ongewoon. Zulke aanbiedingen en zaken moeten te allen tijde worden vermeden.

Ik geloof dat de Heer wil dat wij ongerust en bezorgd worden zodra wij zien dat slechte en gewetenloze mensen misbruik maken van de zwakken en niet ter zake kundigen. Geen enkele heilige der laatste dagen mag een andere situatie uitbuiten, manipuleren, liegen, stelen, afzetten of bedriegen. Wij hebben de verantwoordelijkheid elkander te helpen bij het vermijden van zaken die vernietigend kunnen zijn voor ons welzijn.

Zuinig zijn is niet uit de tijd. Wij moeten leren de zelfdiscipline op te brengen om niet méér uit te geven dan wij verdienen, al houdt dit in dat we het zonder bepaalde dingen moeten stellen of dat wij ons nog een poos ergens mee moeten behelpen. Een verstandig iemand kan onderscheid maken tussen werkelijke behoeften en luxe verlangens. Sommige mensen vinden het maken van en het zich houden aan een begroting een pijnlijke zaak, maar ik beloof u dat het nooit slecht afloopt.

Schuld kan vernietigend zijn, omdat zij

tot financiële onvrijheid en faillissement en een verlies van zelfrespect voert. Een gezin dat in staat is om verstandig met geld om te gaan en een goede begroting op te stellen, met inbegrip van de tiend en vastengave, helpt zichzelf en anderen op de manier van de Heer. Rechtvaardige schulden moeten worden betaald. Ik geloof dat de Heer wil dat wij succes hebben bij onze eerbare beroepsmatige bezigheden en onze middelen verstandig aanwenden ten voordele van onszelf, het gezin, de kerk en de gemeenschap.

Jezus zei: „Weid mijn schapen.” (Johannes 21:18.) U kunt ze niet weiden als u niet weet waar zij zijn. U kunt ze niet weiden als u hen aanleiding geeft om zich tegen u te verzetten. U kunt ze niet weiden als u geen voedsel voor hen heeft. U kunt ze niet weiden als u geen naastenliefde bezit. U kunt ze niet

weiden als u niet bereid bent om te werken en met anderen te delen.

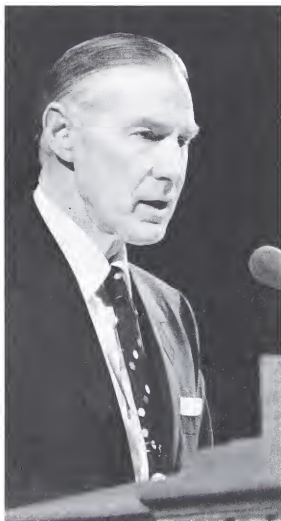
Waar deze verloren schapen zich ook mogen bevinden, een noodzakelijk bestanddeel om hen te kunnen helpen, is empathie, ofwel het vermogen zich in de plaats van de ander te stellen en te voelen wat hij voelt. Er kan nooit zinvolle hulp worden gegeven zonder empathie voor de ontvanger. Dit houdt in dat men het vertrouwen van die persoon moet winnen; dat men moet luisteren met niet alleen de oren, maar ook de ogen en het hart; dat men ernaar moet streven te begrijpen hoe deze persoon zich voelt; en vervolgens hem door zijn daden moet laten weten dat men hem echt begrijpt. Iemand die werkelijk begrijpt en empathie betracht, lost de problemen van de ander niet zelf op, redetwist niet, overtreft een anders verhaal niet, beschuldigt

niet, en ontnemt iemand niet zijn vrije wil. Hij doet niet anders dan de ander helpen bij het opbouwen van zijn zelfvertrouwen, zodat hij kan proberen zijn eigen oplossingen te vinden.

Onder degenen die hulp nodig hebben komen alle leeftijdsgroepen voor. Sommige van zijn schapen zijn jong, eenzaam en verdwaald. Andere zijn vermoeid, geteisterd en afgetobd door ouderdom. Sommige bevinden zich in onze eigen familie, in onze eigen buurt, of in de verre uithoeken van de wereld, waar wij hulp kunnen bieden door middel van vastengaven. Sommige lijden gebrek aan

Ouderling James E. Faust van de Raad der Twaalf Apostelen.

voedsel. Andere lijden gebrek aan liefde en belangstelling.

Het weiden wordt moeilijk, zo niet onmogelijk, wanneer wij zijn schapen aanleiding geven om zich tegen ons te verzetten. Niemand kan onderwijzen of helpen door middel van sarcasme of spot. Een dictatoriaal optreden of een houding van „Ik heb gelijk en jij ongelijk”, zal alle pogingen om een verdwaald schaap te weiden tenietdoen. Er zal een muur van verzet worden opgetrokken en niemand zal er wel bij varen. Spoor iemand nooit aan om iets te doen wat zijn gevoel van eigenwaarde vernietigt, want hij zal zich afwenden en u zult de kans om hem te helpen hebben verspeeld. Laten wij ook bedenken dat wij een van Gods kinderen nooit echt helpen wanneer wij hem iets geven zonder hem ervoor te laten werken. Ieder lid van de kerk behoort een geest van onafhankelijkheid te bezitten, die erop staat dat hij werkt voor hetgeen hij ontvangt. De beste middelen voor het weiden van zijn schapen, zijn naastenliefde en het herstellen van het gevoel van eigenwaarde.

Onze liefde blijkt uit onze daden. Uitingen van genegenheid zijn loos wanneer de daden niet overeenkomstig zijn. Al zijn schapen hebben behoefte aan de aanraking van een herder die om hen geeft - die zijn kudde langs omhoogvoerende paden leidt, waar zij de waarde kunnen zien van het wandelen in gehoorzaamheid aan Gods wetten en de waardigheid voelen van het bereiken van verheven doelen.

Naastenliefde behoort bij ons thuis te beginnen. Maar al te velen onder ons betrachten naastenliefde elders, terwijl er dikwijls juist in de familiekring de grootste behoefte aan is.

Een oud Servisch spreekwoord luidt: „Vriendelijkheid is de enige dienst die niet door macht kan worden afgedwongen of door geld gekocht.” De beste manier om bij het zorgen en weiden onze liefde te tonen, is om haar gestaag, dag aan dag, te bewijzen. Ware liefde is even eeuwig als het leven zelf.

In de loop van de laatste paar dagen, nu president Kimball herstelt van de operatie die hij onlangs moest ondergaan, heb ik velen van u uitdrukking horen geven aan uw liefde en waardering voor hem. Velen zoeken naar wegen om hun oprechte dank voor zijn dienstbetoon en zijn onzelfzuchtige liefde te tonen. Door mijn vertrouwelijke omgang met president Kimball, die voor mij van onschatbare waarde is, meen ik u enkele richtlijnen te kunnen geven: leer onvoorwaardelijk van al Gods kinderen te houden, ongeacht hun ras, geloof of huidskleur, en tracht te dienen zoals hij dient. Dit beginsel is het uitgangspunt van de welzijnszorg. Ieder van ons zou er goed aan doen Leer en Verbonden 50:26 indachtig te zijn: „Hij, die van Godswegen is geordend en uitgezonden, is aangevoelen om de grootste te zijn, niettegenstaande hij de minste is en de dienstknecht van allen.”

De Heer geeft genoeg om ons, om ons richtlijnen te geven voor het dienen en de gelegenheid om onafhankelijkheid te ontwikkelen. Zijn beginselen zijn consequent en veranderen nooit. De manier waarop iets wordt gedaan kan veranderen naar gelang de omstandigheden, maar des Heren beginselen staan vast. Het welslagen van de welzijnszorg hangt af van gehoorzaamheid aan de fundamentele wetten van het evangelie waarop ze berust. Wel is er ruimte voor vernieuwing en het aanwenden van de

vrije wil bij ons streven naar verstandige manieren om te dienen, mits wij binnen het kader van het evangelie blijven. Mag ik tot slot, enige fundamentele doelen aangeven voor onze arbeid op het gebied van de welzijnszorg:

1. Zelfrespect te ontwikkelen en door onafhankelijkheid te ontwikkelen.
2. Te helpen en te dienen op de manier van de Heer, die bestaat uit een zorgvuldig afwegen van vrije wil en verantwoordelijkheid.
3. Zich bewust worden van de juiste volgorde van de hulpbronnen: (1) de persoon zelf, (2) de familie, en (3) de kerk.
4. Zich bewust worden van het feit dat om zijn schapen te kunnen weiden, men moet weten wie en waar zij zijn.
5. Juiste hulp vergt liefde, empathie en het herstellen van de eigenwaarde.
6. Ten laatste, vergt de welzijnszorg planning, gehoorzaamheid aan de eerste beginselen van het evangelie, en bovenal de bereidheid om te dienen zoals onze profeet dient: met onvoorwaardelijke liefde.

Moge God ons helpen om met wijsheid te geven, opdat zij met waardigheid mogen ontvangen. Inderdaad, „God maakt geen rommel”. Wij zijn zijn kinderen. Hij heeft ons lief en wil dat wij onszelf, ons gezin en onze naasten op een zinvolle manier liefhebben. Ik ben zeer ingenomen met dit grootse programma van de kerk. Het is een geïnspireerde manier van leven. Het is de toepassing van eeuwige beginselen voor het welzijn en tot voordeel van de gehele mensheid. Het is de welzijnszorg. Ik getuig van de waarachtigheid ervan en mijn liefde ervoor, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het naleven van welzijnsbeginselen

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Het is nu mijn taak om enkele woorden te zeggen over het naleven van de welzijnsbeginselen. Ik heb de beginselen van het welzijnsprogramma van de kerk ruim veertig jaar lang bestudeerd en onderwezen. Ik hou van die beginselen en ik weet dat zij de basis zijn van een christelijk leven. Ik heb grote waardering voor hetgeen de voorgaande sprekers hebben gezegd. Zij hebben de uitwerking aangetoond die het naleven van de welzijnsbeginselen individueel en collectief op ons heeft.

In het jaar 1936 zei president J. Reuben Clark jr.: „Het werkelijke doel op lange termijn van het welzijnsplan is het vormen van karakter bij de leden van de kerk, zowel bij de gevers als bij de ontvangers. Het is het redden van het prijzenswaardigste diep in hun binnenste en het tot bloei en rijpheid brengen van de verborgen rijkdom van de geest, hetgeen tenslotte de zending en het doel en de reden is voor het lid-zijn van deze kerk.” (Bijzondere vergadering voor ringpresidiums, 2 oktober 1936.)

De meesten van ons hebben weleens de vreugde ervaren die ons deel wordt wanneer wij zien hoe iemand die hulp nodig heeft die hulp ontvangt en vervolgens in eigen behoeften kan voorzien. Velen van ons zijn getuigen geworden van de waarheid dat de armen verheven kunnen worden wanneer zij worden geholpen op de manier van de Heer. Vandaag zou ik mijn opmerkingen echter willen richten op de uitwerking die het naleven van de welzijnsbeginselen heeft, niet op de ontvanger, maar op de gever. Zoals president Clark in 1936 zei: „Het werkelijke doel op lange termijn van het welzijnsplan, is het vormen van karakter bij de leden van de kerk, zowel bij de gevers als bij de ontvangers.” De Heer heeft ons bij de zorg voor de armen eigenlijk niet nodig. Hij zou evengoed zonder ons voor hen kunnen zorgen, als dat zijn bedoeling was. Hij zegt: „Ik, de Here, heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne.

En het is Mijn voornemen voor Mijn heiligen te zorgen, want alle dingen zijn van Mij.” (Leer en Verbonden 104:14-15.)

Het zou voor de Heer heel eenvoudig zijn om aan president Kimball te openbaren waar er olie en kostbare ertsen in de grond zitten. Wij zouden ze naar de oppervlakte kunnen laten brengen en we zouden in het geld zwemmen - en regelrecht afdrijven naar de hel. Nee, de Heer heeft ons niet echt nodig om voor de armen te zorgen, maar *wij* hebben deze ervaring hard nodig, want het is alleen door het leren zorgen voor elkaar dat wij bij onszelf die goddelijke liefde en gezindheid ontwikkelen die onontbeerlijk zijn om geschikt te worden bevonden om bij Hem terug te keren.

Dat men geen ware discipel van Christus kan zijn zonder op belangrijke schaal te geven, wordt op dramatische wijze onderstreept in de openbaring die de profeet Joseph Smith op 7 juni 1831 te Kirtland ontving. In deze openbaring gaf de Heer achtentwintig ouderlingen opdracht twee aan twee vanuit Kirtland naar Jackson County te reizen. Zij moesten verschillende routes nemen en al reizende het evangelie verkondigen. U zult zich herinneren dat de heiligen in die dagen de uiterste armoede leden en door een primitief gebied moesten reizen. Joseph Smith en zijn metgezellen „reisden per wagen en per postkoets, en zo nu en dan per binnenschip naar Cincinnati (Ohio)”, en „vervolgens naar Louisville (Kentucky), en zo verder naar St. Louis (Missouri) per stoomboot. „Vanuit deze stad aan de Mississippi, reisde de profeet van God te voet door de gehele staat Missouri naar Independence, Jackson County, een afstand van 480 kilometer.” (George Q. Cannon,

Life of Joseph Smith the Prophet, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1958, blz. 117.) Ik breng deze feiten onder uw aandacht, opdat u zich bewust zult zijn van de achtergrond waartegen de Heer aan het begin van deze tocht tegen deze mannen zei: „Gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet.” (Leer en Verbonden 52:40.) Denk u dat eens in! Deze ouderlingen waren zelf zo goed als berooid en de Heer zei: „Gedenk . . . de armen en de behoeftigen.” Dat het gebod om te geven is gericht aan alle mensen, wordt onderstreept door koning Benjamin, toen hij tegen de armen zei: „En verder zeg ik tot de armen: Gij, die niet hebt, en toch genoeg hebt om van dag tot dag van te leven; ik bedoel *gij* allen, die een bedelaar wegstuurt, omdat *gij* niet hebt; ik zou willen, dat *gij* in uw hart zoudt zeggen: Ik geef niet, omdat ik niet heb, maar indien ik had, zou ik geven.

„Het is de zending van de kerk om in deze laatste bedeling een ander volk te ontwikkelen dat het evangelie in zijn volheid zal naleven.”

Welnu, indien *gij* dit in uw hart zegt, blijft *gij* schuldeloos, anders staat *gij* veroordeeld; en uw veroordeling is rechtvaardig; want *gij* begeert wat *gij* niet hebt ontvangen.” (Mosiah 4:24-25.)

Als wij eenmaal ervan overtuigd zijn dat het onze plicht is om te geven, moeten wij leren dat het van primair belang is dit in de juiste geest te doen. Sprekende tot hen die om de verkeerde redenen geven, zei Mormon: „Want indien hij een gave offert, of tot God bidt, is het hem van geen nut, tenzij hij het doet met een oprecht voornemen.

Want ziet, het wordt hem niet tot gerechtigheid gerekend.

Want ziet, wanneer iemand, die slecht is, een gave offert, doet hij het met tegenzin; daarom wordt het hem toegerekend, alsof hij de gave had behouden; daarom wordt hij voor God als slecht beschouwd.” (Moroni 7:6-8.)

Slechts door vrijwillig te geven, vanuit een overvloedige liefde voor de naaste,

kan men die liefde ontwikkelen die door Mormon wordt gekenmerkt als „de reine liefde van Christus”. (Moroni 7:47.) In Mosiah lezen wij: „Verder gebood Alma, dat het volk der kerk mededeelzaam zou zijn met hun middelen, een ieder naar hetgeen hij had; indien hij overvloediger had, diende hij overvloediger mede te delen; en van hem, die weinig had, diende maar weinig te worden gevraagd; en aan hem, die niets had, diende te worden gegeven. *En uit hun eigen vrije wil en goede verlangens* dienden zij aldus van hun goederen mede te delen voor God.” (Mosiah 18:27-28; cursivering toegevoegd.)

Sommigen vragen zich misschien af: „Hoe krijg ik deze rechtvaardige gevoelens bij het geven? Hoe kan ik het met

Ouderling Angel Abrea van het Eerste Quorum der Zeventig, en zijn echtgenote (in het midden), in gesprek met conferentiebezoekers.

tegenzin geven overwinnen? Hoe krijg ik „de reine liefde van Christus?” Tegen deze mensen zeg ik: „Onderhoud getrouw alle geboden, wend uw talenten en krachten aan voor anderen, zorg voor uw gezin, aanvaard kerkelijke roepingen, doe zendingswerk, betaal uw tienden en offergaven, bestudeer de Schriften - en zo zou ik de lijst nog langer kunnen maken. Naarmate u zichzelf verliest in dit dienen, zal de Heer uw hart aanraken en verzachten en u geleidelijk tot die gevoelens brengen waarmee hij de mensen in de tijd van koning Benjamin zegende, hetgeen hem ertoe bracht te zeggen: „Ja, wij geloven alle woorden, die gij tot ons hebt gesproken; en wij weten ook, dat ze zeker en waar zijn, door de Geest van de Heer, de Almachtige, Die een grote verandering in ons, of in ons hart heeft teweeggebracht, zodat wij geen lust meer hebben om het kwade te doen, maar wel om voortdurend het goede te doen.” (Mosiah 5:2.)

Deze naastenliefde wordt in haar volmaaktheid bij alles wat Hij doet door de Heer ten toon gespreid. De Heer openbaarde Mozes de vele werelden die waren geschapen en zei: „Want zie, er zijn vele werelden, die door het Woord Mijner macht zijn voorbijgegaan. En er zijn vele werelden, die nu bestaan, en voor de mens zijn ze ontelbaar. . . .

En zoals de ene aarde met haar hemelen zal voorbijgaan, zo zal er een andere komen; en er is geen einde aan Mijn werken, evenmin aan Mijn woorden.” (Mozes 1:35, 38.)

Na de uitgestrektheid van zijn scheppingen aan Mozes te hebben geopenbaard, gaf de Heer hem enig inzicht in zijn beweegredenen met de volgende woorden: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het

eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.) Aldus zien wij de volkomen onbaatzuchtigheid van onze Vader in de hemel. Zijn gehele werk en heerlijkheid is zijn kinderen eeuwig leven en vreugde te bezorgen. Behoort dan ons grote levensdoel niet het rechtvaardig dienen van elkaar te zijn? Hoe kunnen wij anders ooit hopen te zijn zoals Hij is? Naarmate wij individueel worden vervuld van „de reine liefde van Christus” (Moroni 7:47), ontwikkelen wij ons gezamenlijk tot een kerk die „rein van harte” is (Leer en Verbonden 97:21). Wij kunnen dus zoals het volk van Henoch worden, waarvan geschreven werd: „De Heere zegende het land . . . en . . . noemde Zijn volk SION, want zij waren één van hart en één van geest, en leefden in gerechtigheid, en er was geen arme onder hen.” (Mozes 7:17-18.) Onder de Nephieten die de vernietiging gepaard gaande met de kruisiging van

Jesus overleefden en daarna het evangelie naleefden, zegt de kroniek: „En . . . het ganse volk (was) tot de Here bekeerd; en er waren geen twisten en woordenwisselingen onder hen, en iedereen handelde rechtvaardig met zijn medemens.

En zij hadden onder hen alle dingen gemeen; zodoende waren er armen noch rijken, dienstknechten noch vrijen, maar zij waren allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave. . . En er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.” (4 Nephi 1:2-3, 16.)

Waarom waren deze mensen zo gelukkig? Omdat zij vrij waren van de kluisers van de zelfzucht en hadden geleerd wat de Heer weet: dat de uiterste vreugde slechts door middel van dienstbaarheid te bereiken is.

Een volk worden dat collectief „rein van harte is”, is geen onmogelijk droombeeld of idealistisch doel. Dat weten wij, omdat de Heer ons heeft geboden zo te worden, en de Heer „(geeft) geen geboden aan de kinderen der mensen . . ., zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:7.)

Wanneer wij zo ver zijn dat wij „de reine liefde van Christus” bezitten, zal ons verlangen om elkander te dienen gegroeid zijn tot op het punt dat wij de wet van toewijding volledig naleven. Het naleven van deze wet verheft de armen en verootmoedigt de rijken, een proces waardoor beide worden geheiligd. De armen, die bevrijd zijn van de slavernij en de vernederende beperkingen van de armoede, worden als vrije mensen in staat gesteld om zich zowel op materieel als op geestelijk gebied, tot hun volledig

potentieel te verheffen. Door toewijding en het schenken van hetgeen zij teveel hebben ten behoeve van de armen, *niet door dwang, maar bereidwillig en als een daad van hun vrije wil*, tonen de rijken die liefde voor hun medemens die door Mormon „de reine liefde van Christus” werd genoemd. (Moroni 7:47.) Dit zal zowel de gever als de ontvanger op een gemeenschappelijk niveau brengen, waar de Geest van God hen tegemoet kan treden.

Het is de zending van de kerk in deze laatste bedeling een ander volk te ontwikkelen dat het evangelie in zijn volheid zal naleven. Dit volk zal „rein van harte” worden en zij zullen voorspoedig zijn en op de bergen en de hoge plaatsen worden gezegend. Zij zullen het volk van de Heer zijn. Zij zullen met God wandelen, want zij zullen één zijn van hart en één van geest, en in gerechtigheid leven, en er zal geen arme onder hen zijn.

Laat ons deze dingen steeds in gedachten houden en met dit grootse programma voorwaarts gaan. De welzijnsbeginselen zijn eeuwige beginselen. Het welzijnsprogramma is gebaseerd op de wet van toewijding. Ik weet uit eigen ervaring dat dit het werk des Heren is. De bedoeling ervan is ons erop voor te bereiden te worden als Christus. Als u de heiligste plaats in gedachten wilt nemen waar u ooit bent geweest, dan zult u zich herinneren dat wat wij tenslotte allemaal zullen gaan doen, is alles wat wij bezitten toe te wijden aan het opbouwen van het koninkrijk van God, hetgeen de zorg voor de medemens omvat. Door dit te doen bespoedigen wij de komst van het duizendjarig rijk. God geve dat wij niet in gebreke zullen blijven, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □ .

De liefde vergaat nimmermeer

*President Gordon B. Hinckley
Raadgever in het Eerste Presidium*

Geliefde zusters, ik ga enkele woorden tot u richten in opdracht van president Tanner, president Romney en president Smith. Ik ben dankbaar voor dit thema, het thema van de Zustershulpvereniging: „De liefde vergaat nimmermeer”. Laatst moest ik wat onderzoek verrichten aangaande de handkargezelschappen van Willie en Martin uit het jaar 1856. Er waren meer dan duizend van dergelijke gezelschappen, bestaande uit bekeerlingen tot de kerk afkomstig uit Scandinavië en Groot-Brittannië. Zij waren laat in het jaar aangekomen in de Verenigde Staten en waren gevaarlijk laat vertrokken uit Iowa City voor hun lange voetreis naar dit dal. Zij kwamen vast te zitten in de sneeuw van Wyoming. Gelukkig werden zij op weg ingehaald door een aantal zendelingen die vanuit Engeland naar huis reisden en die, toen zij zagen hoe de handkarheiligen er aan toe waren, zo vlug mogelijk hun reis naar Salt Lake City vervolgden en president Brigham Young op de

hoogte brachten. Dat was op de zaterdag van de conferentie van oktober 1856. De volgende ochtend, zondag, stond president Young in de oude tabernakel, die zich op dit plein bevond, voor de heiligen en hij zei:

„Ik zal dit volk nu het onderwerp en de tekst geven voor de ouderlingen die misschien vandaag of in de verdere conferentie zullen spreken. En deze luidt als volgt. . . Vele van onze broeders en zusters bevinden zich met handkarren op de vlakten en velen van hen zijn nu waarschijnlijk zo'n 1120 km hiervandaan, en zij moeten hierheen worden gebracht. Wij moeten hulp naar hen toe sturen. De tekst zal zijn: „Hen hier krijgen. . .

Dat is mijn godsdienst; dat is de opdracht van de Heilige Geest die in mij is. Die luidt dat de mensen moeten worden gered.”

Hij deed een oproep om trekkieren, wagens en menners ter beschikking te stellen en zei vervolgens:

„Ik wil dat de zusters het voorrecht krijgen om dekens, rokken, kousen, schoenen enzovoort in te zamelen voor de mannen, vrouwen en kinderen die zich in die handkargezelschappen bevinden . . . mutsen en winterhoeden, sokken, rokken, garments en wat voor kleding u maar kunt noemen.”

Dat was op de zondag. Twee dagen later, op dinsdagochtend, vertrokken zestien wagen met voedsel en voorraden uit deze stad, getrokken door zestien sterke teams bestaande uit vier muilezels, gemend door zeventwintig jongemannen.

Dat was het begin, en andere wagens volgden naarmate de mannen met hun dieren en wagens gehoor gaven aan de oproep en de vrouwen vanuit hun eigen schamele voorraad eten, kleding, dekens en andere noodzakelijke zaken bijeengarden. (Zie Leroy R. Hafen, *Handcarts to Zion*, Glendale, California: Arthur H. Clark Company, 1960, blz. 119-126.)

Er is in onze hele geschiedenis geen heldhafter episode te vinden. Toen deze arme mensen, veel van hen met bevroren handen en voeten, sommigen meer dood dan levend, in dit dal aankwamen, stelden de hier aanwezige vrouwen hun huizen voor hen open. Zij koesterden hen, verzorgden hun wonden, gaven hen te eten, spraken hen moed in en waren hen door die lange, bittere winter heen tot zegen.

„Al ware het, dat ik met de tongen der mensen en der engelen sprak, maar had de liefde niet, ik ware schallend koper of een rinkelende cimbaal.” (1 Korintiërs 13:1.)

God zegene de vrouwen van de Zustershulpvereniging die, nu even goed als destijds, de behoeftigen te hulp zijn

gekomen, de eenzamen in hun kring hebben opgenomen, de hongerigen hebben gevoed en de zieken hebben verpleegd. „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.) Zo zei de Heer.

Ik spreek over naastenliefde in de zin van vergeving, van verdraagzaamheid ten opzichte van andermans tekortkomingen, van het smoren van de gevoelens van afgunst en onhartelijkheid jegens mensen waar wij mee omgaan.

Ik moet ook denken aan twee vrouwen, die eens zeer bevriend waren. Door een ongeluk waaraan zij geen schuld had, raakte de ene vrouw betrokken bij de dood van het kind van de andere vrouw. Het is moeilijk te zeggen welke van die twee vrouwen zich de dood van het kind meer aantrok. Degene die niet de moeder was, maar die betrokken was bij het ongeluk met zijn fatale afloop, heeft nu al jarenlang getreurd en geweend, niet alleen vanwege het kind dat overleed en haar rol bij die tragische situatie, maar misschien zelfs nog meer vanwege de onverzoenlijke geest van de moeder die haar kind had verloren. Het is heel begrijpelijk dat deze vrouw, al treurende over het verlies van haar kind, bittere gevoelens koesterde. Maar zij had zich er lang geleden rekenschap van dienen te geven dat haar vriendin geen schuld treft en dat ook zij vele tranen heeft vergoten en dat er eerder een toename van liefde harerzijds had moeten zijn dan beschuldigingen en verwijten. Een gebrek aan naastenliefde heeft de ziel van die vrouw aangetast, haar geluk verwoest, haar dagen ellendig en haar nachten verdrietig gemaakt.

Moroni leerde dat „naastenliefde . . . de reine liefde van Christus” is. (Moroni

President Gordon B. Hinckley van het Eerste Presidium en zijn echtgenote op de op 26 september gehouden conferentie van de Zustershulpvereniging.

7:47.) Het was de lijdende Verlosser die, terwijl Hij aan het kruis op Golgota hing en neerkeek op hen die Hem op zo'n beestachtige wijze hadden gekruisigd, zei: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.” (Lucas 23:34.) Als er onder u zijn die een grief tegen iemand koesteren of haat in zich hebben laten groeien, vraag ik u zich de inspanning te getroosten om op uw schreden terug te keren. Haat voert altijd tot mislukking en verbittering is altijd verwoestend, maar „de liefde vergaet nimmermeer”. (1 Korintiërs 13:8.)

Deze zaak heeft nog een ander aspect. Er woekert een geest van kritiek onder ons. Misschien is dit gedeeltelijk te wijten aan de tijd waarin wij leven. Wij worden constant blootgesteld aan dagbladcom-

mentaar en aan de opvattingen van radio- en televisiever slaggevers. Het komt mij voor dat hun belangrijkste doel is iets te vinden waarop zij aanmerkingen kunnen maken. Zij zijn kritisch, soms op een venijnige manier. Zij hebben kritiek op politici. Zij hebben kritiek op kerkelijke leiders. Niemand onder ons is volmaakt; wij maken allemaal wel eens fouten. Er is slechts één volmaakt mens op aarde geweest. Mannen en vrouwen die grote verantwoordelijkheid dragen hebben behoefte aan bemoediging en niet aan kritiek. Men kan het oneens zijn met een bepaald beleid zonder onaangenaam te zijn tegen degenen die het beleid heeft vastgesteld.

Ik wil de vrouwen onder u, jong en oud, smeken om uw tong in bedwang te

houden wat betreft kritiek op anderen. Het is maar al te gemakkelijk om anderen op fouten te betrappen. Het getuigt van zoveel meer edelmoedigheid om op een opbouwende wijze te spreken.

„Ik spreek ook over nog een ander aspect van de liefde.

Als er onder u zijn die een grief tegen iemand koesteren of haat in zich hebben laten groeien, vraag ik u zich de inspanning te getroosten om op uw schreden terug te keren.”

Mag ik nog iets te berde brengen voor de moeders onder u? Ik vond het pijnlijk onlangs in de krant te moeten lezen, dat een enquête onder 14- tot 18-jarigen in een van onze overwegend mormoonse woongemeenschappen heeft uitgewezen, dat er een geest van discriminatie en afkeer jegens anders-denkenenden heerst. Als dit waar is, sta ik beschaamd. Ik hoop dat u uw kinderen op de gezinsavond leert hoe belangrijk het is om vriendelijk te zijn en verdraagzaamheid te tonen, en hoe noodzakelijk het is de ander de hand toe te reiken, ook wanneer het mensen betreft waar wij het niet mee eens zijn, in een geest van liefde en hartelijkheid en behulpzaamheid.

Welnu, tot slot zou ik enkele woorden willen wijden aan iemand die ons allemaal tot voorbeeld dient. Ik bedoel

daarmee zuster Camilla Eyring Kimball. Ik heb haar de afgelopen weken, terwijl zij haar zieke man dag en nacht terzijde stond, dikwijls gadegeslagen. Haar loyaliteit jegens hem, het bewijs van haar onverflauwde liefde voor hem, haar tedere zorg voor hem, zijn als de draden van een wondermooi weefsel geworden. Haar gebeden voor hem en haar smeken bij de Heer zijn die van een sterke en nederige vrouw geweest, die weet dat het gehele leven een gave is van God onze Eeuwige Vader.

En er is nog een ander facet van haar karakter waarnaar wij allemaal een voorbeeld dienen te nemen, en ik wijs hier in het bijzonder op ten behoeve van de jongere vrouwen onder u. Zuster Kimball stamt uit een heel groot gezin. Zij was de eerste van de kinderen die van huis ging om te studeren. Zij dorstte naar kennis en zij zorgde dat zij die kreeg. Nadat zij afgestudeerd was, stond zij een gedeelte van haar salaris af om haar broers en zusters te helpen bij hun studie. Er zijn wereldberoemde mannen en vrouwen uit dat gezin voortgekomen. Zuster Kimball is haar smachten naar kennis nooit kwijtgeraakt. Lezen maakt een wezenlijk deel uit van haar leven. Toen zij jong was vergastte zij zich eraan en nu zij ouder is troost en sterkt het haar. Zij is voor alle vrouwen een geweldig voorbeeld van de noodzaak om steeds te groeien, om het verstand te verruimen, het begrip te vergroten, om zich te voeden met de gedachten van grote mannen en vrouwen van alle tijdperken.

Zij is de vriendelijkheid en de attentheid zelve. Zij heeft de armoede aan den lijve ondervonden toen zij jong was, hoewel zij deze niet als zodanig onderkende. Maar vanuit een gevoel voor waarden

dat in die vroege jaren werd ontwikkeld, heeft zij vol liefde en medeleven de helpende hand toegereikt aan hen die in nood verkeerden.

Ik beveel haar voorbeeld bij u aan. Ik smee de Heer haar en haar geliefde man te zegenen. Ik smee ook zijn zegen af op de jonge vrouwen onder u, wier leven gevuld is met verwachtingen en dromen van goede dingen: moge die dromen bewaarheid worden; en op de jonge moeders, die zo'n belangrijke taak ver-

vullen bij het opvoeden en onderwijzen van hun kinderen; en op de ouderen onder u, die zoveel van het leven hebben gezien en hebben geleerd de schoonheid ervan te waarderen en zijn smarten te erkennen.

„Naastenliefde vergaat nimmer.” Zij „is de reine liefde van Christus, en duurt voor eeuwig.” (Moroni 7:46-47.)

Dat God ieder van u moge zegenen, is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Zustershulpvereniging in tijden van verandering

Barbara B. Smith

Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

Toen mijn man en ik onlangs thuiskwamen en ons huis, dat uitkijkt over de Salt Lake Vallei wilden betreden, ontdekten wij dat de elektriciteit in onze buurt was uitgevallen. Een buurjongetje zag ons in het donker ploeteren en kwam ons vlug zijn zaklantaarn aanbieden. „Wij hebben er thuis nog een,” zei hij.

„U kunt deze zolang u hem nodig hebt bij u houden.”

Ik was onder de indruk van de zorgzaamheid van die kleine jongen. Hij bezat een licht dat hij bereid was met anderen te delen. Hij had werkelijk met ons te doen. Hij wilde ons helpen op het moment dat wij hulp nodig hadden.

Ik dacht in de komende dagen dikwijls na over die kleine jongen. Hij was zo behulpzaam, zo gelukkig en zo bereid zijn licht met anderen te delen.

Zijn optreden is voor mij typerend voor de fundamentele boodschap van het evangelie van Jezus Christus en ook voor de leuze van de Zustershulpvereniging: „De liefde vergaet nimmermeer”. Ten eerste, omdat mijn jonge vriend paraat was. Hij en de anderen bij hem thuis hadden een licht bij de hand, waarmee zij de duisternis konden doordringen toen hun voornaamste lichtbron tijdelijk werd weggenomen.

Ieder van ons moet de raad om onze paraatheid op te voeren ernstig opvatten. Denk aan de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden, waarin zij „haar lampen namen en uittrokken, de bruidegom tegemoet.

En vijf van haar waren dwaas en vijf waren wijs.

Want de dwaze namen hun lampen mede, maar geen olie;

Doch de wijze namen olie in haar kruiken, met de lampen.” Toen de bruidegom kwam, stonden zij klaar. Zij „gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten.” (Matteüs 25:1-10.)

Wij moeten zo wijs zijn om onze persoonlijke paraatheid op te voeren door de waarheid te begrijpen en haar op onkreukbare wijze na te leven, opdat wij waardige discipelen van Christus zullen zijn. Vervolgens kunnen wij, met Hem als het middelpunt van ons leven, die door Hem vertoonde kwaliteiten bij onszelf ontwikkelen, ten einde verhoging waardig te worden. Wij zullen een grotere kracht verkrijgen en een verhoogde capaciteit voor liefde. Wij zullen de vaardigheid om onze liefde op zo'n

manier te schenken dat wij in tijd van nood paraat zijn, verder ontwikkelen.

Mijn jonge vriend gaf ook voldoende om ons om attent te zijn op onze behoefte. Hij kwam ons in het donker vlug tegemoet. Hij scheen zijn licht om ons verduisterde pad te verlichten.

Christus draagt ons door middel van aangrijpende gelijkenissen op zo te handelen, en zegt:

„Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest, naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.” (Matteüs 25:35-36.) Hij legt ons duidelijk uit dat wij genoeg om anderen moeten geven om onszelf op te offeren voor het lenigen van de lichamelijke en geestelijke noden van de mensen om ons heen. Dit is het uitoefenen van naastenliefde. Het is het begin van „de reine liefde van Christus”.

Ik heb onlangs een jonge moeder horen spreken op de vergadering van de Zustershulpvereniging van haar wijk. Zij vertelde ons dat zij bezig is blind te worden. Zij gaf uitdrukking aan haar gevoelens van dankbaarheid jegens degenen die haar voorlazen, die zorgden voor vervoer wanneer zij ergens een afspraak had, en jegens een zuster die haar pianoles geeft. Door hun liefdevolle daden hadden de zusters van de Zustershulpvereniging haar hun licht aangeboden en geholpen de angst te verminderen voor deze uiterst moeilijke periode van overgang naar een donkere wereld.

Hartverscheurende, ontwrichtende veranderingen zijn iets waar wij allemaal mee te maken krijgen. Zij kunnen voor

ieder van ons verschillende vormen aan-nemen. Ernstige ziekte of een chronische kwaal is slechts één ervan. Andere kunnen het overlijden van een geliefde, een kind of een echtgenoot, zijn; het besef dat wij in dit leven wellicht niet zullen trouwen; echtscheiding; weer wennen aan het leven thuis na een zending; een kinderloos huwelijk; het trouwen van het laatste kind; het burgerlijk leven na jaren het leger te hebben gediend; de overgang van de Jonge-Vrouwen naar de Zustershulpvereniging; de overgang van de schooljaren naar het leven als student; een verhuizing of overplaatsing, enzovoort, enzovoort.

Ieder van deze omstandigheden maakt een bepaalde aanpassing noodzakelijk en vergt het ontwikkelen van nieuwe en andere manieren om een veranderde levensstijl aan te kunnen, wat moeilijk of pijnlijk kan zijn. Het is juist de aard van deze keerpunten dat oude gedragspatronen niet langer voldoen of gepast zijn. Wij dienen onszelf er steeds op voor te bereiden nieuwe uitdagingen moedig tegemoet te treden en om behulpzaam, gewillig en opgewekt anderen te steunen in hun tijd van nood. De Zustershulpvereniging moet een licht zijn voor de zusters in tijden van verandering. De ambtenaressen, de leraressen en de leden dienen zich stelselmatig te bekommeren met de spanningen en gevoelens van onbehagen die onze zusters op dit gebied 't hoofd moeten bieden.

Een zuster die niet zo lang geleden weduwe is geworden, en die het altijd zeer voldoeninggevend had gevonden om anderen te helpen, ondervond hoe moeilijk het is om zelf om hulp te vragen. Ze was zo verstandig zichzelf er toch toe te dwingen omdat, zei zij, het misschien

nuttig zou blijken te zijn voor een ander. Zij had ook voldoende geloof om te weten dat zodra zij weer voor zichzelf kon zorgen, zij ook weer voor anderen klaar kon staan.

Een jonge vrouw die net ontheven is van de uitermate gedisciplineerde levenswijze van een zending, voelt zich nog steeds gemotiveerd om de hele wereld te beke-ren. Zij zegt, echter: „Ik moet leren de

„Hartverscheurende verandering is iets waar wij allemaal mee te maken krijgen; dit kan ernstige ziekte inhouden, een sterfgeval, het besef dat wij in dit leven wellicht niet zullen trouwen, echtscheiding, een kinderloos huwelijk, een verhuizing, enzovoorts.”

werkelijkheid onder ogen te zien en prioriteiten te stellen in deze nieuwe omgeving, ook al voel ik mij niet prettig bij activiteiten zoals uitgaan met een jongen, of zwemmen of zomaar een roman lezen.”

Een zuster die een conferentie voor alleenstaanden bijwoonde, vertelde mij iets over de afschuwelijke werkelijkheid van haar recente scheiding na twintig jaar getrouwd te zijn geweest. „U kunt zich niet voorstellen hoeveel moed het vereist om alleen maar die zaal binnen te

lopen, die vol alleenstaande mensen is, wetende dat ik nu bij hen hoor. Ik kan zelfs niet beginnen te beschrijven hoe moeilijk dat is," zei deze zuster.

Kunnen wij andermans lijden werkelijk begrijpen? Waarschijnlijk niet, maar wij hebben enkele belangrijke dingen geleerd over moeilijke overgangperiodes, die ons kunnen helpen om onszelf of anderen beter te begrijpen in dergelijke omstandigheden:

1. Een verandering kan een gelegenheid blijken te zijn voor geestelijke, fysieke, intellectuele of psychologische ontwikkeling - of het kan een periode van ernstige achteruitgang worden. De weg is nieuw en dikwijls moeilijk. Het vergt veel moed en dikwijls de steun van anderen om van een verandering een groeiperiode te maken.

2. In een periode van verandering zijn het niet zozeer de trauma's uit onze jonge jaren die ons vermogen om ons aan de verandering aan te passen beïnvloeden. Het is eerder de kwaliteit van onze duurzame banden met anderen die het verschil maakt. Positieve, schragende, vaste banden zijn een waardevolle hulpbron wanneer men in het leven belangrijke veranderingen meemaakt.

3. Het is niet de verandering zelf die van primair belang is bij het streven naar aanpassing, maar eerder hoe die verandering zich verhoudt tot iemands omstandigheden ten tijde van de verandering. Ieders aanpassing zal anders zijn, omdat mensen anders zijn, ook al moeten zij aan schijnbaar dezelfde crisis het hoofd bieden.

4. Er is vaak een mate van desorganisatie ten tijde van een verandering, maar de aanpassing verloopt sneller en is meer gedegen wanneer er betrouwbare steun is van vrienden en kennissen.

Kunt u zelfs maar beginnen te beseffen hoe belangrijk de zusterschap van de Zustershulpvereniging is? Gedegen vriendschappen en geloof kunnen een goede verwerking van veranderingen mogelijk maken. Beide waren aanwezig toen de weduwe om hulp vroeg, toen de vrouw die net een echtscheiding achter de rug had moed ontving, toen de teruggekeerde zendeling zich leerde schikken in haar nieuwe leven, toen de jonge moeder zich aanpaste aan het naderende verlies van haar gezichtsvermogen.

Naarmate wij de ontelbare veranderingen waar wij in ons leven mee te maken kunnen krijgen beginnen te begrijpen, ontvangen wij ook de wetenschap dat veranderingen zowel intensiever als groter kunnen worden naarmate ook onze ingewikkelde maatschappij verandert. Wat kunnen wij als leden van de Zustershulpvereniging doen?

Voor veel vrouwen zullen wij misschien plaatsvervangende familieleden moeten zijn - deel moeten uitmaken van die

Zuster Barbara Smith, algemeen presidente van de Zustershulpvereniging.

betrouwbare kring van duurzame vriendschappen die zo noodzakelijk zijn om op te steunen wanneer een vrouw onvoldoende of geen eigen kracht op kan brengen.

Wij kunnen ervoor zorgen dat wij gevoeliger worden voor de noden van onze naasten, waardoor ons vermogen om te dienen toeneemt. Het kan nodig zijn wat minder tijd te besteden aan andere bezigheden, die het misschien niet waard zijn dat wij er zoveel tijd aan besteden. Wij kunnen een liefde- en zorgvolle houding aankweken door eraan te denken dat wij als christen in de eerste plaats verplicht zijn om te vergeven en zachtmoedig en vriendelijk te zijn. Wij kunnen de goede wil onder de mensen bevorderen waarmee de geboorte van Jezus Christus werd aangekondigd, en wij kunnen aanmoedigen tot een oprecht persoonlijk beroep op onze Hemelse Vader voor vrede des harten en de kracht om tegenspoed het hoofd te kunnen bieden.

Maar zelfs onmetelijke welwillendheid kan ons niet helpen om alle zusters te bereiken en ervoor te zorgen dat geen een over 't hoofd wordt gezien. Daar hebben wij een organisatie voor nodig, en die hebben wij ook. De Zustershulpvereniging werd juist voor dat doel in het leven geroepen. Tijdens een van de eerste vergaderingen van de Zustershulpvereniging te Nauvoo, zei Lucy Mack Smith: „Dit is een goede instelling. . . Wij moeten elkander liefhebben, over elkander waken, elkander troosten, en in kennis toenemen.” (Notulen van de Zustershulpvereniging te Nauvoo, 17 maart 1842, uit *History of Relief Society 1842-1966*, uitgegeven door het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging, 1966, blz. 20.)

Het programma van de Zustershulpvereniging kan ons helpen zelfs die noden te lenigen waar wij misschien geen weet van hebben. Ik kreeg eens te horen van een huisbezoekster die, in haar zorgzaamheid, de haar toegewezen zusters een kerstkaart had gestuurd. Op de leidstersvergadering werden de huisbezoeksters door hun leidster gevraagd een kerstkaart te sturen aan alle zusters voor wie zij verantwoordelijk waren, vergezeld van een persoonlijk briefje.

De huisbezoekster stond voor een probleem: zij had al kaarten gestuurd, maar zij had er geen briefje bij gedaan. Na een poosje te hebben gewikt en gewogen, besloot zij nog een kaart te sturen, deze keer met een persoonlijke boodschap.

Toen zij in januari de haar toegewezen zusters ging bezoeken, ging zij eerst naar het huis van een inactief lid. Toen zij de kamer binnenkwam, zag zij dat de kerstversieringen waren opgeruimd - behalve één enkele kaart die op een klein tafeltje prijkte. Het was de bewuste kaart met het briefje erbij. De zuster legde uit dat zij de kaart op het tafeltje had laten staan om haar vrienden die geen lid van de kerk waren te laten zien dat de leden van haar kerk de tweede mijl gingen. Zij zei dat zij hen dit al eerder had verteld, maar dat zij nu een tastbaar bewijs voor hen had.

Toen de huisbezoekster de maand daarop terugging, was het huis opgeruimd, de meubeltjes glommen, en de kaart stond nog steeds op het tafeltje. De volgende maand was de kaart er nog steeds - en de volgende, en de volgende. De huisbezoekster had niet beseft dat deze inactieve zuster behoefte had aan een tastbare blijk van belangstelling. Zij leerde ook, van hoeveel belang zelfs kleine goede daden zijn.

Een koor dat was samengesteld uit zusters uit Salt Lake City en omstreken, heeft op de op 26 september gehouden conferentie van de Zustershulpvereniging gezongen.

Door een roeping in de Zustershulpvereniging te vervullen, kan een zuster leren anderen beter te begrijpen. Zij kan leren geven om anderen, misschien terwijl zij iemand helpt bij die moeilijke overgang van inactiviteit naar volledige deelname. Iedere functie in de Zustershulpvereniging behoort een zuster te helpen om niet alleen te dienen, maar om te groeien, om vooruitgang te maken in de richting van de doelen die zij voor haar leven heeft gesteld, om zichzelf, haar gezin en haar verdere kennissen sterker te maken naarmate zij godvruchtige eigenschappen ontwikkelt. Iedere les die op de Zustershulpvereniging wordt bijgevoerd dient haar te helpen een bepaald beginsel van het evangelie beter te begrijpen: wat het beginsel inhoudt, hoe het in

haar leven kan worden toegepast, en hoe zij vanwege dat beginsel anderen beter kan dienen.

Een miniklas op het gebied van de gezinsverzorging moet meer inhouden dan alleen maar een vaardigheid aanleren. Er moet tegelijk een houding van onbaatzuchtig geven worden ingeprent, zodat die vaardigheid met blijdschap kan worden aangewend.

Een belangrijk aspect van het werk van de Zustershulpvereniging in deze tijd, is om contact te krijgen met iedere jonge vrouw, als zij op het punt staat haar levenswerk op zich te nemen, en haar te helpen begrijpen hoe onbegrensd de mogelijkheden van een vrouw in de kerk zijn. Ik wil degenen die als leidsters in de Zustershulpvereniging deze jonge zusters dienen op het hart drukken om toch vooral hun capaciteit, hun vermogen, hun verlangen en hun bereidheid om verantwoordelijkheid in de Zustershulpvereniging op zich te nemen, niet te onderschatten. Hun lichamelijke volwassenheid wordt dikwijls overtroffen door hun geestelijke bereidheid en de vitaliteit en frisheid van hun intellectuele waarnemingen. Haal hen erbij. Onderwijs hun. Leer van hen.

En, jonge zusters van de Zustershulpvereniging, wij weten dat de vereniging sterker is door uw bijdragen. Wilt u de Zustershulpvereniging ook toestaan u te helpen leren hoe u de uitdagingen van de volwassenheid met een groter zelfvertrouwen en inzicht tegemoet kunt treden?

Laten wij ook de overgang naar de oude dag niet vergeten. De statistieken wijzen erop dat een steeds groter aantal vrouwen weduwe zal worden. De meeste vrouwen zullen een leeftijd bereiken die honderd jaar geleden buitengewoon zou

hebben geleken. Het verouderingsproces kan op een bevallige wijze verlopen en een periode van vervulling zijn, of het kan een periode van frustratie en teleurstelling zijn.

Het deed mij pijn toen ik hoorde van een presidente op wijkniveau die de dochter van een ouder wordend lid van de Zustershulpvereniging opbelde en zei: „Uw moeder heeft jarenlang gewerkt in onze wijk, maar nu is zij oud, en als u wilt dat zij de vergaderingen en de gezellige avonden van de Zustershulpvereniging bijwoont, zult u haar moeten brengen. Wij kunnen dat niet op ons nemen.”

In het geval van dergelijke ouder wordende zusters, moet de Zustershulpvereniging rekening houden met de lichamelijke gebreken die dikwijls met de ouderdom gepaard gaan en bepalen op welke manier zij hulp kan bieden. Het behoort ons een genoegen te zijn om onze oudere zusters te helpen. Hun eenzaamheid kan een even ontkrachtende uitwerking hebben als ziekte, en hun isolement kan een gevangenis zijn waaruit zij schijnbaar niet kunnen ontsnappen. Veel oudere zusters voelen zich steeds nutteloos of hebben het idee dat zij anderen tot last zijn. Wij hebben de verantwoordelijkheid hen erbij te betrekken en om gebruik te maken van de gelegenheid om van hen te leren.

De Zustershulpvereniging beschikt over een praktisch communicatienet om te verzekeren dat geen enkele zuster, jong of oud, wordt verwaarloosd of vergeten. Huisbezoeksters, ik smeed u de geest van de Zustershulpvereniging in ieder gezin te brengen. Zorg voor de eenzamen. Bezoek de zieken. Verspreid het licht van het evangelie in een wereld waar veel somberheid heerst.

James Thomson, een Schotse dichter, schreef: „Light! nature's resplendent robe; without whoisting beauty all were wrapt in gloom”. (Licht! het glansrijke gewaad der natuur; zonder wier omkledende schoonheid alles in duisternis zou zijn gehuld.) (Uit *The New Dictionary of Thoughts*, oorspronkelijk bijeengebracht door Tryon Edwards, D.D., USA: Standard Book Co., 1961, blz. 363.)

Help bij het verdrijven van de duisternis. Breng het licht van de waarheid. Doe dat door middel van uw zintuigen, door uw verstand, en bovenal door de Geest. Het is niet van belang wie u bent of wat u op dit moment doet met uw leven. Het licht van de waarheid wacht om te worden ontdekt, en als het eenmaal ontdekt is, wacht het om het leven van ieder kind van God te verlichten.

In tijden van verandering, die dikwijls grote ontredding met zich meebrengen, is het voor de personen in kwestie gemakkelijker zich door de duisternis te laten paralyseren, dan zich bij te laten lichten door de Geest. Daarom hebben zij ons nodig om het licht van het evangelie voor hen te zoeken en met hen te delen. Dit behoort een vast voornemen te worden in het hart van iedere zuster.

In het toneelstuk „Winterset”, zegt Mio: „Ik kwam hier om licht in het donker te zoeken, ik liep weg van de dageraad en trof een ochtend aan.” Ik wil dat ieder van u zich voorbereidt en van haar licht schenkt, zelfs vanuit het duister van uw eigen nachten, zodat ook u een prachtige ochtend zult aantreffen. Denk aan het verbond dat u ten tijde van de doop sloot en hetgeen hierover in Mosiah wordt gezegd, wanneer Alma vraagt of wij

„gewillig (zijn) elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn;

Ja, en gewillig (zijn) met de treurende te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen.” (Mosiah 18:8-9.)

Deze passage geeft op een prachtige manier de rol weer die wij op ons nemen als vrouwen in de kerk en als zusters in de Zustershulpvereniging, die elkaar

door perioden van overgang heen helpen. Zij herinnert ons aan de verplichting die wij op ons genomen hebben om liefdevol te geven, vol begrip met anderen mee te leven en ze met zorg te omringen.

Ik bid dat wij de wijsheid zullen hebben om ons licht te laten schijnen en om onze liefde te laten uitstralen, totdat wij zelf verlicht en verwarmd blijken te zijn door een liefde die nimmermeer vergaat, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Een gelegenheid om voortdurend te leren

Shirley W. Thomas

Tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging

De kleine Steven zou met het nieuwe schooljaar naar de eerste klas van het voortgezet onderwijs gaan. Hij was niet zo groot als de andere jongens, en toen zijn moeder bezig was de lengte van zijn nieuwe pantalon te veranderen, vroeg hij haar er een grote zoom in te maken, wel twaalf centimeter, „want ik ga geweldig groeien dit jaar”.

Misschien maken wij ons geen zorgen

over het toevoegen van centimeters aan onze lengte, maar hebben wij wel nagedacht over de maanden die voor ons liggen en weloverwogen besloten dat wij op beduidende wijze zullen groeien?

Eén van onze vroege kerkleiders verklaarde dat „wij in deze veranderende wereld, waar vooruitgang van ons wordt gevergd, in intelligentie moeten toenemen. . . . Er bestaat geen grens voor een

man (of een vrouw) van God." (Orson Hyde, *Journal of Discourses*, deel 7, blz. 151.) Daarom zijn wij dankbaar voor een liefdevolle Vader, die in de Zustershulpvereniging heeft gezorgd voor een programma waardoor wij voortdurend kunnen leren.

Onze leergangen komen iedere vrouw die lid is van de kerk ten goede. Zij omvatten de cursus geestelijk leven op de eerste zondag van de maand, en vervolgens op de tweede de cursus hulp bij de opvoeding. Het doet misschien vreemd aan dat haast een kwart van onze lestijd aan dit onderwerp wordt besteed, terwijl niet alle zusters kinderen hebben thuis.

De vrouwen in de kerk zijn vertrouwd met de termen *patriarch* en *patriarchale orde*. Wij associëren deze termen met eeuwige zaken en met het werk van het priesterschap in het gezin en in de kerk. Wij spreken niet dikwijls over matriarchen; in plaats daarvan noemen wij hen moeders. De moeder is de tegenhanger van de patriarch in het gezin. Het moeder zijn is eveneens een eeuwig, fundamenteel werk. Het heeft te maken met het voortbrengen van leven en liefde, en het moet hoofdzakelijk worden aangeleerd.

Een aantal jonge meisjesstudenten leerden deze les toen zij, als leden van de Zustershulpvereniging, iedere week ouden van dagen bezochten in een verpleegtehuis. De eerste paar weken troffen zij deze vrouwen aan in een gelaten, zelfs apathische toestand. Grotendeels hadden zij iedere poging om verder iets van hun leven te maken opgegeven. Zij lagen eenvoudig op het eind te wachten. Maar de meisjes bleven komen. Sommigen van hen verzorgden een kort muzikaal optreden, anderen lazen voor of

hielpen bij het schrijven van brieven. Geleidelijk begonnen de oude zusters naar de wekelijkse bezoeken uit te kijken, en vervolgens bleef wat van de vitaliteit van deze jonge zusters doorwerken in de rest van de week. De meisjes wakkerden ieder vonkje belangstelling aan. Toen zij ontdekten dat een groot aantal van de vrouwen vroeger doorgestikte dekens had gemaakt, zorgden zij voor de nodige uitrusting en hielpen zij hen op gang. Zij hadden al vlug de eerste mooie deken af en stonden klaar om aan een tweede te beginnen. Een paar andere zusters gingen zich bezighouden met andere projecten die de meisjes hadden bedacht. Het verhaal blijft er een van activiteit en vitaliteit. Deze meisjesstudenten zorgden voor nieuw leven en liefde; zij waren als moeders voor de oudere zusters.

De cursus hulp bij de opvoeding handelt niet over de lichamelijke processen van het baren van een kind, maar over de koesterende eigenschappen waardoor ieder kind van God kan worden geholpen om te leven in het licht. Daar wij ons concentreren op de evangeliebeginselen en de lessen aanpassen aan de huidige behoeften van de zusters, kan de cursus hulp bij de opvoeding niet alleen geschikt maar ook verrijkend zijn voor alle zusters van de Zustershulpvereniging. In Mozes 4:26 wordt ons verteld dat Adam zijn vrouw Eva noemde, omdat zij de moeder aller levenden was. Wij zijn allemaal dochters van Eva. Ik denk in het bijzonder aan een zuster, die een belangrijke functie vervult in de Zustershulpvereniging. Zij is niet getrouwd en heeft geen kinderen, maar zij verricht heel belangrijk werk in haar beroep. Zij heeft invloed op zowel de geest als het hart van jonge mensen; zij benut haar

voortreffelijke gaven en opleiding ten volle; zij brengt liefde en licht in het leven van anderen. Ik geloof dat haar taak evenzeer wordt geleid en aanvaard door de Heer als die van mijn buurvrouw, een

„De leergangen van de
Zustershulpvereniging
behandelen
evangeliebeginselen zodat zij
zinvol worden in ons
dagelijks streven de Heiland
te volgen.”

moeder van acht kinderen. Moederrollen verschillen en kunnen alsnog andere vormen aan gaan nemen, maar ieder van ons kan de beginselen die samenhangen met het moederschap leren aanwenden. De jonge moeder, die doorlopend klaar moet staan om aan de behoeften van haar kinderen tegemoet te komen en tegelijkertijd het voorbeeld moet zijn aan de hand waarvan zij mettertijd hun leven kunnen inrichten, draagt een verantwoordelijkheid die zelfs voor de meest bekwamen onder hen een hele uitdaging vormt. Het is zij die geduld moet leren en uitoefenen, met liefde moet onderwijzen en overreden, moet terechtwijzen maar niet dwingen; kortom, zij moet iedere moederlijke eigenschap bij zichzelf ontwikkelen. Maar wij allemaal moeten manieren vinden om deze eigenschappen aan te leren en te behouden want, zoals Eva, zullen wij altijd degenen zijn die de functie van moeder vervullen.

De cursussen intermenselijke verhoudingen, en culturele ontwikkeling, alsmede de lessen voor de vijfde week, die op dienstbetoon zijn gericht, bevatten alle evangeliebeginselen, in een context waarin het priesterschap wordt gesteund, om deze zinvol te maken bij ons dagelijks streven om de door de Heiland aangegeven weg te volgen. Onze lessen hebben ons geholpen onze waarneming van de kunsten en van mensen te verfijnen, waardoor de waardering voor onze wereldkerk wordt verhoogd.

Positieve versterking vindt ook op doeltreffende wijze plaats op het gebied van onze toezichhoudende verhoudingen. Een maandelijks gesprek, bijvoorbeeld, tussen iedere lerares en de raadgeefster belast met de opleiding, kan ertoe voeren dat een lerares van iedere les leert. Deze persoonlijke uitwisseling zal uitermate nuttig zijn mits de opmerkingen van de raadgeefster positief en gericht zijn.

Een lerares weet dikwijls wel wat er aan een les schortte, en hoewel zij er misschien wel over wil praten, hoeft zij er waarschijnlijk niet aan te worden herinnerd. Aan de andere kant beseft zij mogelijkterwijls niet welk onderdeel van de les het meest effectief was, en zou een compliment dankbaar worden aanvaard; als een lerares echter alleen te horen krijgt wat een prachtige of geweldige les zij gegeven heeft, komt zij niet te weten waardoor haar les zo geslaagd was en hoe zij haar sterke punten verder kan ontwikkelen. Als de raadgeefster leert attent te zijn op bepaalde punten, zoals een pakkend begin of een tactvolle aanpak van de opmerkingen van de klas, zal zij de lerares door middel van positieve opmerkingen kunnen helpen. Tenslotte, zullen de lessen van de Zus-

tershulpvereniging vruchten afwerpen in het leven van de zusters naargelang het leren en het onderwijzen door de Geest plaatsvindt. Sta mij toe u te vertellen over een zuster die mij een dieper inzicht bezorgde van het onderwijzen door de Geest.

Zij was een reeds oudere vrouw, een van de vele immigranten die er, op weg naar Zion, slechts in geslaagd was New York City te bereiken. Zij had nooit de kans gekregen om zich behoorlijk te ontwikkelen en zij had moeilijkheden met de aanpassing aan een andere cultuur. Op zekere avond waren zij en ik de enige twee zusters op de afdelingsbijeenkomst van onze ringleidstersvergadering.

Het bestuurslid vroeg ons allebei hoe wij precies te werk gingen bij de voorbereiding van onze lessen. Ik was opgeleid als

lerares, en kon dus het een en ander vertellen over lesschema's en lesdoelen; maar deze lieve zuster sprak, moeizaam, in een taal die zij nog niet zo goed beheerste, over hoe zij de les bestudeerde en vervolgens op haar knieën ging om de Heer te vragen wat zij in die les ten behoeve van de zusters in haar wijk, in het bijzonder moest onderstrepen. „En,” zei zij, „Hij leidt mij altijd.” Terwijl ik naar haar luisterde en haar goede geestelijke instelling aanvoelde, wist ik zeker dat Hij dat inderdaad deed, want zij had ook mij precies datgene geleerd waar ik behoefte aan had. Hoewel deze avond in New York in het verre verleden ligt, ben ik deze zuster en haar boodschap nooit vergeten.

Naargelang wij, met de Geest van de Heer als onze gids, blijven leren, zijn wij

Het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging: zuster Marian R. Boyer, eerste raadgeefster, presidente Barbara B. Smith, en zuster Shirley W. Thomas, tweede raadgeefster.

bezig ons voor te bereiden op zijn wederkomst. De Heer heeft gezegd dat wanneer Hij komt, het voor iedereen overbodig zal zijn zijn buurman- of vrouw te vertellen dat Hij de Christus is,

want allen zullen het weten. Dat wij in kennis en intelligentie mogen toenemen en op die heerlijke gebeurtenis voorbereid mogen zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De Zustershulpvereniging in de welzijnszorg

Marian R. Boyer

Eerste raadgeefster in het algemeen presidium van de Zustershulpvereniging

De Zustershulpvereniging heeft haar wortels reeds sinds de oprichting in de welzijnszorg, want het was op de allereerste vergadering dat de profeet Joseph Smith de zusters aanspoorde om de hulpbehoevenden te vinden en hun noden te lenigen.

In hoeverre zij beantwoordden aan die opdracht blijkt uit een rapport van het „Necessity Committee” (Behoeftencomité) van Nauvoo op 5 augustus 1843: „Zuster Jones, zuster Meecham en ik hebben onze wijk bezocht - wij zijn bij ieder huis geweest en vonden vele zieken. . . Vonden zuster Miller, een oude dame, die ziek lag zonder bed of beddegoed, zonder kleding om zich te kunnen

verschonen. Vonden zuster Broomley, die heel ziek was, en geen eten in huis had.” (Notulen van het algemeen bestuur van de Zustershulpvereniging, 1842-1892, door Amy Brown Lyman, blz. 72.)

De zusters gingen één voor één staan en zegden de benodigde bijdragen toe. Zuster Woolley zou „een yard (ruim 90 cm) fijne neteldoek, een flanellen onderrok . . ., en 60 cent” geven. Zuster German „een japon voor de oude zuster Miller.” (Idem.)

Zuster Ellen Douglas, een jonge weduwe uit Nauvoo met meerdere kinderen, geeft een indruk van de manier waarop de Zustershulpvereniging vroeger haar

leden diende in een brief aan haar ouders in Engeland, gedateerd 14 april 1844:

„Ik ben erg ziek geweest. . . Soms dacht ik dat ik zou sterven en ik dacht dan aan mijn arme kinderen. Ter wille van hen bad ik in leven te mogen blijven. Ik bad niet alleen, want veel van mijn broeders en zusters baden ook voor mij, en onze gebeden werden verhoord.” (*Our Pioneer Heritage*, samengesteld door Kate B. Carter, Salt Lake City: Daughters of Utah Pioneers, 1960, 3:159.)

Toen zuster Douglas aan de beterende hand was, bezocht zij een vriendin, die haar voorstelde „de Zustershulpvereniging te vragen om kleding die zij voor zichzelf en haar kinderen nodig had. . . Ik stemde (met tegenzin) toe en wij gingen naar een van de zusters (van de vereniging) toe. . . Ik vertelde haar . . . (dat) terwijl ik ziek had gelegen, mijn kinderen hun kleding helemaal hadden versleten, omdat ik geen verstelwerk had kunnen doen, dus zei zij haar best voor mij te zullen doen. . . Een paar dagen later . . . kwamen zij met een wagen en brachten mij een geschenk zoals ik nog nooit tevoren ergens ter wereld had ontvangen.” (Idem.)

De zusters zetten hun werk in de Salt Lake Vallei voort - soms op dramatische wijzen - zoals wordt verteld door zuster Lucy Meserve Smith, de echtgenote van ouderling George A. Smith, in haar memoires. Het bericht dat een handkar-gezelschap op weg was bereikte president Brigham Young terwijl hij de oktoberconferentie in de oude Tabernakel leidde. Zij zegt:

„President Young en anderen maakten er zich zoveel zorgen over dat die gezelschappen in de bergen overvallen zouden worden door de sneeuw, dat zij niet door konden gaan met de conferen-

tie. De president vroeg om mannen, trekdieren, kleding en levensmiddelen. . . De zusters trokken ter plaatse hun onderrokken, kousen, en alles wat zij konden missen, uit . . . en stapelden deze zaken op in de wagens die naar de heiligen in de bergen werden gestuurd.” (*Reminiscences of Lucy Meserve Smith*, MS, 1886, Historical Department, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Salt Lake City.)

Andere omstandigheden en andere tijden in de geschiedenis van de kerk hadden andere uitdagingen en reacties en *nieuwe* mogelijkheden voor de Zustershulpvereniging tot gevolg. *Nu is het ook zo'n tijd.*

De armen zijn nog steeds onder ons. Er zijn vluchtelingen, er zijn daklozen. Er is een steeds groter aantal bejaarden. Er zijn werklozen, zieken, rouwendenden, armen van geest, mensen met persoonlijke problemen, met lasten die hen terneerdrukken. Zelfs in onze verstedelijkte samenleving voelen steeds meer mensen zich eenzaam. Er is geen enkel maatschappelijk kwaad dat ons niet op de een of andere manier heeft geraakt, en dat gelenigd of voorkomen moet worden.

Hoe reageert de Zustershulpvereniging, of hoe zal zij reageren, als organisatie? Hoe zullen de leidsters reageren? Hoe zullen de individuele leden van de vereniging reageren?

Hoewel wij in deze tijd met reusachtige moeilijkheden worden geconfronteerd, beschikken wij over uitstekende hulpmiddelen waarmee zij kunnen worden opgelost. Naast de anderhalfmiljoen leden - het grootste goed van de Zustershulpvereniging - vormt de organisatie zelf een van de belangrijkste hulpbronnen op het gebied van de welzijnszorg. *Ten eerste*, omdat haar belangrijkste

doelstellingen altijd te maken hebben gehad met de welzijnszorg; *ten tweede*, omdat welzijnsbeginselen zijn opgenomen in haar leerplan en de zusters in de gelegenheid worden gesteld de beginselen in praktijk te brengen, waardoor zij zich kunnen bekwalen op het gebied van persoonlijke en gezinsparaatheid en het uitoefenen van hun taak als ouders en huisvrouwen; *ten derde*, omdat de organisatie een lichaam is met behulp waarvan het voorgeschreven welzijnsprogramma van de kerk ten uitvoer wordt gebracht; *ten vierde*, omdat zij een snel, doeltreffend middel is voor het leveren van vrijwilligsters voor welzijnsdiensten.

Ter illustratie hiervan wil ik de toestand in 1975 aanhalen, toen na de val van de Zuidvietnamese regering vele vluchtelingen naar de Verenigde Staten werden gestuurd.

„Toen de eerste groep op de Presidio

„Er zijn overal mensen in
nood: vluchtelingen,
daklozen, bejaarden,
werklozen, zieken,
rouwenden, armen van geest
met persoonlijke
moeilijkheden.”

legerbasis te San Francisco aankwam, werden zusters van de Zustershulpvereniging in dat gebied midden in de nacht opgeroepen om naar de basis te komen om te helpen bij het wassen en het eten

geven van de kinderen, en hen in schone kleren te steken. De eerste zusters arriveerden om vier uur 's ochtends en hielpen de hele dag door met het inenten van de groep.” (*Lesboek voor de Zustershulpvereniging 1979/1980*, blz. 52.) Deze zusters behandelden infecties en troostten en verzorgden de ontheemde kinderen.

Als organisatie verschaft de Zustershulpvereniging een netwerk door middel waarvan *iedere* vrouw in tijden van nood snel kan worden bereikt. Ten tijde van de ramp met de Tetondam in 1976, ging het verzoek om vrijwilligsters van de presidenten van de Zustershulpvereniging van verschillende ringen in de buurt naar de presidenten op wijkniveau, vandaar via de huisbezoekleidsters naar de huisbezoeksters, die tenslotte contact opnamen met de bereidwillige zusters. Aldus werd in een zeer korte tijd de nodige hulp georganiseerd.

Nog een belangrijke hulpbron voor het behandelen van welzijnsproblemen, is de aanwezigheid van goed geïnformeerde, medelevende leidsters van de Zustershulpvereniging.

Wanneer een presidente en haar raadgeefster de vergaderingen van het welzijnscomité bijwonen en een zinvolle bijdrage leveren aan de besprekingen; wanneer zij attent zijn op de welzijnsnoden van de leden en van deze informatie een agendapunt op de welzijnsvergaderingen maken; wanneer zij helpen bij het uitvoeren van de besluiten van welzijnscomités, voeren zij *metterdaad* de welzijnsdoelstellingen van de Zustershulpvereniging uit. Een presidente van de Zustershulpvereniging op wijkniveau, die in opdracht van de bisschop bij een gezin een bezoek aflegt om te peilen hoe zij geholpen moeten worden, is bezig met

het verzorgen van de behoeftigen. Een presidente die de huisbezoeksters leert de armen en behoeftigen op te sporen, volgt de instructies van de profeet op. Maar al te dikwijls komen behoeften niet aan het licht, omdat zij niet opvallen. De presidenten op wijkniveau behoren daarom de huisbezoeksters te leren waar zij op moeten letten om gedepriemdheid, eenzaamheid of lichamelijke noden te herkennen.

Een stel opmerkelijke huisbezoeksters bezocht eens het gezin van een pasafgestudeerde jonge tandarts. Het gezin had, door middel van offers en het zich houden aan een stringente begroting, de moeilijke studie jaren van de echtgenoot doorstaan. In de loop van hun bezoek merkten de zusters op dat het schoeisel van de kleintjes die op de grond zaten te spelen, vele gaten vertoonde en hun kleine voetjes nauwelijks bescherming zou bieden. Dit feit werd in vertrouwen doorgegeven aan de presidente en de ouders werden overgehaald om wat hulp te aanvaarden, totdat de jonge vader in staat was zijn gezin volledig te onderhouden.

Van de vele manieren waarop de Zustershulpvereniging de zaak van de welzijnszorg bevordert, wordt de kroon gespannen door het helpen van *individuele* zusters om hun *eigen* noden te voorkomen of te lenigen, want welzijnsproblemen worden het beste opgelost voordat zij problemen *worden*. Wanneer dus, u, het individuele lid, de welzijnsbeginselen dagelijks in praktijk brengt, bent u *persoonlijk* de smarten van de wereld aan 't verminderen. Wanneer u uw voorraad uitbreidt, in het bijzonder met artikelen die u met uw eigen handen hebt voortgebracht, uit uw tuin, met uw naald, of in uw keuken, pakt u de

welzijnsbehoeften op de meest doeltreffende manier aan. Wanneer u, de individuele zuster, preventief te werk gaat bij de gezondheidszorg thuis, zorgt voor verstandige voeding en een goed financieel beleid voert, is het welzijnssysteem een succes. Wanneer u uw kinderen leert hoe zij moeten werken, wanneer u, als leden, en uw kinderen een opleiding volgen en geschikt werk vinden of een goede loopbaan ontwikkelen, worden toekomstige moeilijkheden afgewend.

De emotionele steun en kracht die de zusters van de Zustershulpvereniging elkander kunnen geven, kunnen even of zelfs nog belangrijker zijn dan voedsel of onderdak. De echtgenoot van een van onze zusters raakte onlangs zijn baan kwijt. Al vertellende over hun ervaring, zei zij dat het gezin financieel enigszins voorbereid was geweest, in zoverre dat zij een voedselvoorraad hadden en wat geld op de bank. Waar zij, echter, *niet* op voorbereid waren was de emotionele schok van het werkloos zijn. Deze echtgenote herinnerde zich dat zij op dat gebied, het verminderen van de trauma van deze ervaring, het meest geholpen waren door de liefde en het medeleven van de zusters van de Zustershulpvereniging.

Een paar jaar geleden werd ons verteld in een les uit de cursus geestelijk leven (1979/1980, blz. 53): „De vrees dat wij niet voldoende energie, geld of andere middelen hebben, weerhoudt ons er dikwijls van om liefde te geven.”

Wij denken misschien: „We kunnen niet alle hongerenden voeden, niet alle daklozen huisvesten, noch alle treurende troosten. Het is gemakkelijk te denken „Ik kan niet iedereen helpen, daarom help ik maar niemand.” (Idem.)

Maar Alma heeft ons gezegd dat „door

kleine en eenvoudige dingen grote dingen worden teweeggebracht." (Alma 37:6.)

Eén gulden die gegeven wordt voor een welzijnsaanslag of een vastengave, één dag vrijwillige arbeid voor een welzijnsproject, één bezoek (zelfs zonder het zelfgebakken brood), maal anderhalfmiljoen leden, kan veel leed verzachten. Hoewel wij dus geconfronteerd worden met welzijnsbehoeften die qua omvang anders zijn dan die van 1842, maar gedeeltelijk onveranderd zijn, blijft de uitdaging voor de Zustershulpvereni-

ging dezelfde als in die tijd: om de armen *op te sporen, te voorzien* in hun noden en door het leren, onderwijzen en uitoefenen van de welzijnsbeginselen problemen *te voorkomen*. De Heer drukte zich duidelijk uit toen Hij tegen Joseph Smith zei:

„En gedenkt in alle dingen de armen en de behoeftigen, de zieken en de lijdenden, want hij, die deze dingen niet doet, is Mijn discipel niet." (Leer en Verbonden 52:40.)

Ik vraag dit in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De eervolle positie van de vrouw

*President Ezra Taft Benson
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Dit is een inspirerende en heerlijke aanblik. Het is mij een grote eer bij u te zijn en ik voel mij geestelijk verkwikt in uw tegenwoordigheid.

Ik richt mij vanavond tot u, niet noodzakelijkerwijs als leden van de geweldige organisatie van de kerk, de Zustershulpvereniging, maar als uitgelezen vrouwen - dochters van onze Hemelse Vader.

In de vorige conferentie had ik het voorrecht tot de priesterschap te mogen spreken over de verantwoordelijkheid van het vaderschap. Vanavond spreek ik tot u, de zusters, over de eervolle positie van de vrouw in het eeuwige plan van onze Hemelse Vader.

Gezonde beginselen en eeuwige waarheden moeten vaak worden herhaald,

opdat wij de toepassing ervan niet vergeten en evenmin er vanaf worden gebracht door tegenargumenten.

De wereld neemt in goddeloosheid toe. De verleidingen zijn groter dan zij in onze herinnering ooit geweest zijn. Met het oog op deze toestanden - en zij zullen nog verergeren - zei president Spencer W. Kimball in een toespraak voor de regionale vertegenwoordigers:

„Leidsters en leraressen van de Zustershulpvereniging dienen zich af te vragen: Hoe kunnen wij de vrouw en moeder helpen zodat zij de waardige rol in het goddelijk proces van het moederschap begrijpt? Hoe kunnen wij haar helpen van haar huis een plaats van liefde en leren een toevlucht en oord van beschaving te maken?” (*De Ster* van oktober 1978, blz. 182.)

Wij moeten steeds voor ogen houden, dat het satans bedoeling is het plan van onze Eeuwige Vader te niet te doen. Het is de opzet van de tegenstander de jeugd van de kerk - het „opkomend geslacht”, zoals de jonge mensen in het Boek van Mormon worden genoemd (zie Alma 5:49) - te vernietigen, en het gezin te vernietigen.

In den beginne, plaatste God een vrouw naast de priesterschap. God zei: „Dat het niet goed was, dat de mens alleen ware. Daarom zal Ik een hulpe maken, die hem gelijkwaardig is.” (Mozes 3:18.) De vrouw werd de man als hulpe gegeven. Die elkaar aanvullende betrekking wordt op ideale wijze afgeschilderd in het eeuwig huwelijk van onze eerste ouders - Adam en Eva. Zij werkten zij aan zij; zij kregen samen kinderen; zij baden samen; en samen onderwezen zij hun kinderen het evangelie. Dit is het patroon dat God alle rechtvaardige mannen en vrouwen wil laten navolgen.

Vóór de schepping van de wereld werd het patroon en de rol van de vrouw in de hemelse raden voorgeschreven. U werd door God verkozen om echtgenoten en moeders in Zion te zijn. Verhoging in het celestiale koninkrijk is gegrond op getrouwheid in die roeping.

Vanaf het begin is het de eerste en belangrijkste taak van de vrouw geweest om de geestelijke zoons en dochters van onze Vader in de hemel de sterfelijkheid binnen te leiden.

Vanaf het begin is het haar taak geweest haar kinderen de eeuwige beginselen van het evangelie bij te brengen. Zij dient haar kinderen een oord van geborgenheid en liefde te verschaffen - ongeacht hoe bescheiden haar omstandigheden misschien zijn.

In den beginne ontving Adam en niet Eva de opdracht in het zweet zijns aanschijns het brood te verdienen. In tegenstelling tot de opvattingen van deze tijd, is de plaats van de moeder in het gezin!

Ik weet wel dat er stemmen opgaan in ons midden die trachten u ervan te overtuigen dat deze waarheden niet van toepassing zijn op onze hedendaagse omstandigheden. Als u hier gehoor aan geeft, zult u worden weggelokt van uw belangrijkste verantwoordelijkheden.

Verleidende stemmen in de wereld roepen om „alternatieve levensvormen” voor de vrouw. Zij beweren dat sommige vrouwen meer geschikt zijn voor het uitoefenen van een eigen beroep dan voor het huwelijk en het moederschap. Deze mensen verbreiden hun ontevredenheid door middel van de propaganda dat er boeiender en meer voldoeninggevend taken zijn voor de vrouw dan het verzorgen van een gezin. Sommigen hebben zelfs de vermetelheid gehad om

voor te stellen dat de kerk zich moest distantiëren van het stereotiepe beeld van de mormoonse vrouw, die haar gezin verzorgt en de kinderen grootbrengt. Zij zeggen ook dat het verstandig is het aantal van uw kinderen te beperken, zodat u over meer tijd zult beschikken voor het verwezenlijken van uw persoonlijke doelstellingen.

Ik ben mij ervan bewust dat velen van u zich dikwijls in omstandigheden bevinden die niet altijd ideaal zijn. Ik weet dit, omdat ik met velen onder u heb gesproken die, uit bittere noodzaak, buiten de deur moeten werken en uw kinderen aan andermans zorgen over moeten laten, hoewel u met uw hart en gedachten thuis bent. Mijn liefde en mijn medeleven wegens uw, hopelijk tijdelijke, situatie, gaan naar u uit, en ik bid dat onze Hemelse Vader u door zijn zegeningen in staat zal stellen om te compenseren voor een situatie die niet zo is als u zou willen. Ik ben mij er ook van bewust dat sommige zusters weduwe of gescheiden zijn. Mijn hart gaat uit naar degenen die in deze omstandigheden verkeren. De broeders bidden voor u en wij voelen dat wij een grote verantwoordelijkheid dragen om erop toe te zien dat er aan uw behoeften tegemoet wordt gekomen. Vertrouw op de Heer. Wees ervan verzekerd dat Hij u liefheeft en dat wij u liefhebben. Verzet u tegen gevoelens van verbittering en cynisme.

Ik onderken ook dat niet alle vrouwen in de kerk in de sterfelijkheid de kans zullen krijgen om te trouwen en het moederschap te ervaren. Als u echter onder deze omstandigheden waardig bent en getrouw tot het einde toe volhardt, kunt u zeker zijn van alle zegeningen van een liefdevolle Hemelse Vader - en ik onderstreef *alle* zegeningen.

De oplossingen voor u die in de minderheid verkeren zijn niet dezelfde als voor de meerderheid van de vrouwen in de kerk, die hun taak als echtgenoot en moeder kunnen en behoren te vervullen. Het is een waanidee dat een vrouw het gezin, waar een man en kinderen aanwezig zijn, dient te verlaten ten einde zich qua opleiding en op financieel gebied voor te bereiden op onvoorziene omstandigheden. Ik vrees dat zelfs de vrouwen in de kerk maar al te dikwijls de wereld gebruiken als hun standaard voor succes en als hun uitgangspunt voor hun gevoelens van eigenwaarde.

„Geen enkele prestatie gaat die van het vormen van het karakter van een zoon of dochter van God te boven.”

President Kimball heeft eens gezegd dat de heiligen der laatste dagen behoefte hebben aan „een eigen stijl” wat betreft hun kleding. Wij moeten ook „een eigen stijl” hebben wat betreft onze definitie van succes en het beeld dat wij van onszelf hebben.

Sommige heiligen worden ertoe verleid te geloven dat meer wereldlijk bezit en betere omstandigheden de eigendunk zal doen toenemen. Positief over zichzelf denken heeft weinig te maken met materiële omstandigheden. Maria, de moeder van onze Heiland, verkeerde in uiterst eenvoudige omstandigheden, maar toch kende zij haar verantwoordelijkheid goed en verheugde zich erin. Denk aan haar ootmoedige uitlating

tegenover haar nicht Elisabet: „Hij heeft omgezien naar *de lage staat* zijner dienstmaagd. Want zie, van nu aan zullen mijn zalig prijzen alle geslachten.” (Lucas 1:48; cursivering toegevoegd.) Haar kracht kwam van binnen uit, niet van de uiterlijke, materiële zaken.

Het is een fundamentele waarheid, dat de verantwoordelijkheden van het moederschap niet met succes kunnen worden gedelegeerd. Nee, niet aan crèches, niet aan scholen, niet aan kinderbewaarplaatsen, niet aan babysitters.

Wij worden bekoord door menselijke theorieën, zoals het idee kinderen reeds voordat de verplichting daartoe bestaat naar een of andere school toe te sturen. Dit verzwaart niet alleen de financiële lasten van het gezin, maar het plaatst jonge kinderen in een omgeving waar zij de invloed van de moeder moeten ontberen.

Maar al te dikwijls veroorzaakt de druk op kinderen en tieners om populair te zijn een extra last op het inkomen van de vader, zodat de moeder zich verplicht voelt om een baan te nemen ten einde te voldoen aan de verlangens van haar kinderen. Dat besluit kan uitermate kortzichtig zijn.

Het is de invloed van de moeder in die cruciale vormingsjaren waardoor het fundamentele karakter van een kind wordt gevormd.

Het gezin is de plaats waar een kind leert te geloven, liefde ondervindt en door het liefdevolle voorbeeld van de moeder leert voor rechtvaardigheid te kiezen.

De invloed en het onderwijs van de moeder in het gezin zijn van essentieel belang en het blijkt maar al te duidelijk wanneer deze aspecten worden verwaarloosd!

Ik wil niemand kwetsen, maar wij zijn

ons allemaal bewust van gevallen waarbij actieve HLD-gezinnen moeilijkheden hebben met hun kinderen omdat moeder zich niet bevindt waar zij zich behoort te bevinden - thuis.

Een Amerikaans tijdschrift schotelde ons onlangs de volgende alarmerende cijfers voor: „Meer dan 14 miljoen kinderen tussen de 6 en de 13 hebben nu een moeder die buitenshuis werkte, en er wordt geschat dat er op een derde van hen voor lange perioden iedere dag geen toezicht is.” (*U.S. News and World Report*, 14 september 1981, blz. 42.)

De kiem voor echtscheiding en de problemen van de kinderen ontstaan dikwijls wanneer moeder buitenshuis gaat werken. De moeders onder u moeten de gevolgen zorgvuldig afwegen voordat u besluit de verantwoordelijkheid van kostwinner samen met uw man te delen. Het is een afgezaagde waarheid dat kinderen meer behoefte hebben aan een moeder dan aan geld.

President Joseph F. Smith heeft gezegd: „De ouders in Zion zullen verantwoordelijk worden gehouden voor de daden van hun kinderen, niet slechts totdat zij de achtjarige leeftijd hebben bereikt, maar misschien wel gedurende het gehele leven van hun kinderen, als zij in hun plichten jegens hun kinderen zijn tekort geschoten, toen zij onder hun hoede en leiding waren en zij verantwoordelijk voor hen waren.” (*Evangelieleer*, blz. 283.)

Een van de meest aangrijpende succesverhalen in de Schriften is het verhaal uit het Boek van Mormon van de Lamanitische vrouwen die hun zoons het evangelie thuis onderwezen. Deze tweeduizend jongemannen werd geloof in God geleerd aan hun moeders knie. Toen zij later in hun leven voor hun land moesten

vechten, vertoonden zij een groot geloof en uitzonderlijke moed.

Hun aanvoerder, Helaman, zei van hen: „Ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden.” (Alma 56:47.)

Daar is de sleutel: „door hun moeders was hun geleerd”!

Jaren geleden schreef een zoon eens aan zijn moeder om haar te vragen wat zij had gedaan om haar kinderen zo goed op te voeden - alle negentien! Zij schreef hem als volgt terug:

„Het staat mij tegen te schrijven over hoe ik mijn kinderen opvoedde. Het kan, denk ik, weinig nuttig voor iemand zijn om te weten hoe ik, die zoveel jaren zo teruggetrokken heb geleefd, destijds mijn tijd en zorg besteedde bij het grootbrengen van mijn eigen kinderen. Niemand kan mijn methode volgen

zonder in de meest letterlijke zin afstand te doen van de wereld; en er zijn slechts enkelen, zo er al zijn, die bereid zouden zijn *meer dan twintig van de beste jaren van het leven op te offeren in de hoop de ziel van hun kinderen te redden*, die volgens hen gered kunnen worden zonder zoveel moeite; want dat was mijn hoofddoel, hoe onbeholpen en ongelukkig ook dat voor elkaar werd gebracht.” (*Immortal Mother* van Franklin Wilder, New York: Vantage Press, 1966, blz. 43; cursivering toegevoegd.)

Die moeder was Susannah Wesley, en de zoon die haar schreef was John Wesley (1703-1791, Engels theoloog en predikant) een van de grote hervormers. Twintig jaar in de bloeitijd van haar leven in de hoop de zielen van haar kinderen te redden! Een dergelijke taak vergde méér vaardigheid, competentie,

moed, intelligentie en vernuft dan welke carrière ook.

Wilt u een beginsel hebben voor het welslagen van het moederschap? *Maak tijd* om uw kinderen het evangelie en de beginselen van het naleven ervan te leren terwijl zij jong zijn. Het kan zijn dat u ook „afstand” zult moeten „doen van de wereld” en „meer dan twintig jaar van de beste jaren van het leven” zult moeten „opofferen in de hoop de ziel van (uw) kinderen te redden.”

Geen enkele prestatie gaat die van het vormen van het karakter van een zoon of dochter van God te boven.

Toen ik bezig was mij op deze toespraak voor te bereiden, heb ik verschillende vrouwen en moeders uitgenodigd mij hun opmerkingen te sturen over oplossingen voor de problemen waar de vrouwen van de kerk voor staan. Ik wil dat u hoort wat deze geslaagde gezinsverzorgsters, deze intelligente, getrouwe vrouwen, die hun roepingen in dit leven begrijpen, te zeggen hebben.

Eén echtgenote en moeder zei: „Ik ben werkelijk gelukkig als huisvrouw, echtgenote en moeder. Mijn eigen lieve moeder heeft mij geleerd vreugde te scheppen in het huishouden. Ik had ook altijd het gevoel dat zij zich in die rol gelukkig voelde. Er werd bij ons nooit gesproken over de emancipatie van de vrouw, want voor ons was een goede echtgenote en moeder het voorbeeld van alles wat een vrouw behoort te zijn.”

Iemand anders schreef: „Meer dan van wat ook geniet ik ervan een echtgenote en moeder te zijn. Ik heb echt plezier in alles wat dat inhoudt.” Zij zou de zusters de raad willen geven: „Als de huishoudelijke taken u niet liggen, vraag de Heer dan u te helpen er plezier in te gaan scheppen, en Hij zal uw gebed verhoren.

Vertrouw niet in de arm des vlezes. Houd een eeuwig perspectief voor ogen, vooral wanneer u het gevoel heeft dat er nooit een eind zal komen aan luiers en voedingen midden in de nacht. U doet hetgeen de Heer van u verlangt en u zult gezegend worden.”

Verder zegt zij: „Wees er trots op een vrouw en moeder te zijn. Verontschuldigd u in geen geval. Houd u verre van invloeden die uw taak omlaaghalen, zoals bepaalde televisieprogramma's, tijdschriftartikelen, en de uitspraken van zogenaamde experts.”

Een andere jonge moeder schreef: „Vrouw en moeder zijn en een gezin verzorgen is mijn hoogste prioriteit. Dit is belangrijker dan een studie, een baan, talenten ontwikkelen, of wat dan ook! Welke baan in het leven zou belangrijker kunnen zijn dan het vormen van het karakter van een medemens?”

En van deze moeder komt een oplossing voor de problemen waarmee de zusters worden geconfronteerd: „De grote kracht van een goede vrouw - een heilige als u wilt - is haar persoonlijk getuigenis van de Heiland en haar geloof in zijn woordvoerders, de profeet en de apostelen van Jezus Christus. Als zij Hen volgt, zal zij het aangezicht van Christus hebben als haar schoonheid, de vrede van Christus om haar gevoelsmatig te steunen, het voorbeeld van de Heiland als een middel om haar problemen op te lossen en haar te sterken, en de liefde van Christus als de bron van liefde voor zichzelf, haar gezin, en allen om haar heen. Zij kan zeker zijn van zichzelf als vrouw en als moeder en vreugde en voldoening vinden in haar taak in het gezin.”

Ik ondersteun deze goede raad aan de zusters.

Een andere fijne zuster schreef: „Blijf de lof verkondigen van de moeders in Zion, die zo hun best doen; en blijf van ons houden en voor ons bidden, want wij geloven in de raad van de broeders en koesteren hun woorden.”

Moed scheppend uit dat verzoek en met een aantal nuttige suggesties die ik van zuster Benson ontving, wil ik u deelgenoot maken van de volgende gedachten. Straal een geest uit van tevredenheid met en vreugde in uw taak als huisvrouw. Uw houding wordt door middel van voorbeeld onderwezen. Uw houding zal tegen uw kinderen zeggen: „Ik ben máár een huisvrouw,” of het zal de boodschap overbrengen: „huisvrouw zijn is het hoogste en edelste beroep waarnaar een vrouw kan streven.” Stel uw dochters in de gelegenheid hun eigen vaardigheden te ontwikkelen door hen toe te staan zelf

te bakken, te koken, te naaien, en hun kamer in te richten.

Zorg dat het gezin iedere dag gezamenlijk bid. U leert uw kinderen vertrouwen op de Heer door het gezinsgebed dat 's ochtends en 's avonds wordt opgezonden. Het lezen van de Schriften thuis hoort een vaste gewoonte te zijn.

Zorg dat er, onder leiding van uw man, iedere week gezinsavond wordt gehouden en dat de Schriften worden bestudeerd, vooral op de sabbat. Maak van de sabbat een heilige dag door als gezin de Schriften te bestuderen, door de vergaderingen bij te wonen en andere gepaste activiteiten.

Moedig alleen goede literatuur en goede muziek bij u thuis aan. Laat uw kinderen kennismaken met het beste op het gebied van kunst, muziek, literatuur en amusement.

Prijs uw kinderen vaker dan u hen

corrigeert. Prijs hen voor zelfs de kleinste prestatie.

Geef uw kinderen regelmatige taken. Laat hen hun aandeel leveren aan familieprojecten, en de verzorging van het huis en de tuin.

Laat uw huis het maatschappelijke en culturele centrum voor uw gezin zijn. Daarbij denk ik aan picknicks, gezinsavonden, opvoeringen op muzikaal gebied, en spelletjes in de tuin. Zorg dat uw kinderen hun vrije tijd graag thuis willen besteden.

Moedig uw kinderen aan om met hun vragen en moeilijkheden bij u te komen, door iedere dag naar hen te luisteren. Bespreek belangrijke zaken zoals afspraakjes, seks, en andere zaken die invloed hebben op hun groei en ontwikkeling, met hen en doe dit bijtijds, zodat zij hun kennis niet uit twijfelachtige bronnen zullen halen.

Behandel uw kinderen vriendelijk en met respect, net zoals u zou doen met gasten. Zij betekenen, tenslotte, meer voor u dan gasten. Leer uw kinderen zich tegenover derden nooit onvriendelijk uit te laten over leden van het gezin. Breng hun loyaliteit bij.

Doordring hen van een verlangen om anderen te dienen. Leer hun voorkomend te zijn jegens bejaarden, zieken en eenzamen. Help hen al vroeg plannen te maken voor een zending, zodat zij anderen, die het evangelie niet hebben, tot zegen kunnen zijn.

Hoedt u voor de verleidingen van het streven naar stoffelijke zaken; de voortdurende bevestiging om er jeugdiger en meer werelds uit te zien; het beperken van het kindertal wanneer de gezondheid van de moeder of van een kind niet in het geding is; en persoonlijke zelfzucht, die u van de vreugde van het

President Ezra Taft Benson, president van de Raad der Twaalf Apostelen.

helpen van anderen zullen beroven. Al deze problemen dragen bij tot ondankbaarheid, liefdeloosheid en emotionele onevenwichtigheid.

Steun, bemoedig en sterk uw man in zijn taak als patriarch in het gezin. Hij en u zijn partners. De rol van de vrouw in het leven van de man is om hem te verheffen, hem te helpen bij het onderhouden van hoge normen, en zich door een rechtvaardige levenswijze erop voor te bereiden in alle eeuwigheid zijn koningin te zijn.

Thuis behoort liefde, begrip, vertrou-

wen, een hartelijke ontvangst en het gevoel erbij te horen te betekenen. Wanneer u, als echtgenoten, moeders en dochters, goed voor uzelf, uw gezin en uw woning zorgt, en een goed contact met elkander onderhoudt als zusters van de Zustershulpvereniging, zullen veel van de problemen van deze tijd, waar jonge mensen en ouders mee te kampen hebben, aan u voorbijgaan.

President McKay heeft gezegd: „Het gezin is de eerste en de meest doeltreffende plaats waar de kinderen de levenslessen kunnen leren, zoals waarheid, eer, deugd, zelfbeheersing, de waarde van onderwijs, eerlijke arbeid en het doel en het voorrecht van het leven. Bij het opvoeden en onderwijzen van kinderen kan niets het gezin vervangen, en geen enkel succes op enig ander gebied kan opwegen tegen falen in het gezin.” (*De Ster* van mei 1971, blz. 149.) Kunt u nu inzien waarom satan het gezin kapot wil maken door erop aan te sturen dat de moeder de zorg van haar kinderen aan anderen overlaat? Helaas heeft hij in maar al te veel gezinnen succes. Bescherm uw gezin tegen dit gevaar, zoals u hen instinctief zou beschermen tegen fysiek gevaar.

Maak het, samen met uw man, een gezinsdoel om allemaal bij elkaar te zijn in het celestiale koninkrijk. Streef ernaar van uw gezin een klein stukje hemel op aarde te maken, zodat wanneer dit leven voorbij is, u zult kunnen zeggen:

We are all here!

Father, mother, sister, brother,

All who hold each other dear.

We're all at home . . . We're all - all here.

(Wij zijn allen hier!

Vader, moeder, zuster, broer,

Allen die elkaar liefhebben.

Wij zijn allen thuis. . .

Wij zijn allen - allen hier.)

(Charles Sprague, *The Writings of Charles Sprague*, New York:

Charles S. Francis, 1841, blz. 73.)

Ik spreek mijn dank uit voor de toewijding, het optimisme, het geloof en de loyaliteit van mijn eigen, eeuwige metgezellin, Flora. Zij is voor ons gezin een voortdurende bron van inzicht en inspiratie geweest. Haar gelijkgestemdheid, haar geweldige gevoel voor humor en haar belangstelling voor mijn werk hebben van haar een aangename kameraad gemaakt, en haar grenzeloos geduld en haar intelligente inzicht hebben haar tot een uitermate toegewijde moeder gemaakt. Zij heeft zich altijd blijmoedig weggecijferd voor haar man en kinderen. Zij weet ook dat het een goddelijke en heerlijke roeping is om een waardige echtgenote en moeder te zijn en zij heeft zich er moedig en vastberaden voor beijverd deze roeping eer aan te doen. Nu ik u zo aankijk vanavond, voel ik mij gedrongen te zeggen: Wat bent u toch uitgelezen geesten om bewaard te zijn als echtgenoten en moeders in Zion in deze kritieke tijd! U bent lid van de enige ware kerk van Jezus Christus op aarde, en door samen met uw levensgezel getrouwd te zijn, kunt u erfgenaam zijn van het eeuwige leven in het celestiale koninkrijk. Die verzekering heeft u!

Lieve zusters, ik getuig tot u van de waarachtigheid en de eeuwige aard van uw eervolle positie als vrouw.

Moge God u zegenen en ieder van u vreugde en geluk schenken in dit leven en in alle eeuwigheid. In de naam van Jezus Christus. Amen. □

